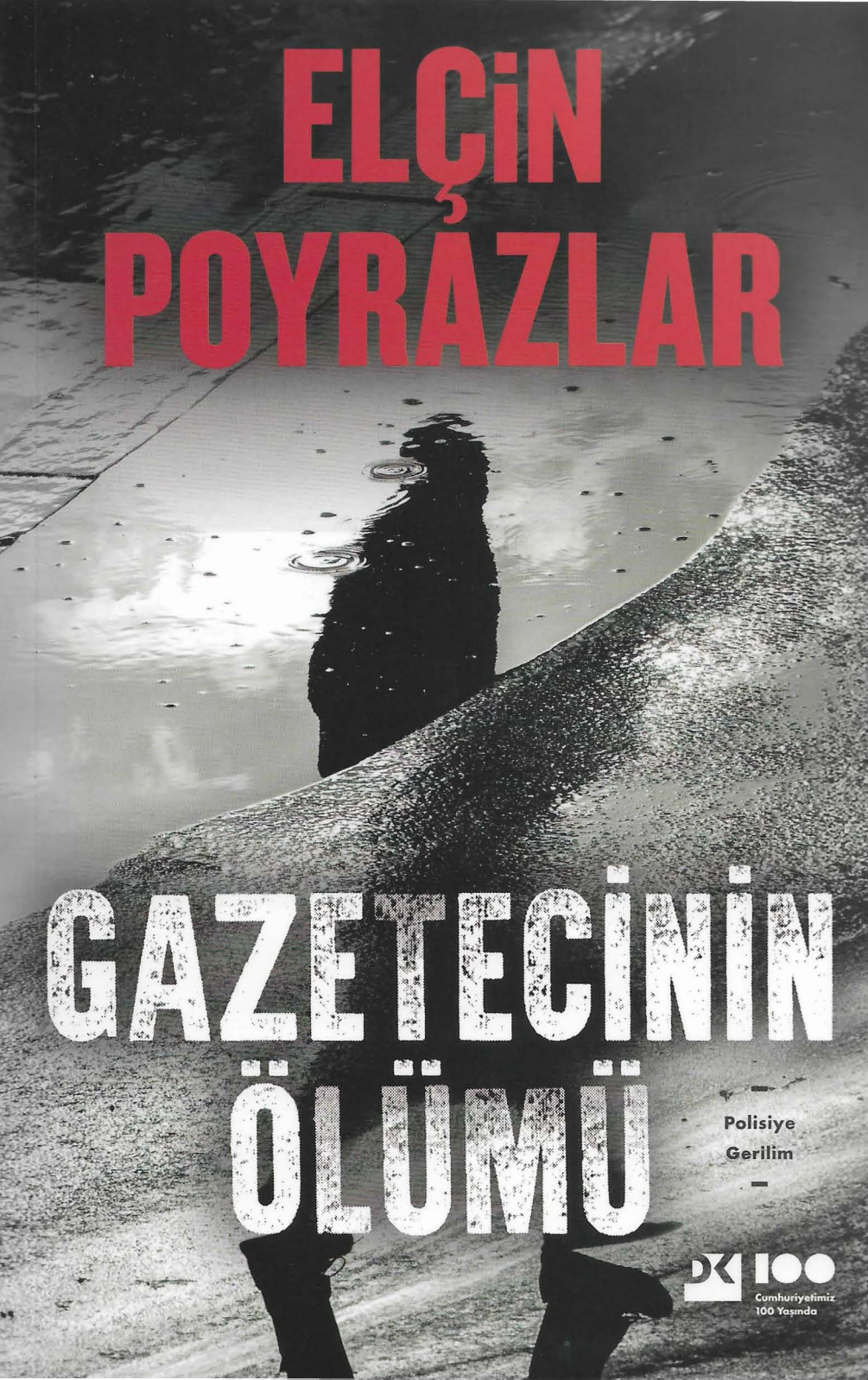

ELÇİN
POYRAZLAR
GAZETECİNİN
ÖLÜMÜ
Polisiye
Gerilim
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ecel Çiçekleri (Suat Zamir polisiyesi-1)
Kayıp Yüz (Suat Zamir polisiyesi- 2)
Çıplak Kalp (Suat Zamir polisiyesi- 3)

GAZETECİNİN ÖLÜMÜ

Yazan: Elçin Poyrazlar
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1.Baskı / İthaki Yayınları, 2014
Doğan Kitap'ta 1. Baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-22-1
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gazetecinin Ölümü

Elçin Poyrazlar

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Salı

Cep telefonunun sesiyle uyandığında saate bakmak aklına gelmemişti. Gazetedekiler saati yine şaşırmış olacaklar diye düşündü. Yataktan düşercesine kalktı ve uyku sersemi, dağınık odadaki eşyalara çarpa çarpa çalışma odasındaki masaya doğru yürüdü. Işığı yanıp sönen telefon çok önemli bir haber vermek istercesine titriyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Sokak lambalarının solgun ışığı odayı doldurmuş, pencerenin önündeki kestane ağacı üzerinden gölge oyunları oynuyordu. Telefonu eline aldı, numaraya bakmadan aç tuşuna bastı.

"Alo" dedi boğuk bir sesle. Karşı taraftakinin nefesini duyabiliyordu. Tekrar "Alo" dedi.

Sonunda kısık bir erkek sesi "Vedat öldü" dedi.

Anlamamıştı. "Efendim?" diyebildi yanıt olarak. Telefondaki ses yeniden "Vedat öldü" dedi ve telefonu kapadı.

Masanın başında, elindeki telefondan bir yanıt beklercesine baktı. Ne demekti şimdi bu? Gecenin bir vaktinde bu tür şakalar yapan kim olabilirdi? Vedat da kim diye düşündü sonra. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Akşam içtiği şarap geldi aklına. Telefonun saatine baktı. Sabahın dördü olmak üzereydi. Yatağa gideli iki saat bile olmamıştı. Arayan numaraya bakmak o anda aklına geldi. Ancak "bilinmeyen numara" yazıyordu ekranda. Yine de bastı arama düğmesine. Bu aramayı yapamayacağını söyleyen mekanik sesi duydu. Sinirle kapattı telefonu. Masanın üstüne oturdu ve ayılmaya çalıştı.

Türkiye'de saat on bire geliyordu. Acaba gazetedekilerin kötü bir şakası mı diye düşündü. Kayıtlı numaralardan hızla gazetenin

İstanbul numarasını buldu ve bastı düğmeye. İkinci çalıştan sonra açıldı telefon. Karşısında dış haberler servisinden Umut vardı. Haber konularında atışsalar da severdi onu. Titiz ve akıllı bir editör oluşu hoşuna gidiyordu. Umut'un her zamanki bıkkın sesini duyunca onun böyle bir şaka yapmış olamayacağını düşündü.

"Umut selam, ben Selin. Beni aradın mı?" diye sordu yine de. Hayır, o aramamıştı. Bunun üzerine "Peki gazeteden başka kimse aramış olabilir mi?" dedi. Umut santrale sorabileceğini söyledikten sonra her zamanki titizliğiyle o günkü işini hatırlatmayı ihmal etmedi. Ondan Türkiye-ABD ilişkilerinin son dönemi üzerine haber analizi bekliyorlardı.

İyi ki hatırlatmıştı Umut, aklından tamamen çıkmıştı bu yazı işi. Son dönemde iki ülke arasındaki ilişkiler hiç de iyi gitmiyordu. Her iki tarafın da yaptığı zehir zemberek açıklamalar Washington'daki Türk gazetecilerin gündemini hayli meşgul ediyordu. Gazetecilik hayatının hiçbir döneminde dış politikadaki büyük anlaşmazlıkların kamuoyu önünde bu kadar açık bir biçimde yaşandığına tanık olmadığını düşündü. Santraldeki kadının sesi düşüncelerini dağıttı.

"Ben Washington'dan Selin Uygar" dedi, "bu sabah beni oradan aradınız mı diye soracaktım. Bilinmeyen bir numaradan arandım da."

Kadın sabahtan beri kimsenin yurtdışını aramadığını söyledi ve diğer hatta bekleyen aramaya cevap verebilmek için aceleyle telefonu kapattı.

Selin bir süre dışarıdan odaya dolan gölgeleri seyretti. Rüzgârla sallanan ağaç bir çeşit dans gösterisi yapıyor gibiydi.

Uykusu tamamen kaçmıştı. Divana oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Uykuya çok ihtiyacı vardı ama huzuru kaçmıştı, artık istese de uyuyamazdı. "Vedat öldü" cümlelerini tekrarladı içinden. Vedat, Vedat...

O anda aklına *Yeni Dönem* gazetesinde yazan Vedat Yıldırım geldi. Telefondaki sesin söz ettiği Vedat o olabilir miydi? Yıllardır Washington'da çalışan Vedat elli yaşlarında milliyetçi görüşleriyle tanınan bir gazeteciydi. Selin'in onunla yakın olduğu söylenemez-

di ama birbirlerine saygı duyarlardı. Yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için bu saatte onu arayamazdı. Bu işi birkaç saat ertelemeye karar verdi.

Banyoya doğru yürürken telefonunun hâlâ elinde olduğunu fark etti. Arkasına bakmadan divanın üstüne fırlattı ve küçük banyonun kapısından içeri girdi.

Uzun, sıcak bir duştan sonra çok daha iyi hissediyordu kendini. Yatak odasına gitti, üzerine rahat bir şeyler geçirdi ve çalışma odası olarak kullandığı salona yöneldi.

Her sabah yaptığı haber taramalarına bu kadar erken başlaması ona bayağı zaman kazandırmıştı. İki haftadır temizlemediği evini düzenleme ve toparlama imkânı da buldu böylece. Saat yedi olmuştu. Vedat'ı arayabileceğini düşündü. Telefonu alıp divana oturdu. Vedat'ın cep telefonunu defalarca çaldırdı. Washington'daki çoğu Türk gazeteci gibi bu saatte kalkmış olmalıydı. İki ülke arasındaki yedi saatlik zaman farkı, haber peşinde koşan bir gazeteci için sürekli geç kalmak demekti. Vedat bu saatte uyuyor olamaz, diye düşündü.

O istediği kadar böyle düşünsün, telefonu açan yoktu. Mekanik bir mesaj bırakın sesi dışında bir yanıt alamadı. Bir iki saniyelik tereddütten sonra mesaj bırakmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. "Merhaba Vedat, ben Selin. Beni en kısa zamanda arar mısın, önemli" dedi. Telefonu kapatırken tedirgindi. Geceki olaya gereksiz yere takıldığını söyledi kendi kendine ve yazması gereken yazıya konsantre olmaya çalıştı. Bu makale için ABD hükümeti içinden yorum alması gereken yetkililer vardı ancak onları aramak için henüz çok erkendi. Kendisiyle konuşmayı kabul edeceğini düşündüğü birkaç kişiye birer e-posta attıktan sonra ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Divana uzanır uzanmaz uykuya daldı.

Uyandığında on bire geliyordu. Türkiye'de saat altı demekti bu. Akşamı edecek kadar uzun uyumasına kızarak telefonunu aldı. Beş cevapsız arama olduğunu gördü. Hepsi de İstanbul'dandı. Vedat'tan ses yoktu. İstanbul'u aradı. Karşısında bu sefer dış haberler müdürü Beşir vardı. Adamla yıldızları bir

türlü barışmamıştı. Beşir karşısındakinin Selin olduğunu anlar anlamaz "Nerde bu haber?" diye kükredi. Selin bozuntuya vermeden haber kaynaklarından yanıt beklediğini söyledi. Haber ABD tarafının görüşünü almayınca eksik kalırdı. Yazının en geç iki saat içinde elinde olacağını da ekledi.

"Sakın geç kalmasın" gibi bir şeyler homurdandı ve telefonu çat diye kapattı Beşir. Bu adamla anlaşamamasının en büyük nedenlerinden biri Beşir'in gazetecilikten çok komplo teorilerine kafasının çalışmasıydı. Başka bir yayın organında abartılmış ya da bütünüyle uydurulmuş bir haber görür görmez telefona sarılır, aynı haberi daha derin ve ayrıntılı geçmesini isterdi. Bu yüzden hep tartışırlardı. Selin bir iddianın doğruluğunu en az iki kaynağa danışmadan ya da sağlam belgelere ulaşmadan haber yapmayı etik bulmuyordu. Beşir'e göreyse Selin aşırı hassasiyet gösteriyordu ve bu, Türkiye söz konusu olunca gereksizdi. Yabancı haber ajanslarına kuşkuyla yaklaşan Beşir yurtdışı muhabirlerinden pek hoşlanmadığını da saklamıyordu. Ona göre haberlerin tek elden yani devlet kaynaklı ajanslardan verilmesi en garantili yoldu. Hele şu günlerde hükümetle arayı açmamak gerektiğine inanıyordu.

Selin e-postasını kontrol ettiğinde ABD Dışişleri ve Savunma Bakanlığı'ndan yetkililerin kendisiyle telefonda görüşmeye hazır olduklarını yazan mesajları gördü. Bunların dışında tanımadığı bir adresten de e-posta gelmişti: "Bugün saat beşte 17. Cadde ve M sokağının köşesindeki kafede ol. Yalnız gel."

Altında "JD" dışında bir imza yoktu. Gece gelen telefonun üstüne bu esrarlı mesaj da neyin nesiydi? Mesajın kendisine yanlışlıkla gönderilmiş olabileceği aklına gelse de olayın Vedat'la ilgili olduğu endişesini atamıyordu içinden.

Sonraki birkaç saati haberi üzerinde çalışarak geçirdi. Görüştüğü Amerikalı yetkililer iki ülke arasındaki ilişkilerin son derece olumsuz olduğunu ve Türkiye'nin dış politika yönelimlerinin bazı sonuçları olacağı yönünde üstü pek de kapalı olmayan tehditler savurdular. ABD Türkiye'yi bölgedeki çıkarlarını engelleyen ülkeler arasında görmeye başlamıştı ve düşmanca açıklamalardan kaçınmıyordu. İki ülke arasındaki ilişkiler Türk medyası için de ateşli

bir konuydu. Kimi uzmanlar savaş kokusu aldıklarını yazıyordu, bölgede felaket senaryoları konuşuluyordu. Haber manşet olacaktı.

Haberini bitirip arkasına yaslandığında uyandığından beri hiçbir şey yemediğini fark etti. Buzdolabında küflenmiş bir peynir, iki zavallı elma ve tarihi geçmiş bir kutu sütten başka bir şey yoktu. En son ne zaman markete gittiğini anımsamaya çalıştı. Karnı zil çalıyordu. Kent merkezindeki Basın Kulübü'ne giderse orada yemek yiyebileceğini hem de arkadaşlarını göreceğini düşündü.

Küçük ve eski arabasına atladı. Motor nazlı bir sesle çalıştı. Arabasındaki CD çaların düğmesine basınca Billie Holiday'in yalvarırcasına şarkı söyleyişini duydu. "Someday he'll come along the man I love" diyordu şarkıda. Sevdiği adamın bir gün geleceğine şarkıda bile olsa inanması zordu. Yüksek sesle "Hayır Billie, hiçbir zaman gelmeyecek" deyip hırsla gaza bastı.

Basın Kulübü'ndekiler yemeklerini bitirmişler, barda sohbet ediyorlardı. Burası daha çok emekli ya da yaşlı gazetecilerin uğrak yeriydi. Selin'in hoşuna giden de buydu. Yaşlı gazetecilerin askerlik anısı anlatır gibi elli yıl önce yaptıkları bir haberle ilgili konuşmalarını dinlemeyi, gözlerinde hâlâ sönmemiş meslek aşkına tanık olmayı seviyordu. Yaşlı gazeteciler gençleri internet ve akıllı telefonların kolaycılığına sığınmakla eleştirir, Selin de bu eleştirileri tatlılıkla kabul ederdi. Ancak onların döneminden büyük bir fark vardı bugün. Teknolojik gelişmeler yüzünden artık haberin değeri çok daha kısa ömürlüydü. Bir saat hatta iki saat içinde eskiyordu haber. Yaşam baş döndürücü bir hızla, daha çarpıcı, daha canlı daha büyük bir haber sunuyordu onlara. Gazeteciler de sürekli haberin, daha doğrusu yaşamın peşinde koşuyor ancak hiçbir zaman onu tam olarak yakalayamıyorlardı. Selin bunları düşünürken biri onu dürttü.

"Ne o? Hayallere dalmışsın" dedi. Meslektaşı Ali Okan'dı.

Washington'a yeni gelmiş olmasına karşın kentin dengelerini hemen anlamış akıllı ve hızlı bir gazeteciydi Ali. Aslında Selin onu çok iyi tanımıyordu. Pek çok gazetecinin aksine kendisinden bahsetmekten pek hoşlanmayan bir adamdı Ali. Selin'e geçmişi hakkında tek söylediği gazetesinin yazıişleri bölümünde

editörlük yaptığı, daha sonra da buraya gönderildiğiydi. Selin son bir yıldır onu toplantılarda görüyor, sorduğu soruları ve yazdığı analizleri akıllıca buluyordu. Ayrıca aralarındaki tatlı rekabetten de hoşlanıyordu.

Ali'yi fark edince uzun zamandır görmediği bir dostuna rastlamış gibi yerinden kalktı ve genç adamı öptü. Ali afallamıştı. Selin'de garip bir şeyler sezdiğini gizlemeden, "Ne oluyor yahu? Daha dün görüştük. Yoksa hasretim seni hasta mı etti?" diye sordu.

Selin gece gelen telefonu anlatıp anlatmamayı düşünüyordu. Ali'ye güvenebilir miydi? Her şey aptalca bir şaka olabilir ve bunların ardından hiçbir şey çıkmayabilirdi. "Yoo, içimden geldi öptüm. Suç mu seni öpmek?" dedi. Ali'nin kendisinden hoşlandığını başından beri seziyordu ama onunla dost kalmanın mesleki açıdan çok daha uygun olacağının da farkındaydı. Ali'nin siyah saçlarına ve içi gülen gözlerine baktı. Koşullar farklı olsa aralarında bir şeyler olabilir miydi? Bir yandan da ona karşı mesafesini koruması gerektiğini, aksi halde olayların kontrolden çıkabileceğini hissediyordu. Duyduğu kadarıyla Ali'nin başında belalı bir boşanma davası vardı. Hayat ne kadar az karmaşık olursa o kadar iyiydi Selin'e göre.

Bir süre konuşmadan oturdular ve Washington'un, uzanan bir devin gövdesini andıran manzarasına baktılar. Sonunda sessizliği bozan Ali oldu.

"N'oluyor yahu? Âşık mı oldun nedir? Bu sessizlik ne? Bir derdin varsa söyle" dedi.

Selin onun söylediklerini duymamış gibi, "Bir dakika içinde geliyorum" diyerek yerinden fırladı ve dışarı çıktı. Vedat'ı ev numarasından aramak hiç aklına gelmemişti. Numarayı tuşlarken telefonu düşürdü. Bir şeylerin ciddi bir biçimde ters gittiği hissine kapıldı. Telefonu alıp yeniden denedi. Beşinci çalıştan sonra telesekretere düştü. "Ben Vedat Yıldırım. Lütfen mesaj bırakın. Size en kısa zamanda dönerim" diyordu Vedat'ın sesi. Aynı mesajı İngilizce de tekrarlıyordu. Bu sefer mesaj bırakmadı Selin. Düşünceli bir şekilde kapattı telefonu. O anda telefonun elinde titrediğini hissetti. Ekranda Vedat'ın ev numarasını gördü. Heyecanla açtı.

Selin, "Vedat nerelerdesin? Çok merak ettim. İyi misin?" sorularını sıralarken bir kadın sesi karşıladı onu. "Selin Hanım ben Gönül, Vedat'ın karısı. Vedat iki günlüğüne şehir dışına çıktı. Önemli bir işi varmış" dedi.

Selin, "Cebinden ulaşmaya çalışıyorum Gönül Hanım" dedi, "acaba siz bugün konuşabildiniz mi kendisiyle?"

"Ne yazık ki hayır" dedi kadın, "dün akşam altı gibi beni aradı. Beni merak etme yarın eve geleceğim dedi ve kapattı. Neredesin kaçta gelirsin diye sormama bile fırsat bırakmadı. Siz niye aramıştınız?"

Selin kadını da endişelendirdiğini fark edip kızdı kendine. "Ben acil bir haberle ilgili aramıştım. Çok aramama karşın geri dönmeyince merak ettim" diyebildi, "siz konuştuğunuzda bana ulaşmasını söyler misiniz?" Kadın neredeyse fısıltıya yakın bir sesle "Tabii ki" dedi ve telefonu kapattı. Selin Vedat'ın şehir dışında olduğunu duymanın verdiği bir rahatlamayla salona döndü. Masada tek başına oturmuş kendisini bekleyen Ali'nin yanına geldiğinde en sıcak gülümsemesini takındı ve yerine oturdu.

Ona bir şey söylememeye karar vermişti. Bu gece Vedat'tan haber alırlardı nasıl olsa. Ali hiçbir hareketini kaçırmadan Selin'i büyük bir dikkatle izliyordu. "Eee... Bana neler olduğunu anlatacak mısın yoksa niyetin meraktan çatlamamı izlemek mi?"

Yalan söylemesi gerektiğini biliyordu Selin. "Bir haberin peşindeyim. Haber kaynağımı nasıl konuştururum diye düşünüyordum" deyiverdi. Ali pek inanmış görünmedi ama üstelemedi, "Eh bir sorun yoksa iyi o zaman. Benim artık kalkıp yarın çıkacak raporu bulmaya çalışmam gerekiyor. Yoksa hanımefendi bizi atlattı da haberimiz mi yok?"

Selin ABD'nin her yıl çıkardığı uluslararası terör örgütlerine yönelik raporunu unutmuştu. Bu gece bir yetkili ona raporun özetini göndereceğine söz vermişti. En azından Türkiye'yle ilgili olan kısmını. "Evet ona da bakmam gerekecek. Ama bugün birkaç işim var. Sanırım rapor gece elime geçmiş olur" dedi.

Ali kıskançlıkla karışık bir hayranlık ifadesiyle bakıyordu genç kadına. O andaki düşünceli haliyle ne kadar güzel olduğunu ge-

çiriyordu içinden. Yeşil gözleri koyu kumral saçlarıyla bir tezat oluşturuyor, ince yüzünde arada beliren endişe dalgaları kadına esrarlı bir güzellik katıyordu. Ondan çok hoşlanıyordu ama arkadaşlıklarını bozmak da istemiyordu. Selin, Ali'nin tanıdığı en zeki ve en yetenekli gazetecilerden biriydi. Genç yaşına rağmen politik meseleleri kavrayışı, mizah duygusu ve meslek aşkı onu etkiliyordu. Ama Selin kendisine karşı dostluktan başka bir yakınlık göstermemişti. Onu çözmek imkânsız, diye düşündü. Kadınları anlamak dünyayı yöneten bir ülkenin politikalarını anlamaktan çok daha zordu Ali'ye göre. Hayatında biri var mıydı, mesela bunu bilmek isterdi. Selin kapalı kutu gibiydi. Ali kadın konusunda rekabetten hiç hoşlanmazdı. O da pek çok hemcinsi gibi kadınının sadece kendisine ait olmasını isterdi. Ama Selin kadar özgür ruhlu bir kadını kendisine bağlamanın hayal olacağını seziyordu.

Bunları düşünürken masadan kalktı ve bir anda kendisinden beklenmeyecek biçimde eğilip Selin'i iki yanağından öptü. Omuzlarını hafifçe sıkarak, "Kendine dikkat et. Başın sıkışırsa ben yanındayım" dedi ve hızla dönüp kulübün yemek salonundan çıktı. Selin'in, arkasından minnettarlıkla baktığını görmedi.

Selin saat dörde doğru kulüpten çıktı. Hâlâ e-postasına gelen esrarlı mesajı düşünüyordu. "Merakıma yenilmemeli ve yarınki rapor üstünde çalışmalıyım" dedi kendi kendine. Öte yandan içindeki güçlü bir his oraya gitmesi gerektiğini, bunun gece gelen telefonla ilgili bir şey olduğunu söylüyordu. Düşünceli bir halde asansöre doğru yürürken yaşlı dostu Matt Davis'le çarpıştı. İkisi de ellerindeki gazete ve dergileri düşürdüler. Gülerek tokalaştılar.

Davis, "Nasılsın bakalım evlat? Yine hangi manşetlik haberin peşindesin?" dedi. ABD'ye ilk geldiğinde ona yol gösteren, akıl hocalığı yapan, *New York Times*'ın siyaset yazarlarındandı Davis.

Selin, onunla yıllar önce New York kentindeki Columbia Üniversitesi'nde tanışmıştı. Davis'in gazetecilik üzerine verdiği derslere katılmış, girdikleri ateşli tartışmalar sonunda da dost olmuşlardı. Ankara'da çalıştığı dönemde Amerikan Merkezi Haber Alma Teşkilatı'nın Türkiye'deki sol örgütlere yönelik operasyonlarını açığa çıkaran bir haber dizisi yapan Selin, bu haber sayesinde

her zaman hayalini kurduğu şeye de ulaşmıştı. Haberin getirdiği pek çok ödülün üstüne, bir yıllığına gazetecilik üzerine yüksek lisans yapmak için Amerika'ya uçmuştu. Columbia Üniversitesi'ndeki CIA'in yurtdışındaki operasyonlarını kınayan liberal ve sol görüşlü akademisyenler Selin'in üniversiteye kabul edilmesinde etkili olmuşlardı. Davis de bunlardan biriydi.

Selin, Vedat'la ilgili meseleyi danışabileceği kişinin Davis olduğunu hemen anladı. "Biraz zamanın var mı? Seninle acilen bir şey konuşmam gerekiyor" dedi.

"Ne bu acele? Haber o kadar büyük ha?" diye yanıtladı Davis. Selin yaşlı adamı sakin bir köşeye doğru götürdü, gece gelen telefonu ve e-postayı anlattı. Davis'in yüzü asılmıştı. Bir bela seziyor gibiydi. Vedat'ı tanır, kendisinden hoşlanmazdı ama başına bir şey gelmesini de tabii ki istemezdi.

Selin "Sence ne yapmalıyım?" diye sordu, "Vedat yalnızca şehir dışına çıkmış olabilir. Belki adamın sevgilisi var, nereden bilelim. Bu esrarengiz görüşmeye gitmek akıllıca mı?"

Davis bir süre düşündü. "Vedat'la ilgili beklemek dışında yapabileceğin bir şey yok. Ama bu posta işi çok ilginç. Bence oraya yalnız gitme. Ben de seninle geleceğim ve yan kafede oturup kimin geldiğine bakacağım. Bu kentte benim elimden geçmemiş hiçbir kurt olamaz" dedi.

Selin biraz rahatlamıştı. Davis'le asansörle aşağı inerlerken ikisi de susuyordu.

Selin'in eski arabası 17. Cadde ve M Sokağı'nın köşesine geldiğinde Davis boş bir park yerini işaret etti. Selin az ileride Beyaz Saray'ın gururlu kubbesini ve binayı çevreleyen demirlerin önünde resim çektirmek için yarışan turistleri gördü. Beyaz Saray'ın yakınındaki parkın girişinde savaş karşıtı bir protestocunun çalakalem hazırlanmış pankartları sallanıyordu.

Selin, Davis'in gösterdiği yere geri geri park etti ve birlikte arabadan indiler. Davis başıyla sol tarafı işaret ederek Selin'in yanından ayrıldı. Kadın mesajda yazan kafeye doğru endişe ve merak içinde yürüdü. Mekânın camlı kapısına geldiğinde içeride onu ki-

min beklediğini görmeye çalışıyordu. Sol taraftaki camın önünde oturan genç bir çift bilgisayarlarının önüne eğilmiş kahvelerini yudumluyorlardı. Köşedeki masada yaşlı bir kadın gazete okuyordu. Girişin hemen yanındaki masa ise kulaklıkla gürültülü müzik dinlediği anlaşılan genç bir adam tarafından işgal edilmişti.

Selin saatine baktı. Beşi iki geçiyordu. "Henüz erken" diye düşündü. İçeriye girenleri ve dışarıda yürüyenleri görmek için cam kenarındaki bir masayı seçti. Sinirlerinin yay gibi gerildiğini hissetti. "En azından Beyaz Saray'a bu kadar yakın bir yerde güvenliğimi tehlikeye atacak bir olay olamaz" diye düşündü. Bir süre dışarıyı seyretti. Eylül ayı, sokakları kırmızı, sarı, turuncu renkli yapraklarla donatmıştı. Havalar hâlâ sıcaktı ama ışığın azalmasından yazın bittiği anlaşılıyordu.

Selin bir kez daha saatine baktı. Beşi on bir geçiyordu. Belki de yanlış bir e-postanın kurbanı olmuştu. Gözleri Davis'i aradı. Selin'i görebilecek şekilde bir masaya yerleşmiş, dikkatli bir biçimde gazete okuyordu. Varlığı Selin'i rahatlattı. Önüne döndüğünde masasında sarı bir kâğıdın durduğunu fark etti. Bunu daha önce görmemişti. Başını yukarı kaldırdı. Bir adam hızla kafeden çıkıyordu. Başında bir şapka ve sırtında bej rengi bir pardösü vardı.

"Bir dakika lütfen" diye bağırarak arkasından koştu. Sokağa çıktığında adam kalabalığın arasında çoktan kaybolmuştu. Elindeki kâğıda baktı. "Sana yalnız gel demiştim. Elimde ilgini çekebilecek çok değerli bilgiler var. Ne olduğunu merak ediyorsan buna uymanı öneririm. Benden haber bekle" yazıyordu.

Selin kafeden dışarı çıkıp kendisine doğru gelmekte olan Davis'e baktı. Sarı kâğıdı gösterdi. Davis notu okudu ve sessizce Selin'e geri verdi. "Seni arabadan indiğinden beri takip ediyor olmalı ya da daha öncesinden" dedi, "görünen o ki bu adamla yalnız görüşmezsen neyin peşinde olduğunu öğrenemeyeceksin. Ne olursa olsun gündüz ve kalabalık bir yerde görüş."

Selin kafa sallamakla yetindi. İçinde müthiş bir evine gitme isteği uyandı. Davis'i arabayla gideceği yere bırakmayı teklif etti ama yaşlı adam metroya bineceğini söyledi.

Selin evinin kapısını sessizce açtı ve içeri girdi. Bir şeylerin ters gittiği hissine engel olamıyordu. "Bu kadar dedektifçilik oynamak

yeter, biraz da çalışmalıyım" diyerek masasına yöneldi. Çalışmaya başlamadan önce dolabında kalmış eski kırmızı şarabından kendine bir kadeh doldurdu, işte bu iyi gelecekti.

Selin yazdığı yazıdan başını kaldırdığında saat dokuza geliyordu. Amerikalı bir yetkilinin gönderdiği terör raporunu haberleştirmiş ve şehir baskısı için gazeteye göndermişti bile. Geçen yıldan farklı, yeni bir bilgi yoktu. Türkiye'nin İslamcı terör örgütlerine silah ve lojistik destek sağladığı yönündeki ifadeler geçen yıl ilk defa yazılınca Türk hükümeti büyük tepki göstermiş, hatta ABD'ye diplomatik nota bile vermişti. Hükümet bu suçlamaları kabul etmiyor, ABD'yle terör örgütlerinin tanımı konusunda anlaşmazlık yaşadığını savunuyordu. Bu konuda görüştüğü bir yetkili, "Birinin teröristi başka birinin özgürlük savaşçısıdır" demişti. Raporda en dikkat çeken nokta, ABD'nin daha önce terör örgütü olarak tanıdığı bölücü grubu terör listesinden çıkarmasıydı. Bu zaten ilişkilerin gidişatı göz önüne alınırsa beklenen bir gelişmeydi. Amerikalılar, "Türkiye nasıl olsa bizimle işbirliği yapmıyor. Bizim iyi çocuk olmamızı gerektirecek bir durum yok ortada" şeklinde yorumlar yapmışlardı. Gazete bunu da manşet haberiyle birlikte yayımlayacaktı.

Boş şarap kadehini doldurmaya giderken cep telefonu çaldı. Arayan Ali'ydi. Selin'i merak etmiş olmalıydı.

"Selam n'aber?" diye açtı telefonu Selin.

Ali "İyilik, seni merak ettim. Bugün tuhaf davranıyordun. Kendine gelebildin mi bari?" diye sordu.

Selin gülümseyerek, "Evet yaptığım haberle seni nasıl atlatacağımı düşünürken dalmışım ama artık iyiyim çünkü yarın sabah haberi gördüğünde sen dalıp gideceksin" dedi. Ali, kadının eski şakacı haline dönmesine sevinmişti.

"Orası belli olmaz. Bence yatmadan önce bizim gazeteye bir göz at. Belki uykusuz kalan sen olursun" dedi. Selin bir kahkaha patlattı. Ali'ye bugün olanları anlatmayı çok istiyordu ama henüz elinde net bir bilgi yoktu. Hem pek çok erkekte gördüğü korumacı tavır devreye girebilir, Selin'i gereksiz yere sıkboğaz edebilirdi. İşler biraz aydınlığa kavuşunca ona her şeyi anlatacaktı.

"Bugün Büyükelçilik'ten Mehmet Bey'le görüştüm. Hani şu kültür ataşesi" diye konuyu değiştirdi Ali. "Adamın halini hiç beğenmedim. Yüzü sapsarıydı ve elleri titriyordu. Benimle çok önceden alınmış randevusu olmasına karşın başından savmaya kalkıştı ama ısrar edince kabul etti. Birilerinden haber bekliyor gibiydi. Eli sürekli telefonuna gidiyor, sekreterine beni arayan oldu mu diye soruyordu" diye devam etti anlatmaya, "yanında yirmi dakika kaldım. Kongre'de başlayan kültür miraslarının Rumlara geri verilmesi meselesi üzerine falan konuştuk. Ama adam sanki orada değildi."

"Belki hastadır" dedi Selin, "veya karısıyla, çocuğuyla ilgili bir sıkıntısı vardır."

"Karısı ve çocuğu yok onun. Bu adamın başka işler çevirdiği söyleniyor. Kültür Ataşeliği falan palavra" diye çıkıştı Ali.

Selin de arada sırada Büyükelçilik resepsiyonlarında gördüğü bu adamla ilgili bir şeyler duymuştu. Ama kimse tam olarak emin olamazdı. Washington gizli veya açık herkesin aynı fırından ekmek yediği küçük bir köydü. O fırının tek ürünü ise politikaydı.

Selin, Ali'yle biraz daha sohbet ettikten sonra şarabını bitirdi. Bugün olanlar ona uzak bir anıymış gibi göründü. Ertesi gün dinç kalkabilmesi için bu gece erken yatması gerektiğini biliyordu. Şarabını içerken evine gelen dergilere ve gazetelere göz attı. Televizyonda haber dışında onu ilgilendiren programlar olmuyordu. Kanalları gezerken bir filmde kadın kocasını öldürüyordu. "Belki de Vedat'ı karısı öldürmüştür" dedi kendi kendine. Uzun süren evliliklerde böyle gizli düşmanlıklar olduğunu okumuştu bir yerlerde.

Aç karnına içtiği şarabın etkisiyle saçmaladığını düşünerek güldü. Yerinden kalktı ve banyoya gitti. On dakika sonra yatmaya hazırdı. Banyonun ikinci kapısı yatak odasına açılıyordu. Oradan loş odasına girdi ve yorganın altına bile girmeye gerek duymadan yatağa bıraktı kendini. Bol rüyalı bir uyku onu bekliyordu.

* * *

Rüyasında karanlık bir denizde yüzdüğünü gördü. Ayaklarını çırpmasına karşın pek fazla ilerleyemiyordu. O sırada denizin dalgalanmaya başladığını ve bir fırtınanın yaklaştığını fark ediyordu. Kıyıya doğru yüzebilmek için var gücüyle çabalıyordu. Kıyıya doğru yüzdükçe kıyının uzaklaştığını görüyordu. Nefes nefese kalmıştı. Kolları ve bacakları külçe gibi ağırdı ve onları hareket ettirmezse boğulacağını biliyordu. Denizin yüzeyinde sırtüstü biraz dinlenmeyi deniyordu. Azgın dalgalar yüzünü ve ağzını kapıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Yüzmeye çalışması gerektiğini biliyordu. Bir kez daha kulaç atmaya çalışıyordu. Kıyı daha da uzaklaşmış, kentin ışıkları zar zor seçilir olmuştu. Ayaklarındaki ağırlığa karşı koyamıyordu artık. Derinlik onu karanlık diplere doğru çekiyordu. Hareket edecek hali kalmamıştı. "Ölmek bu olsa gerek" diye düşünüyordu. Yaşama gücünü kaybetmek ve sonsuzluğa yenilmek. Denizin karanlık ve soğuk dibine doğru kayıyordu. Yukarıdan süzülen hafif bir ışık yol gösteriyordu ona. Artık dibin nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştı. Saçları ve giysileri uçuşur gibi döne döne iniyordu derinlere. O sırada eline bir şey takıldığını fark ediyordu. Kafasını çevirdiğinde bir yüzün kendisine çok yakından baktığını görüyordu. Kendisine üzüntüyle bakan kişi Vedat'tı.

Çarşamba

Selin yatağından fırlayarak uyandı. Çarşaf terden sırılsıklam olmuştu. Yatağının başında tıklayan eski saatine baktı. Yediyi on geçiyordu. Ağzında pas tadı vardı. Mutfağa gitti, bardak almaya bile gerek duymadan çeşmeden kana kana su içti. Şimdi biraz olsun kendine gelmişti. Vedat'ı rüyasında ölü görmek iyice huzursuz etmişti onu. Dünden beri kafası karışık, sinirleri gergindi. Merakı onu tehlikeli sulara taşıyor olabilirdi. Yine de Vedat'ın karısını aramaya karar verdi.

Telefon üçüncü çalışında açıldı. Gönül'ün sesinden ağladığı seziliyordu.

"Gönül Hanım, ben Selin. Vedat'tan bir haber alabildiniz mi diye sormak için aramıştım" dedi. Gönül derin bir iç geçirdikten sonra, "Ben de şimdi polise gitmek için evden çıkıyordum. Vedat gece eve gelmedi ve beni hiç aramadı. Telefonu da kapalı. Son konuşmamızda da sesi bir tuhaf geliyordu. Ya başına bir şey geldiyse..." dedi.

Selin bir süre sessiz kaldıktan sonra "Size nereye gittiği ve ne yapacağı konusunda herhangi bir şey söyledi mi? Evden ayrılırken nasıldı?" diye sordu.

"Bana normal görünmüştü" dedi kadın, "ama siz şimdi söyleyince hatırladım. Evden çıkmadan önce ona bir telefon geldi. İkimiz de mutfaktaydık. Mutfaktan çıktı ve konuşmak için banyoya girdi. Vedat benden hiçbir şey saklamaz, iş görüşmelerini hep yanımda yapardı. O sabah bir iki dakika telefonda konuştuktan sonra yanıma geldi ve benim hemen çıkmam gerek, deyip ceketini aldı ve gitti."

Selin kadını rahatlatmak için ne demesi gerektiğini düşünüyordu. Polise gitmek iyi bir fikir gibiydi. Sonuçta kadının kocası ortada yoktu. Polis büyük olasılıkla ona kırk sekiz saat beklemesini tavsiye edecekti.

"Gönül Hanım siz polise gidin ve kocanızın eve gelmediğini bildirin. Ben de ona nasıl ulaşabileceğimiz konusunda biraz araştırma yapayım. Bir gelişme olursa haberleşelim" dedi. Selin telefonu kapadıktan sonra olduğu yere çöktü. Yaşadığı dehşeti Gönül'e hissettirmemeye çalışmıştı. Titreyen ellerine baktı. Önceki geceki telefonu detaylarıyla anımsamaya çalıştı. Boğuk bir ses ona Vedat'ın öldüğünü söylemişti. Selin'e erkek sesi gibi gelmişti ama emin de olamıyordu. Sadece iki sözcük: "Vedat öldü." Kafasını toplaması gerekiyordu. Duygularına hâkim olmalı, aklını kullanmalıydı. Tüm bunlar tatsız bir şakadan başka bir şey olmayabilirdi. Soğuk bir duş onu kendine getirirdi ancak. Banyodayken düşünceler aklından büyük bir hızla aktı.

Üç seçenek vardı. Vedat büyük bir haber peşindeydi ve kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Ama karısını bile aramaması bu seçeneği elemek için yeterliydi. Vedat'ın hayatında başka bir kadın da olabilirdi. Ya da ne kadar inanmak istemese de o en kötü olasılık gerçekleşmişti, Vedat'ın başına bir bela gelmişti. O an aklına rüyası geldi. Kötü düşünceleri kafasından atmak istercesine duştan çabucak çıktı ve havluya sarındı. Biraz sakinleşmişti ama aynaya baktığında kendisini tanıyamadı. Yüzü sapsarı, yeşil gözleri kapkara görünüyordu. Hazırlandıktan sonra gazeteyi aramayı düşündü ancak vazgeçti. Henüz onlara anlatacak iyi bir öyküsü yoktu. İçindeki ses ona Vedat'ın kayboluşunun ardında büyük bir haber olduğunu söylüyordu.

İyi gazetecilere has bir özellik olan haberin kokusunu alma yetisi onda da vardı. Karşısındakinin bir sözü, bir bakışı ya da bir tavrı onda tam olarak çözemediği bir his uyandırır, o da sabit fikirli bir köpek gibi aldığı kokunun ardından giderdi. Bu özelliği sayesinde pek çok büyük haber çıkarmış, yaptığı haberler ülkenin gündemine bomba gibi düşmüştü. ABD hükümeti içinde kimi çevrelerin onu hiç sevmediğini bilirdi. Ama herkesin ona gazeteci

olarak saygı duyduğundan da emindi. Haber kaynaklarının gizliliğini hep korumuştu. Eğer ona bilgi veren bir kişiyse başka bir kaynaktan doğrulatmadan haberi yazmayacağını herkes bilir, bu yüzden de haberlerinin doğru olduğuna inanılırdı.

Selin evde oturup beklemeyecekti. Türkiye Büyükelçiliği'ne gidip Vedat'la ilgili bildikleri bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Vedat'ın büyükelçilikteki bazı diplomat arkadaşlarını da görebilirdi bu sayede. Kapıdan çıkarken havayı kokladı. Burnuna ıslak toprak kokusu geldi. Bu, yaklaşan fırtınanın kokusu olabilir miydi?

Massachusetts Caddesi'ndeki Türk Büyükelçiliği'nin heybetli binasının önüne geldiğinde kapıdan panzerli iki siyah aracın çıktığını gördü. Selin büyükelçiliği geçtikten sonraki ilk sokaktan sağa saptı. Biraz ileride yüksek ağaçların altında bir park yeri gördü. Arabasını yavaşça boş yere doğru sürdü ve park etti. Büyükelçi Washington'daki Türk gazetecilerine elçiliğin onların evi olduğunu ne zaman isterlerse gelebileceklerini söylemişti. Selin randevusuz içeri almak istemezlerse onlara büyükelçinin sözlerini anımsatacaktı.

Yan sokaktan anacaddeye çıkıp iki dakika yürüdükten sonra büyükelçilik kapısının önündeydi. Sabah güneşi karşı kaldırıma vuruyor, yol boyunca uzanan yaşlı ağaçların dalları hafif rüzgârda sallanıyordu. Büyükelçiliğin ön bahçesinde nöbet tutan Amerikalı polis ona dikkatle baktı. Selin başıyla selam verdikten sonra zile bastı. Kapıdaki görevli mekanik bir sesle, "Buyurun. Kim için gelmiştiniz?" diye sordu.

Selin kapıda asılı duran gri alıcıya yaklaşarak, "Bir konuda basın müşaviri Faruk Bey'le görüşmek istiyorum. *Ülke* gazetesinden Selin Uygar'ın geldiğini söyleyin lütfen" dedi.

Faruk Öztürk, Selin'in sık görüştüğü diplomatlardan biriydi. Türk diplomatların hükümetten çekinmeleri ve ketumlukları onu çok yoruyordu. Pek çoğu son derece yetenekli ve zeki insanlar olmalarına karşın kariyerlerinde bir leke olacak korkusuyla gazetecilere yaklaşmak istemiyordu. Ancak üst düzey bir telkin gelirse kamuoyunu şekillendirmek için basına

açıklama yapıyorlardı. Kayıtlara geçmemek üzere yapılan görüşmeler bile büyük bir sıkılganlık, tereddüt ve endişe içinde gerçekleşiyordu. Neyse ki Selin'in Ankara'daki üst düzey haber kaynakları Türkiye'nin siyasi pozisyonunu açığa kavuşturmak açısından yardımcı olabiliyorlardı. Basın müşaviri Faruk ise işinin gazetecilerle olması nedeniyle bir nebze daha rahattı karşısında.

Faruk geveze bir adamdı. Elçilikte kim kiminle sevişiyor, kim ne araba almış, kimler hangi göreve gelecek gibi konularda açıkça konuşabiliyordu. Ama ondan siyasi bir bilgi almak neredeyse imkânsızdı. Selin'e göre bu, adamın siyasi dosyalara erişiminin olmamasından kaynaklanıyordu. Kimine göreyse adam muhteşem bir oyuncuydu ve üstüne katarak anlattığı dedikoduları kendi kariyerinin önünü açmak için uyduruyordu. Washington'daki Türk gazetecilerin ondan aldıkları bilgilerle birkaç kez magazin tarzı haber de yaptıkları olmuştu. Ama bu tür gazeteciler ciddiye alınmaz, bu kentten asıl beklenen haber, ağırlıklı olarak politika olurdu. Kapıdaki görevli Faruk'la telefonda görüştükten sonra iç taraftaki birinci kapıyı Selin'e açtı.

Selin kapıdaki güvenlik kontrolünden geçerken görevliye gülümsedi. Adam onu başıyla selamladıktan sonra ikinci kapıyı açtı. Faruk koridorda sahte bir gülümsemeyle bekliyordu. "Bu ne güzel sürpriz Selin Hanım. Ben de tam şimdi çay istemiştim. Size de söylerim beraber içeriz" dedi.

Selin, Faruk'un yanında, koyu yeşil halıyla kaplı koridorda sessizce yürüdü. Faruk'un ofisi elçilik binasının zemin katında avluya bakan karanlık bir odaydı. Ahşap bir çalışma masası pencerenin önüne kapıya dönük yerleştirilmişti. Sol duvarda bir dosya dolabı ve kitaplık duruyordu. Masanın önünde iki deri koltuğun ortasında küçük ahşap sehpa üstünde de beyaz bir cam küllük vardı. Selin, Faruk'un işaretiyle koyu yeşil deri koltuklardan birine otururken "Kim bilir bana ne saçmalıklar anlatacak şimdi" diye düşündü. Onu dedikodulardan uzak tutarak Vedat'la ilgili bildiklerini öğrenmesi gerekiyordu. Vedat'ın Faruk'la sık sık görüştüğünü biliyordu. Deneyimli bir gazeteci olan Vedat, çenebaz bir adama gideceği yeri söylemezdi ama yine de denemekte fayda vardı.

Başta havadan sudan konuştuktan sonra dedikoduya dayanamayan Faruk, "Biliyor musunuz kültür ataşesi Mehmet Türkkan görev değişikliği istemiş. Washington'dan başka yere gitmek istiyormuş. Hem de istediği yer Bağdat. Attan inip eşeğe binmek gibi bir şey bu. Hem Bağdat'ta savaştan sonra ne kültür kaldı ki?" dedi.

Yine başladı çeneye diye geçirdi içinden Selin.

"Hem bugün de işe gelmemiş. Gideceğinden o kadar emin ki eşyalarını toplamaya başladığı söyleniyor. Kime güveniyor bu kadar bilinmez" diye devam etti. Selin tam konuyu değiştirmeye hazırlanırken "Vedat da onu son günlerde çok aramıştı. Anladığım kadarıyla telefonlarına çıkmak istememiş. Sonra görüştüler mi emin değilim" deyiverdi Faruk.

Selin duraksadı. Vedat'ın isminin Mehmet'le birlikte geçmesi ilgisini çekmişti. Ali'yle dün gece telefonda konuştuklarını anımsadı. Adamın huzursuz ve korkmuş olduğunu söylemişti Ali.

"Sahi, Vedat'tan haberiniz var mı Faruk Bey" dedi Selin, "bir haber için onunla konuşmak istiyorum ama cevap alamıyorum. Belki cep numarası değişmiştir."

Faruk, "Yoo. Değişseydi bana mutlaka verirdi. Daha iki gün önce konuştuk. Şehir dışına çıkacağını söylemişti. Washington ve Ankara'yı sarsacak bir haberle döneceğim demişti bana. Daha dönmemiştir belki" diye yanıtladı.

Selin bozuntuya vermedi. Karısının onu polise başvurarak aradığını söylemek büyük bir hata olurdu. Adam bu haberi aynı dakikada tüm Ankara ve Washington'a yayabilecek kadar gevezeydi çünkü.

Faruk'a basın kartını kaybettiği için kendisini ziyaret ettiği yalanını uydurdu. Adam ona en kısa zamanda belgelerini getirmesini, hemen işlemlere başlayacaklarını söyledi. Bunun üstüne biraz daha konuştuktan sonra gitmek için ayağa kalktı Selin. Faruk da onun peşinden yürüdü. Kapıda onu selamladıktan sonra içeriye girerek kayboldu.

Selin, Mehmet ile Vedat'ın arasında ne tür bir bağ olabileceğini düşündü. Vedat'ın kaybolmasında Mehmet'in parmağı olabilir miydi? Aslında bu adamın ajan olduğu konusunda dedikodular

dolaşıyordu ortada. Ama Türk bir ajan neden Türk bir gazetecinin kaybolmasında rol oynasındı ki? Tabii ortada devasa bir güvenlik sorunu yoksa.

Saatine baktı. On bire geliyordu. Gönül, kocasıyla ilgili bir haber alabilmiş miydi acaba? Onu evden aramaya karar verdi, daha rahat konuşabilirlerdi. Arabasına doğru yürüdü. Sağdaki sokağın başında yüz metre kadar ileride şapkalı ve pardösülü bir adam sigara içiyordu. Dün eline kâğıt tutuşturan adam geldi aklına. Heyecan içinde ona doğru yöneldi. Adam Selin'in kendisine doğru geldiğini görünce sigarasını attı ve ters istikamete ilerlemeye başladı. Selin adamı kaçırmamak için iyice hızlandı ve koşmaya başladı.

Sokağın başına geldiğinde adamın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü. Adam bir kez daha bir hayalet gibi görünüp kaybolmuştu. Kimdi bu adam ve ondan ne istiyordu? Farklı ülkelerin büyükelçiliklerine ait malikânelerin bulunduğu bol ağaçlı sakin sokağa doğru "Kimsin sen? Ne istiyorsun benden?" diye hırsla bağırdı. Selin'in sesine bir köpek havlayarak karşılık verdi.

Selin kapıdan girmeye çalışırken ev telefonu çalıyordu. Anahtarı çantasının dibinde bir yerlerde saklambaç oynuyordu onunla. Sonunda onu yakaladı ve deliğe soktu. Çalışma odasına koşar adımlarla girdi, heyecanlı bir sesle telefonu açtı. İstanbul'dan arıyorlardı. Dış Haberler Şefi Beşir, Selin'e "Hanımefendi ne zaman bizi aramayı düşünüyordu acaba? Anlaşılan *Ekspres* gazetesinin Washington mahreçli manşetini görmemişsiniz!" diye çıkıştı.

Selin'in henüz gazeteleri okumaya fırsatı olmamıştı. Normalde bunu geceleri yatmadan yapardı ama iki gündür işinden çok Vedat'a ne olduğuyla ilgileniyordu.

"Bir haber peşindeyim Beşir" diye açıklamaya çalıştı durumu. "Büyük bir balık olabilir. Sabah erken görüşmem vardı. Ne diyor haber?"

Beşir ise oralı değildi. "Haber diyor ki aralarındaki kötü ilişkileri bahane eden ABD Kongresi Ankara'ya silah ambargosu uygulamaya hazırlanıyor. Bununla ilgili bir şeyler geç bize" diye çıkıştı bu kez.

Selin dişlerinin arasından "Eğer haber doğruysa tabii" dedi. *Ekspres* gazetesinin Washington'daki muhabiri abartılı haberler yapan ve sansasyon peşinde koşan bir adamdı. Gazetecilik dışında emlakçılık, araba satıcılığı ya da önemli işadamları için Washington'da güçlü isimlerle aracılık gibi işlerle de uğraşan biriydi. Gerçekte kimin için çalıştığını kimse bilmiyordu. Haberlerinde mutlaka kişisel bir çıkar güder ve ona göre haberi şekillendirirdi. Şimdi silah ticaretine girmiş olması bile şaşırtmazdı Selin'i.

"*Ekspres*'in muhabiri Reşit Kurtman'ın haberlerine biraz çekinceyle yaklaşmakta fayda var. Ama doğruluk payı var mı hemen araştırır size iletirim. Siz yazı işleri toplantısında bence çok büyütmeyin haberi" dedi Selin.

Beşir, "Tüm haber siteleri haberi büyük görüyor. En azından iddia olarak görmemizi isteyebilirler. Ben yine de biraz bekleteceğim ama sen de gecikme" dedi ve telefonu kapattı.

"Bir de bu çıktı başıma. Başkasının bokunu temizlemek yapmak istediğim en son şey" diye söylendi Selin.

Vedat'ın ev numarasını çevirdi, telefon daha çalmamıştı ki Gönül'ün "Vedat" diyen sesini duydu. Selin kadının meraktan ölmek üzere olduğunu anlamıştı.

"Gönül Hanım, polisle ilgili gelişmeler nedir onu öğrenmek için aramıştım" dedi.

Hayal kırıklığıyla, "Siz miydiniz?" dedi kadın, "hiçbir gelişme yok ne yazık ki. Polis kayıp kaydını yaptırabilmemiz için iki gün daha beklememiz gerektiğini söyledi. Şu anda telefon başında oturmak dışında yapabileceğim bir şey yokmuş. Acaba oğlumu arasam mı? Çocuğu da telaşlandırmak istemiyorum."

"Bence biraz daha bekleyin Gönül Hanım. Bakarsınız Vedat çıkar gelir ya da arar. Ümidinizi kesmeyin. Şimdilik kimseye haber vermemekte fayda var" dedi Selin. İki kadın da telefonu sıkıntılı bir havada kapattılar. Selin Vedat'a ne olduğunu çözmek istiyordu ama kendi işini de ihmal edemezdi. Beşir'in söz ettiği haberle ilgilenmesi gerekiyordu.

Ekspres gazetesinin haberinin doğruluğuna inanmasa da Savunma Bakanlığı'ndaki birkaç yetkiliye e-posta gönderdi. ABD yalnızca

"terörist ülke" olarak tanımladığı devletlere silah ambargosu uyguluyordu. İlişkiler kötü gitse bile henüz ipler kopma noktasında değildi. Ayrıca ABD yönetimi içinde liberal bazı çevreler Türkiye'nin bütünüyle kaybedilmesinden yana değildi. Onlara göre Ankara'yı yakında ve kontrol altında tutmak çok daha akıllıcaydı. Selin ayrıca ABD Senatosu'ndaki yetkilileri de arayarak gün içinde görüşme talep etti. Şu an için yapabilecekleri bundan ibaretti.

Karnının acıktığını hep çok geç fark ediyordu. Beyni "Açlıktan ölüyorum" demedikçe yemek yemezdi Selin. Bu yüzden yaşadığı mide sorunları onu birkaç kez hastanelik etmişti. Evinin sokağındaki büfeden sandviç almak için dışarı çıktı. Ilık hava yüzüne çarptı. Farklı renklere boyanmış küçük müstakil evlerle dolu sokağında yürüyerek köşedeki büfeye geldi. Büfenin taburelerine oturup önündeki gazeteleri okumaya başladı.

Washington Post'un sadece yerel haberleri veren ekinde kimliği belirlenemeyen beyaz bir erkek cesedinin Virginia'da Potomac Nehri'nin kıyısında ağaç dallarına takılmış halde bulunduğu yazıyordu. Polis cesedin kimliğini araştırıyordu. Ölen kişinin elli yaşlarında olduğu tahmin ediliyordu. Selin siyaset ve ekonomi haberlerini de okuduktan sonra yerinden kalktı ve evine doğru yavaşça yürüdü.

İçindeki sıkıntı daha da büyümüştü. Nehirden çıkan cesedi aklından çıkaramıyordu. Vedat'ın bir an önce ortaya çıkması için dua etti.

Öğleden sonrasını yazışmalar, bekleyen araştırma konuları, eski dosyaları düzenleme gibi işlerle geçirdi. Bilgisayarının başından ayrılmak istemiyor, Beşir'e sorduğu haberle ilgili bilgiyi alır almaz göndermek istiyordu. Sonunda Savunma Bakanlığı'ndaki arkadaşı onu aradı.

Tyler Gordon, bakanlıkta en güvendiği isimlerden biriydi. Eğer bilgi veremeyecekse bunu açıkça söyler ama onu asla yanlış yönlendirmezdi. Tyler, "İstersen bu konuyu kahve içerek konuşalım" dedi, "bu akşam altıya ne dersin?"

Tyler'ı çoktandır görmemişti. Belki hiç ummadığı bir tüyo da alabilirdi ondan. Altıda Virginia'da Pentagon yakınlarındaki bir barda buluşmayı kararlaştırdılar.

Selin e-postasına bir kez daha baktı. Henüz haberle ilgili başka bir yanıt gelmemişti. Televizyonu açıp haberleri izlemeye başladı. Washington'un yerel haber kanalı nehirden çıkarılan cesetten söz ediyordu. Adamı bir gece önce parkta spor yapan biri bulmuş ve hemen polisi aramıştı. Polisten bir sözcü ise kimliğiyle ilgili henüz bir bilgiye ulaşamadıklarını ancak en kısa zamanda adamın kim olduğunu tespit edeceklerine inandığını söylüyordu.

Diğer kanallara baktı. Kongre'den canlı yayın yapan C-Span kanalı, uyuşuk bir milletvekilinin geldiği kasabanın doğal güzelliklerini korumak için çıkarılmasının çok gerekli olduğunu savunduğu orman yasasından söz ediyordu. Arka sıralardaki vekiller uyukluyordu.

Dünyanın hiçbir yerinde halkların tam olarak temsil edilemeyeceğini düşündü Selin. Politikacıların kişisel ihtirasları kitlelerin mutluluklarından önde geliyordu.

Tyler'la görüşmesi için evden çıkması gerektiğini fark etti. Anahtarını ve telefonunu almak için masaya yöneldiğinde bilgisayar ekranında "Mesajınız var" yazdığını gördü. E-posta bu sefer "redpriest" isimli bir adresten gönderilmişti. Şapkalı ve pardösülü adamdan geliyordu.

"Bu akşam sekizde Georgetown kitapçısının en üst katına gel. Politika kitaplarının önünde bekliyor olacağım" diyordu. Selin, "İşte yine başlıyor" diye geçirdi içinden. E-posta atan bir hayalet ve onu yakalamaya çalışan bir gazeteci.

Bu imge hoşuna giderek gülümsedi. "Haber kaynakları hayaletler olan bir gazetecinin romanını yazmalıyım" diye düşündü. Kapıdan çıkarken cep telefonunu masada bıraktığını fark etmemişti.

Selin arabasını Virginia'ya doğru sürerken akşam trafiği giderek sıkışıyordu. Zamanında yetişebilmeyi umuyordu. Tyler iş çıkışı onunla buluşacaktı ve doğal olarak eve gecikmek istemeyecekti. Karısı geceleri çalışan bir hemşire olduğu için çocuklara akşam yemeklerini hazırlamak onun göreviydi. Selin tanıdığı en mutlu çift olduklarını düşünmüştü hep. Kendisi çift olma fikrinden köşe bucak kaçmıştı. Çok kısa süren evlilik macerasında

bile bu fikre alışamamış, başına buyruk davranışları kocasını çileden çıkarmıştı. Selin için haber yapmak kocasından ve evlilik kurumundan önde gelmişti hep. Birinci evlilik yıldönümlerini kutladıkları bir akşam Selin'e gelen bir telefon üzerine apar topar dışarı çıkması kocası için bardağı taşıran son damla olmuştu. Döndükten sonra çıkan kavgada, "Evde oturup seni bekleyecek bir kadın istiyorsan başka birini bulmalısın" demişti Selin. Kocası da kısa süre sonra bulmuştu zaten. Selin terk edildiğini kocasının yeni sevgilisi için rakip gazeteye verdiği ilanla öğrenmişti. Boşanma kâğıtlarını da imzaladıktan sonra ondan başka hiçbir haber almamıştı. Hayatına girdiği gibi sessizce çıkıp gitmişti adam.

Sevmiş miydi onu, emin olamıyordu. Bir erkek için deli divane olacak kadın değildi o. Biri hariç. O acılı, tutkulu ilişkiyi ise anımsamak bile istemiyordu. İnsanın yaşamında yalnızca bir kez âşık olduğunu bir yerlerde okumuş ve bunu hiç unutmamıştı.

Düşüncelerinden kurtulmak için radyoda çalan müziğin sesini açtı. Gökyüzü kararmadan önce pembe, sarı ve mavi renkleriyle bir festival sunuyordu kente. Kafasını yana çevirerek trafikten sinirleri gerilmiş sürücülerin yüzlerine baktı. Herkes eve yetişmek için acele ediyordu. Bu kadar acele ve sinir ise trafiği tıkamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Otobanda önündeki ikinci çıkışa girebilmek için yandaki arabaya doğru hafifçe kırdı direksiyonu. Sinyal vermesine karşın adamın dudaklarından kendisine bir küfür savurduğunu gördü. O ise adama bir öpücük yollayarak çabucak geçti önüne ve çıkıştan sağa saptı. Barın önüne geldiğinde camdan Tyler'ın kendisine bir bira söylemiş olduğunu gördü.

Binadan içeri girerken Tyler onu gördü ve ayağa kalktı. Sarıldılar. Tyler, Selin'in iki yanaktan öpme alışkanlığı bir türlü benimseyememişti. O Amerikalıların dostlar arasında yaptığı gibi hafifçe sarılmayı tercih ediyordu.

İlk konuşan Selin oldu. "Güzel çocukların nasıl Tyler? Onları görmeyeli aylar oldu. Küçük Celine nasıl?"

Tyler, Selin'e duyduğu hayranlık ve sevgiden ötürü kızına Celine ismini vermişti. Tyler'la New York'ta kütüphanede tanışmışlar-

dı. Selin üniversitedeyken Tyler bir hukuk firmasında staj yapıyor ve araştırma yapmak için sık sık kütüphaneye geliyordu. Bir süre sonra selamlaşmaya başlamışlardı. Tyler Selin'in doğal tavrından ve kendisine dostluk göstermesinden etkilenmişti. Tyler girdiği her çevrede şişmanlığından ötürü ayrımcılığa uğramış, alay konusu edilmişti. Bu güzel ve zeki kadının kendisiyle ilgilenmesi gururunu okşuyor, hatta ondan biraz hoşlandığını düşünüyordu. Selin bunu hissetmesine rağmen Tyler'ın ona saygılı ve nazik yaklaşımı değişmediği için aralarındaki dostluk hiç bozulmadı. Yıllar sonra Tyler, Meredith'le evlenirken Selin, Tyler'ın şahidi olarak nikâh defterine imza atacaktı.

Tyler çocuklarından kısaca söz ettikten sonra şişman gövdesini ileri doğru eğerek usulca sordu: "Bugünkü bilgileri benden neden istedin?" Selin Tyler'ın endişeli olduğunu düşündü. "Başka bir Türk gazetesi yazmış, bizim gazete de doğruluğunu araştırmamı istedi" diye yanıtladı.

"Söylediklerini araştırdım. Belgelerde silah ambargosuna yönelik hiçbir bilgi yok" dedi Tyler, "ama çok daha önemli başka bir şeye rastladım. Türkiye'ye ve bölgeye inanılmaz bir silah akışı başlamış. Tonlarca mühimmat, gemi ve uçaklarla oraya taşınıyor. Sana şöyle anlatayım. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana silah oranı açısından en büyük askeri hareketlilik bu."

Selin'in önemli bir haber yakaladığında hep olduğu gibi gözleri parlamıştı.

Tyler atıldı: "Bunları yazmana kesinlikle izin veremem. Benim ulaştığım belgelere toplam beş kişi bakabilir. Hem benim hem de kendi başını belaya sokma. Biraz çeneni tut. Yakında sızıntılar olmaya başlar."

Selin "Sızıntıyı ben başlatmak isterim Tyler. ABD gazetelerinden önce bende olmalı bu" dedi.

Tyler onu durduramayacağını biliyordu. Ne yapar eder başka kaynakları devreye sokarak haberi patlatırdı.

"Tamam o halde bana iki gün ver. Sana işaret verdiğimde yazını yazarsın" dedi, "ama her zamanki gibi isim yok, kurum yok ve rütbe yok. Ben bir hayaletim, tamam mı?"

"Ah bu hayaletler..." dedi Selin. Aklına akşamki görüşmesi geldi. Tyler'ın saatine baktığını fark edince, "Hadi git ve çocuklarınla ilgilen" dedi ona. Arkadaşının aceleyle eve gidişini seyrederken onun mutlu biri olduğunu düşündü.

Selin arabasıyla kente doğru ilerlerken Potomac Nehri'ne baktı. Nehrin sarı rengi, gökyüzünü istila eden pembemsi bulutlar sayesinde biraz değişmişti. Virginia'yı Washington'a bağlayan köprünün üstünden geçerken sol tarafta uzanan ağaçlar düşünceli bir biçimde suya eğilmiş gibi duruyordu. Sağ tarafta ise küçük motorlu bir kayık sessizce ilerliyordu. Selin "Ah nerede benim İstanbul'um" diye geçirdi içinden. Gördüğü ve yaşadığı hiçbir kent İstanbul'un güzelliğine yetişemezdi. Boğaziçi'nin maviden turkuvaza, yeşilden griye dönen renkleri aklına geldi. Bu nehir bildiğimiz çamur rengiydi işte.

Potomac Nehri'nin soğuk sularından çıkan adam neredeydi acaba şimdi? Daha da soğuk bir morgda birileri tarafından tanınmayı bekliyordu. Trafik biraz azalmıştı ama aceleci sürücüler daha yolları boşaltmamıştı. Kent merkezine giden çıkıştan sağa saptı ve Georgetown semtine doğru ilerledi. Georgetown onun Washington'da en sevdiği semtlerden biriydi. Yüzyıllık bahçeli evleri, güney eyaletlerinde görülen verandaları ve küçük dükkânlarıyla bir köydü aslında. Senatörlere, diplomatlara, hükümet yetkilileri ile kentin varlıklı ve güçlü insanlarına ev sahipliği yapıyordu. Kendisi ise kongre binasının bulunduğu Capitol Hill mahallesinde yaşamayı tercih ediyordu. Kentin güneydoğusundaki bu eski semt ona çocukluğunun sokaklarını anımsatıyordu. Ayrıca diğer semtlere göre çok daha hesaplıydı kiralar.

Georgetown kitapçısı buluşmak için tuhaf bir yerdi. Zor bulunan ikinci el kitaplar orada satılırdı. Zincir kitapçılarda olduğu gibi piyasanın en çok satılan kitapları olmazdı orada. Kitap koleksiyonu yapan kişilerin uğrak yeriydi.

Georgetown'un girişinde bir park yeri gördü. Yavaşlayıp hızlıca park etti. Kitapçıya kadar yürüyecekti. Güzel bir sonbahar akşamı tüm kokularıyla kenti sarmıştı. Işıklı dükkânlara, el ele tutuşmuş

sevgililere, yüksek sesle müzik çalan arabalara baktı. Her şey ne kadar sıradan ve doğaldı. Oysa o birazdan bir hayaletle buluşacaktı.

Georgetown kitapçısının kapısına geldi. Kitapçının kapanma saatinin 8.15 olduğunu okudu camda. Saatine baktı. Sekize on vardı. Demek adamı çok kısa bir süre görebilecekti.

Kitapçıdan içeri girince kapının çıngırağı ince bir sesle çaldı. Büyük bir masanın arkasındaki adam kafasıyla selamladı onu. İçerisi bir kütüphane kadar sessizdi. Ayakta raflardaki kitaplara bakan iki müşteri kapıya doğru ters bir bakış fırlattılar. Söz birliği etmiş gibi kimse konuşmuyordu. Politika kitapları üst kattaydı. Ortadaki dönen ahşap merdivenin kenarları da kitaplarla doluydu. Duvarlara dayanan koyu meşeden yapılmış kitap rafları yüzyıllık olmalıydı. İçeriye ahşap ve kitap kokusu sinmişti. Burası bin yaşındaki bir ağacın kovuğu gibiydi. Selin bayılırdı kitap kokusuna. Eline aldığı her kitabı önce koklar sonra ne olduğuna bakardı. Sadece güzel koktuğu için aldığı alakasız o kadar çok kitabı vardı ki evde.

Merdivenden kitaplara basmamak için dikkat ederek ağır ağır çıktı. Yukarı katın tavanları daha alçaktı ve camın önünde küçük bir masa ve iki sandalye vardı. Politika kitapları ise odanın gerisinde duvardaki raflardaydı. Masaya otururşa hem merdiveni hem de politika raflarını görebilirdi.

Masanın yanındaki deri sandalyeye usulca ilişti. "Bu sefer ben hayaletten öndeyim" diye geçirdi aklından. Önünde duran felsefe, müzik ve mimarlık kitaplarına göz gezdirdi. Önce hepsini koklamayı ihmal etmedi. Mimarlık kitabındaki bir resim ilgisini çekmişti. Washington'da yeraltında tünelleri olan binaları gösteriyordu. Bir tünel o kadar büyüktü ki içinden iki kamyon yan yana geçebilirdi. "Kentin altında kent" dedi içinden.

"Bakıyorum kentin gizli dehlizleri ilginizi çekiyor" dedi biri. Selin yerinden sıçradı. Pardösülü adam karşısında oturuyordu. Adamın geldiğini ne görmüş ne de duymuştu. Kapı çıngırağı da çalmamıştı. Yukarıya geldiğinde çoktan orada mıydı?

"Siz kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Selin kızgınlıkla.

"Sizinle çalışmak istiyorum" dedi adam. Kafasındaki şapkadan yüzünün ancak yarısı görünüyordu. Kitapçının loş ışıkları da pek yardımcı olmuyordu.

"Kendini tanıtmadan, birini gizemli mesajlarla çağırmak, takip etmek ilginç bir iş teklif etme yöntemi" dedi Selin iğneleyici bir tonda.

Adamın da ondan geri kalır yanı yoktu. "Pekâlâ, benim adım John Dike diyelim. Kısaca Dike diyebilirsiniz. Şimdi tanıştığımıza göre iş konuşalım mı?"

Selin belki de hayatının en zor röportajlarından birini yaptığını düşündü o an. Gizemli bir özneyle konusunu bilmediği bir röportaj.

"Beni niye takip ettiğinizi söyleyin Bay Dike. Ondan sonra medeni insanlar gibi konuşalım" dedi.

"Sizinle çalışmak istiyorum. Size bazı bilgiler vereceğim, siz de onları yazacaksınız. Ama bunu uluorta yapamam" diye yanıtladı pardösülü.

"Ben kaynağımı tanımadan ve güvenmeden haber yazmam. Beni nasıl buldunuz?" diyerek karşı bir atakta bulundu bu kez Selin.

Fakat adam kolay lokma değildi. "Bu bir röportaj değil Selin Hanım" dedi. Adamın Türkçedeki gibi ilk isimle hanım ifadesini kullanması dikkatinden kaçmadı Selin'in. "Çok soru soruyorsunuz ama ilerleme sağlayamıyorsunuz" diye devam etti adam yalancıktan gülümseyerek.

"Size neden güveneyim? İki gündür bana gizemli mesajlar atıp sonra da hayalet gibi peşimde dolaşıyorsunuz" dedi Selin.

Adamın yarısı görünen yüzünde bu kez alaycı bir gülümseme belirdi. "Doğru. Güvenemezsiniz. Ama yeni bir kaynakla güven ilişkisi oluşturmak sizin işinizin bir parçası. Bence elimdeki bilgiler çok ilginizi çekecek" dedi.

"Söz ettiğiniz bu bilgileri neden bana vermek istiyorsunuz?" diye sordu bu kez Selin, "ben bir Türk gazetesine yazıyorum. Sizin için Amerikan medyası daha iyi bir tercih olmaz mı?"

Dike, "Çünkü bilgiler Türkiye'yi yakından ilgilendiriyor. Buradakilerin buna öncelik verip anlaması zaman alabilir ve benim zamanım yok" dedi.

Selin düşünüyordu. Bu adam kadınları takip eden bir deli ya da sapık olabilirdi. Kim bir gazeteciye "Al sana bilgi getirdim bunu bas" derdi ki? Bilgilere ulaşmak için yırtınıp duranlar gazeteciler olurdu genelde. Ama içinden bir ses bu adamı dinlemesi gerektiğini söylüyordu. Dike, Selin'in tereddüt ettiğini görünce öne doğru eğilerek "Pekâlâ" dedi, "benim vereceğim bilgilerin doğru olduğunu ispatlamak ve aramızda güven oluşturmak için bir başlangıç yapalım. Meslektaşın Vedat'ın nerede olduğunu merak ediyorsun değil mi? Sana Potomac'tan çıkan cesedin Vedat'a ait olduğunu ve şu anda bir morgda teşhis edilmeyi beklediği söylesem?"

Selin donup kaldı. Doğru söylüyor olabilir miydi? Vedat'ı nereden tanıyordu ve bunları neden ona anlatıyordu? Bir süre yüzünde dehşet ifadesiyle Dike'a baktı.

"Siz Vedat'ı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu şaşkınlığını gizlemeyerek.

"Vedat'la işbirliğimiz vardı diyelim. Ama dikkatsiz davrandığı için ortadan kaldırdılar onu" dedi Dike.

Selin'in aklına Davis geldi. Bu adamla gözden uzak bir yerde buluşmamasını söylemişti. Kendini koruma güdüsüyle elini cebine attı. Telefonu orada yoktu. Evde unutmuş olmalıydı. Korkunun yüzüne yerleşmesini engellemek istercesine başını salladı.

"Ne dediniz siz? Ortadan mı kaldırdılar? Yani öldürüldü mü Vedat? Kim yaptı bunu?"

Selin soruları bir nefeste sıralamıştı. Heyecan ve kafa karışıklığından nefesi kesiliyordu. Adamdan tatmin edici bir yanıt alabilmek için onu tartaklamak istiyordu.

Dike genç kadının allak bullak olmuş yüzüne baktı ve elini masaya koyarak "Vedat'ı kimin öldürdüğünü bilsem de bunu size ispat edemem. Ama sorumluların açığa çıkması benim de işime gelecek" diye konuştu.

Selin'in kafası müthiş bir hızla çalışıyordu. Vedat'ı öldüren bu adamdı belki de. O halde gelip onu bulması ve bilgi vermek istemesi çok saçmaydı. Vedat nasıl bir işe bulaşmıştı böyle? Selin adamın yüzüne baktı. Mafyadan olabilir miydi? Ama Vedat siyasi haberler dışındaki konulara bulaşmazdı. Adama bir kez daha baktı.

Aklından geçenleri okur gibi bir hali vardı. Hızlı düşünmeli, onu kaçırmadan daha fazla bilgi almalıydı.

"Vedat büyük bir haberin peşinde olduğunu söylemiş. Siz de ona bilgi sağlıyordunuz değil mi? Öldürülmesinde sizin de parmağınız olabileceği anlamına gelir bu."

Dike "Ben Vedat'a size şimdi yaptığım teklifi yaptım" diye açıkladı, "hiç düşünmeden evet dedi. Ama bu bilgileri zamanında ve iyi bir biçimde kullanamadı, bu yüzden de öldü. Bilgi çok tehlikeli bir silahtır. Doğru kullanmazsınız sizi öldürür."

"Buna rağmen benim de sizinle işbirliğine gireceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi?" dedi Selin.

"Evet. Aslında tam da bu nedenle benimle çalışmak isteyeceğinizi düşünüyorum" diye yanıtladı adam.

Selin kalkıp gitmeyi düşündü. Mantıklı hareket kuşkusuz buydu. Ama bir şey onu koltuğa mıhlamıştı. Selin sessiz kalmanın onaylamak anlamına geldiğini biliyordu ama ağzını açmadı. Merak, korku, büyük bir haber, Vedat'ın ölümü, her şey bu adamla çalışacağını söylüyordu ona.

Dike ayağa kalktı. "Burada bir e-posta adresi var. Oraya yazın ve bekleyin, ben sizi bulacağım" dedi. Elindeki küçük kartı masaya bırakıp bir gölge gibi merdivende kayboldu.

Selin loş kitapçıya baktı. Az önce yaşadıklarının bir rüya olduğunu düşündü. Dike var mıydı gerçekten? Kitapçıda çalışan adamın "Kapatıyoruz" diyen sesiyle kendine geldi. Burası onu boğuyordu. Sokağa çıktığında Dike'ın son sözleri hâlâ aklındaydı.

Evine geldiğinde saat onu geçiyordu. Kafasını boşaltmak, daha doğrusu olanları ayrıntılarıyla düşünmek için kentin caddelerinde uzun süre araba kullanmıştı. Potomac Nehri'nin kıyısından geçerken sudan çıkan cesedin gerçekten Vedat olup olmadığını düşündü. Belki de adamın tüm dedikleri yalandı. Kendisini kullanabilmek için bu tür bir yola başvurmuştu. Washington'da bir sürü gazeteci varken kendisini seçmiş olması kuşku uyandırıcıydı. Öte yandan belki de yabancı bir gazeteci üzerinden bilgi yaymak daha güvenliydi. Amerikalı gazeteler adama itibar

etmeyebilir ya da olay çok büyüyebilirdi. Dike'ın tam olarak ne yapmak istediğini bulmalıydı. Tehlikeli bir oyundu bu. Teknoloji çağının ürünü bilgi, kullanıcıları için ölümcül bir araca dönüşmüştü. Vedat'ı düşündü.

"Çok büyük bir haberin peşinde olduğu doğruydu o halde" dedi kendi kendine. "Eğer bu adamdan bilgileri alıyorsa ve öldürüldüyse bilgilerin doğru olma olasılığı büyük."

Selin masasının başına gittiğinde cep telefonunun orada olduğunu fark etti. Üç kez aranmıştı. Biri İstanbul, biri Amerikalı dostu Davis, diğeri de Ali'ydi.

İstanbul'u aramak için çok geç kalmıştı. Türkiye'de saat sabahın beşiydi. Davis ve Ali'yle de konuşmak istemiyordu. Gönül'ü arayıp aramamayı düşündü. Kadını üzmekten başka bir şey yapmayacaktı. Önce Dike'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmeliydi. Daha önce birkaç kez görüştüğü Washington Emniyet Müdürü'nü aramaya karar verdi. Adam tam bir Türkiye hayranıydı. Sohbetlerinde ona elinden gelen yardımı esirgemeyeceğini defalarca söylemişti. Gazetecileri ya da haber olmayı sevdiğini düşünüyordu Selin

Adamın özel telefonu üçüncü çalışında açıldı. "Selin selam, bu ne güzel sürpriz böyle" dedi telefonun ucundaki adam. Sesi yorgun ya da uykulu gelmiyordu.

"Selam Sean, rahatsız etmiyorum değil mi? Çok önemli bir konu var da..." dedi Selin.

Sean, "Kesinlikle rahatsız etmiyorsun. Biliyorsun seninle konuşmak her zaman bir zevktir. Yemekli bir toplantıdayım ama senin için bölemeyeceğim bir şey değil" dedi. Washington'daki herkes gibi tam bir siyaset adamı, asıl çalışmayı gece yapıyor, diye düşündü Selin.

Sean Cameron İrlanda asıllı çalışkan ama hayatın getirdiği zevklerden de vazgeçmeyen bir adamdı. Politikada yüksek hedefleri olduğunu saklamıyordu. Gelecek belediye seçimlerinde aday olacağı ve büyük olasılıkla seçileceği söyleniyordu. Cameron kentteki suç oranını büyük ölçüde düşürmeyi başarmıştı. Siyahların yaşadığı mahallelerde de huzuru sağlayarak saygınlık kazanmış

bir adamdı. Belediye başkanlığından sonra Kongre üyeliğini ve daha sonrasını da hesapladığı ortadaydı.

Selin onu çok bekletmeden sadede geldi. Potomac Nehri'nden çıkan adamın bir Türk gazeteci olabileceğini söyleyerek onu teşhis etmenin mümkün olup olmadığını sordu. Bu onun için büyük bir haberin yanı sıra dostuna yapabileceği son görevlerden biriydi.

Sean seve seve yardım edeceğini söyledi ve Selin'e bir telefon numarası verdi. "Teğmen Clay'i bul ve seni benim gönderdiğimi söyle. O sana gereken yardımı yapacak. Şimdi gitmem lazım, biliyorsun politika kimseyi beklemez" dedi ve güçlü bir kahkahayla telefonu kapattı. Selin bu adamın ismini Washington sahnesinde daha çok duyacağını biliyordu. Teğmen Clay telefonda ona cesedin tutulduğu hastanenin adresini verdi ve yarım saat içinde orada buluşabileceklerini söyledi. Selin kentin boş sokaklarından hastaneye doğru giderken ölenin Vedat olmadığını umuyordu. Belki de Vedat dönmüştü ya da karısını aramıştı. "Bense burada meçhul bir adamın lafıyla morga ölü görmeye gidiyorum" diye söylendi. Hastanenin ön kapısından sağa saparak arabasını uygun bir yere park etti. Kestane ağaçlarının yanındaki bir patikadan yürüyerek hastanenin girişine geldiğinde siyah üniformalı bir polisin kendisini beklediğini gördü. Clay bu olmalı diye düşündü.

Sert görünüşlü, gülümsemeyen bir adamdı. Karşısındaki "Bu taraftan lütfen hanımefendi" dedi ona.

Sağda iki kapılı asansörü sessizce beklediler. Selin tahmin ettiğinden daha heyecanlıydı. En son bir ölü gördüğü anı hatırlamaya çalışıyordu. Ailesiyle geçirdiği büyük trafik kazası geldi aklına. Bunu aklından hemen çıkarmak istedi ve Clay'e dönerek "Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu. Sorusunun saçmalığı yüzünden kendisine kızdı.

Asansörün kapısı açıldı ve içinden çıkan doktor, hemşire ve hastaları beklediler. Sonra da kabine girdiler. Clay haklı olarak sorusuna yanıt vermemişti. Eksi 3 yazan düğmeye bastı. Asansör mekanik bir iniltiyle aşağı doğru süzüldü. Koridora çıktıklarında morgu işaret eden bir ok gördü. Uzun ve çıplak ışıklı koridor ölülerin dünyasına götürüyordu onları. Ayak seslerinden başka hiçbir

şey duyulmuyordu. Selin üşümeye başlamıştı. Oysa hava soğuk değildi. Morgun ana kapısını açtılar ve bir görevli onları karşıladı.

"Dokuz numarayı teşhis edebileceğini söyleyen bir bayan var" dedi Clay ciddi bir sesle. Bunu acaba daha önce kaç kez yapmıştı?

"Bir dakika lütfen" dedi görevli ve bir kapının ardında kayboldu.

Burası hastanenin diğer katlarından farklı değildi. Beyaz yüksek bir masada bilgisayar, dosyalar, kâğıtlar ve telefon duruyordu. Masanın arkasında bir kapı vardı. Koridor oldukça kısaydı. Sağ tarafta çift kanatlı yeşil bir kapı daha vardı. "Orada olmalı" diye düşündü Selin. Kapının üst tarafına açılmış pencereden beyaz-mavi renk bir ışık sızıyordu dışarıya. Ölümün renginin beyaz olduğunu düşündü. İçi ürperdi. Teğmen Clay'e hafifçe yanaştı. Adam öksürdü ve bir adım geriledi.

Görevli tekrar göründüğünde "Aşağı inmemiz gerekiyor" dedi. Görevli önde, ikisi arkada yeşil kapıya doğru yürüdüler. Adam bir kartla kapıyı açtı ve geçmelerini bekledi. Selin bu önlemin komik olduğunu düşündü. Oradan kimsenin kaçacağı yoktu. Karşılarına büyük beyaz bir merdiven çıktı. Yavaş adımlarla aşağı indiler. Merdivenin sonunda gri bir kapı gördüler. Görevli kapının ağır kolunu çevirdi ve içeri girdiler.

Odanın ısısı on derece kadar daha düşüktü. Acaba cesetleri dışarıda mı tutuyorlardı? Selin bunun olamayacağını düşünerek gülümsemeye çalıştı. Yüzü soğuktan donmuş gibiydi. Dudakları gülümsemeyi reddetti.

Sağ duvarda bir sürü kapak olduğunu gördü. Minik buzdolabı kapakları gibi duruyorlardı. Hepsinin üstünde numaralar vardı. Dokuz numaranın önüne geldiklerinde görevli kapağı açtı ve içerideki soğuk hava odanın havasıyla buluşunca bir duman dışarı çıktı. Sürgü üstündeki sedyeyi dışarı doğru çekti adam. Beyaz çarşafın her an kımıldayacağı hissiyle bir adım geriledi Selin. Elleri, yüzü, hatta düşünceleri donmuştu. Görevli eğildi ve adamın baş tarafından çarşafı kaldırdı.

Vedat açık gözleriyle Selin'e bakıyor gibiydi.

Perşembe

Selin kâbus dolu bir gece geçirdi. Yüzler, sesler, isimler, çığlıklarla doluydu rüyaları. Sabaha karşı dörtte yerinden fırlayarak uyandıktan sonra bir daha yatmadı. Masasına oturdu ve şimdiye kadar olanları bir kâğıda sırasıyla yazdı. Bu onun kafasındakileri düzenlemek için hep yaptığı bir şeydi. Clay ona otopsi sonucunu yakında göndereceklerini söylemişti. Bu da Cameron'un emri olmalıydı. Selin'in haber yapacağını düşünüyordu. Washington'da da yankı uyandıracaktı bu haber. Vedat Türkiye'de ciddi bir basın kuruluşunun Washington temsilcisiydi. Onu ölü görmek Selin'i tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti. Duygularını göstermek ona göre zayıflıktı, özellikle de yabancıların önünde. Morgdan çıkarlarken gözleri dolmuştu ama Clay'in yanında ağlamak istemiyordu. Adama yarım yamalak "İyi geceler" demiş ve hızla yanından uzaklaşmıştı. Arabasına nasıl bindiğini, eve ne zaman geldiğini, ne ara yattığını, hiçbir şeyi anımsamıyordu. Saatlerdir yemek yememişti. Boş buzdolabına doğru gitti ama kapısını açmadı, mutfak dolabına yöneldi. Tarihi geçmiş bir paket kraker buldu ve onu su eşliğinde yedi. İstanbul'u araması gerektiğini biliyordu. Konuşmayı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Telefonu almak için masasına yaklaşınca bilgisayarının ekranında Dike'tan bir e-posta olduğunu gördü. "Verdiğim bilgi doğru muymuş?" yazıyordu. Adam Selin'in beklemeden bunu doğrulatmaya çalışacağını tahmin etmişti. Gözü bilgisayarda, İstanbul'u aradı. Kafasında Beşir'e ne diyeceğini toparlamaya çalışıyordu. Onlar haberi hemen yazmak isteyeceklerdi ancak Selin elinde otopsi raporu ile polisin açıklamalarının da olmasını istiyordu. Sonra Beşir'le değil yazılışle-

ri müdürü Özkan'la konuşmaya karar verdi. Özkan karşısındakini dinleyen, habere daha mesafeli yaklaşan, tedbirli bir adamdı. Yazıişlerinde çoğu sadece masa başı editörlüğü yapmış insanların tersine gazetecilikten gelmeydi.

Santralden Özkan'ı bağlamasını istedi. İki çalıştan sonra Özkan'ın sakin sesi duyuldu. Selin, *Yeni Dönem* gazetesinin Washington temsilcisinin ölü bulunduğunu söyledi. Ölüm nedeni henüz açıklanmamıştı. Polisin yakında kendisine bilgi vereceğini de belirtti. Özkan sözünü kesmeden dinledi. Sonra "Arkasında ne olabilir sence?" diye sordu.

"Ben büyük bir haber olabileceğini seziyorum ancak hızlı hareket ederek yanlış bir şey yazmak istemiyorum. Bana araştırmak için süre verirseniz iyi olur" dedi Selin.

Özkan onun endişelerini paylaşıyordu. Gazetede yanlış bir haber çıkmasını istemeyecek ilk kişi kendisiydi. "Pekâlâ" dedi, "sen bir bak. Ama beni her gelişmeden doğrudan haberdar etmeni istiyorum. Beşir'i değil beni arayacaksın. Anlaştık mı?"

Selin buna dünden razıydı. Doğrudan ona haber iletmek çok daha sağlıklı olacaktı. Her gün yaptığı gibi bütün gazeteleri okuma işine girişti. Kafasını başka şeylerle meşgul etmesi gerekiyordu. Kendi gazetesi, *Ekspres*'in uydurma manşetini bir iddia olarak çok küçük kullanmıştı. Demek Beşir risk almak istememişti. Sabah uygun bir saatte Gönül'ü arayacaktı. Ama ona ne diyeceğini bir türlü bilemiyordu. Aslında cesedi aileden birinin teşhis etmesi gerekiyordu ama Cameron sayesinde bir istisna yapılmıştı. Sabah belki de kadının evine gitmeliydi. Telefonda "Kocan öldü, ben gördüm" diyemezdi.

Günün ışıkları eve dolmaya başladığında Dike'tan başka bir e-posta daha geldi. "Saat beşte görüşmeye ne dersin?" yazıyordu.

"Hiç uyumaz mı bu adam?" dedi sesli, sonra da hayaletlerin uykuya ihtiyacı yoktur diye düşündü.

Sıcak suyla küveti doldurduktan sonra içine girdi ve mayışarak küvette uyuyakaldı. Kalktığında su buz gibi olmuştu ve sırtı ağrıyordu. Giyindikten sonra dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Bu sefer telefonunu yanına almayı unutmadı.

Arabasını Virginia'daki Rosslyn semtine doğru sürerken Gönül'e konuyu nasıl açacağını düşünüyordu. Her şeyi olduğu gibi anlatamazdı. Hele hayaletten hiç söz etmemeliydi. İki katlı beyaz evin önüne geldiğinde sokak hâlâ uykudaydı. Çok erken bir saat olduğunu biliyordu ama daha fazla beklemesi imkânsızdı. Kadın kocasının nerede olduğunu ya da artık olmadığını bilmek zorundaydı.

İlk defa elden haber taşıyordu. Her olayı haber açısından görmek gibi mesleki deformasyon geliştirdiğini düşündü. "Yaşam haberden ibaret değil" diyor ama kendini ikna edemiyordu. Koyu kahve renkli kapıya geldiğinde içeriden bir tıkırtı duyduğunu sandı. Kapının ziline elini uzattı ama daha basamadan kapı açıldı. Karşısında saçı başı dağınık, delirmiş gibi görünen bir kadın vardı. Gönül belli ki hiç uyumamıştı.

"Kötü haber değil mi?" diye sordu.

Selin başını eğdi. Kadın içeriye girip salondaki geniş koltuğa yığıldı ve "Her şeyi anlat. Ne olmuş Vedat'a?" diye sordu.

Selin usulca kapıyı kapadı. Evin tertemiz ve düzenli haline şaşkınlıkla baktı. Sanki hiç kimse yaşamıyordu burada. Bir dergiden çıkmış gibiydi. Kadının karşısındaki koltuğa oturdu ve yavaş bir sesle polisin nehirde bulduğu cesedin Vedat'a ait olabileceğinden kuşkulandığını söyledi. Kendisine de emniyetten bir arkadaşı söylemişti. Bunlar Selin'e göre kadının iyiliği için söylenmesi gereken yalanlardı.

Gönül'ün gidip ölüyü teşhis etmesi gerektiğini söyledi. Kadın gözleri kapalı, başı arkaya dayalı öylece duruyordu. Onu duymuyor gibiydi. Sonra gözlerini açtı. Yerinden kalktı ve koridorda kayboldu. Beş dakika sonra giyinmiş, elinde çantasıyla salona girivermişti.

"Hadi gidelim ve kocama ne oldu öğrenelim" dedi. Selin Gönül'ün soğukkanlılığına şaşmıştı. Yerinden kalktı, beraber arabaya doğru ilerlediler. Selin on iki saatten az bir süre sonra bir kez daha hastanenin morguna doğru yol alıyordu.

Sevimsiz koridorlardan geçtiler. Morgun kapısına geldiklerinde aynı görevli Selin'e şaşkınlıkla baktı ama bir şey demedi. Yal-

nızca Gönül'ün girmesine izin verildi. Selin onu orada bekleyeceğini söyledi. Kadın, görevliyle birlikte kapının ardında kayboldu.

Selin Gönül'ü evine bırakırken iki kadın da hiç konuşmadı. Gönül ağlamıyor ama yaralı bir hayvan gibi ince bir inilti çıkarıyordu. Selin onu teselli edecek sözcükler bulamıyor, en iyisinin susmak olduğunu düşünüyordu. Beyaz evin önüne geldiklerinde arabadan inmek için bir hamle yaptı. Gönül eliyle onu durdurdu.

"Yalnız kalmam gerek Selin Hanım. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim" dedi.

Selin, "Sorun değil. Tekrar başınız sağ olsun. Ben yeni bir şeyler öğrenir öğrenmez sizi ararım" diyebildi zar zor.

"Sizden ricam onu kimin öldürdüğünü bulmanız ve tüm dünyaya duyurmanız" dedi kadın.

Selin şaşırmıştı. "Öldürüldüğünü nereden çıkardınız? Bir kaza olabilir. Ya da intihar" dedi.

Kadın şimşekler çakan gözlerini Selin'e dikip konuştu.

"Vedat intihar etmiş olamaz. Onun öldürüldüğünden eminim. Katili bulun. Sizden tek ricam bu."

Selin kadının kendisine söylediğinden daha fazla şey bildiğini düşündü. Ya da üzüntüden böyle konuşuyordu. Selin'in yapabilecekleri sınırlıydı. Sonuçta o yalnızca bir gazeteciydi.

Yine de "Elimden geleni yaparım Gönül Hanım" diyebildi.

Apartman dairesinin kapısından içeri girerken ev telefonu çalıyordu. Masasına doğru koştu ve telefonu açtı. Ali'nin kızgınlık ve merakla karışık sesini duydu.

"Yahu Selin nerelerdesin? Başına bir şey geldi sandım. Cep telefonun da kapalı."

Selin morga giderken telefonunu kapamış sonra da açmayı unutmuştu.

"Önceki gün çok dalgındın. Bir derdin var gibiydi. Dün de aradım. İyi misin?" diye telaşla sordu Ali.

Selin bu tür hesap vermelerden hiç hoşlanmazdı. Washington'daki Türk gazeteciler haber atlamamak için birbirlerini sık sık arar, diğerlerinin ne yaptığını kontrol etmeye çalışırlardı. Selin

Ali'nin sesindeki endişenin gerçek olduğunu fark edince onu terslemedi.

"Gayet iyiyim Ali, sağ ol. Bir haber üzerinde çalışıyorum ona dalmışım" dedi. Haber her zaman iyi bir bahaneydi.

Ali bununla ilgilenmedi. "Kültür ataşesi Mehmet ortadan kaybolmuş, duydun mu?" diye sordu.

"Ben Faruk'tan adamın görev değişikliği istediğini duydum. Bağdat'a gidecekmiş sanırım" diye yanıtladı Selin.

"Ben de öyle duydum" dedi Ali, "adam eşyalarını toplamış, evini boşalttığına dair ev sahibine haber vermiş sonra da hiçbir eşyasını almadan ortadan kaybolmuş. Bütün elçilik onu arıyor."

Bu son derece garip bir durumdu. Vedat'tan sonra çevrelerinden başka biri daha ortadan kayboluyordu. Vedat'la ilgili haberlerin bugün ya da en geç yarın ortaya çıkabileceğini düşündü Selin.

"Benim de sana söylemem gereken şeyler var. Vedat da ortalarda yok" dedi Ali'ye.

Ali beş saniye kadar sessiz kaldı. "Bu gerçekten de çok garip bir durum. İkisinin aynı anda yok olması normal bir olay değil." Ali'nin aklından bir şeyler geçtiği belliydi. "Selin senden bir ricam olacak" dedi bu kez, "bana bu kaybolmalarla ilgili bir şey öğrenirsen söyler misin? Söz veriyorum haber olarak kullanmayacağım."

Ali'nin bu talebi Selin'i şaşırttı. Aralarında bu tür bir bilgi paylaşımı olmamıştı şimdiye kadar. Günlük ve sıradan haberler için birbirlerine pas verirlerdi ama özel haberler konusunda yazılmamış bir anlaşmaları var gibiydi. Ayrıca Ali bu bilgileri haber olarak kullanmayacaksa ne yapacaktı?

Selin işi şakaya vurarak "Bakarız. Kim bilir belki sen benden önce bir şeyler bulursun" demekle yetindi. Telefonu kapattıktan sonra e-postalarını kontrol etti. Dike'tan başka bir mesaj gelmemişti. Ona saat beşte görüşebileceklerini yazdı. Buluşma yerini belirlemesini istedi. Sonra Teğmen Clay'in numarasını çevirdi. Clay ikinci çalışta açtı telefonu.

"Clay selam ben Selin. Otopsi raporunun ne zaman çıkacağı belli oldu mu?"

Adam Selin'e biraz beklemesini söyledi ve arkada birileriyle konuştu. Rapor saat dört gibi ellerinde olacaktı, Emniyet Müdürlüğü'ne uğrayıp alabilirdi. Selin içinden Sean Cameron'a teşekkür etti. Cameron anlaşılan kendisine iyi davranılması için ekibine emir vermişti. Onu bu karmaşa bittikten sonra güzel bir Türk lokantasına götürmeyi aklına not etti. Öğleye kadar çalıştıktan sonra Davis'i aradı. Davis'le öğle yemeği için buluşmaya karar verdiler. Ona her şeyi anlatamazdı ama o Dike'la ilgili bir şeyler biliyor olabilirdi.

Dupont Circle'daki park her zamanki gibi kalabalıktı. Parkta satranç masalarına eğilmiş insanlar, havuzun çevresinde koşturan çocuklar ve çimenlerde uzanmış gençler vardı. Buraya iki dakika mesafedeki Kramer's Kafe'ye geldiğinde içerisinin oldukça dolu olduğunu gördü. Ağustos ayında boşalan kent eylülle birlikte cıvıltılı haline geri dönmüştü. Kafeye girdi ve köşede iki kişilik boş bir masa olduğunu fark etti. Garson onu yan yana duran masalardan birine götürmek istediyse de garsona verdiği bahşiş köşedeki masaya oturmasını sağladı.

Az sonra Davis içeri girdi. Her zamanki gibi elinde bir sürü gazete ve kitap vardı. Adamı beyaz parlak saçlarıyla uzaktan görmemek imkânsızdı. Hâlâ yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, yapılı, zeki bakışlara sahip ve tam bir centilmen. Selin onun altmışlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. Yaşını sormak nedense aklına hiç gelmemişti.

Davis masaya gülümseyerek yaklaştı. "Ortalardan kayboldun evlat. Yoksa yine büyük bir balık mı var oltada?"

Selin kalkıp Davis'i öptü. "Evet hem de çok büyük. Yalnız başıma taşıyamadığım için de seni çağırdım" dedi.

Davis babacan bir kahkaha attı. "Önce bir kahve içeyim, sonra bu kafa seni dinlemek için hazır olur" dedi.

Garsona siparişlerini verdikten sonra bir süre Washington politikalarından söz ettiler. Davis ABD için aşırı sol sayılabilecek kadar liberal görüşleri olan bir adamdı. Kendi gazetesinde bile kimi yazarlar tarafından tepki görüyordu. Uzun yıllar Avrupa'nın çeşitli kentlerinde temsilcilik yapmıştı. Avrupa tarihini avucunun içi

gibi bilirdi. Türkiye'ye de o dönem sık sık gitme fırsatı bulmuştu. Ona göre Türkiye bir gün Avrupa ve ABD'nin kaderini belirleyecek kadar önemli bir ülke haline gelecekti.

Selin, Davis'in görüşlerini biraz abartılı buluyordu. ABD büyük askeri gücünü korumayı sürdürdüğü sürece diğer ülkelerin kader belirleme gibi bir rolleri olacağına inanmıyordu. ABD'ye bu konuda eleştirel yaklaşıyordu. Çok kutuplu dünyaya geçildiği analizleri ise gerçeklerden uzaktı. Askeri çağ bitmemişti ve bunun değişmesi için tüm dünya ülkelerinin silahsızlanması gerekiyordu. Bu da yakın dönem için mümkün görünmüyordu.

Selin sonunda konuyu değiştirip Davis'e "John Dike adında birini tanıyor musun?" diye sordu.

"Bir dönem Dike adında bir gazeteciyle tanışmıştım. Ama adam gazetecilikten başka her türlü politik oyuna girmişti. Sonra da ortadan kayboldu. Başı belaya girmiş bile olabilir" dedi Davis.

"Nerede yazıyordu?" dedi Selin

"*New Globe* isimli bir dergide. Dergi de kapandı zaten" dedikten sonra, merakla yüzüne baktı Davis, "neden sordun?"

"Hani benimle buluşmak isteyen bir adam vardı ya. İsminin Dike olduğunu söyledi" diye açıkladı Selin, "ne kadar doğru bilemiyorum ama sana sormak istedim."

"Buluştun mu onunla? Umarım kalabalık bir yerde buluşmuşsunuzdur" dedi Davis, kaygılı görünüyordu.

"Pek kalabalık sayılmazdı" dedi Selin, "adamın yüzünü bile tam göremedim. Bir hayalet gibi belirip yok oluyor. Beraber çalışmayı teklif etti. Bana ilettiği bilgileri yazmamı istiyor."

"Ne tür bilgilermiş bunlar?" diye sordu Davis. "Sana bu tür bir teklifle gelmesi pek masumane gelmedi bana. Çok dikkatli olmalısın. Onunla çalışacaksan bile bilgileri her zaman başka bir kaynaktan doğrulatmanı öneririm."

"Haklısın. Ben de öyle düşünüyorum. Adamın neden bir Amerikalı gazeteciye değil de bana geldiği de kafamı karıştırıyor" dedi Selin.

"Seni daha kolay manipüle edeceğini düşünüyor olabilir" diyerek bir açıklama getirmeye çalıştı Davis, "burada bir ofisin, seni

koruyacak editör ya da aynı gazeteden meslektaşların yok. Ayrıca sen güvenilir bir gazetecisin. Masal yazan bir sürü Türk gazeteci var burada, ama kimsenin onların yazdıklarına inanmayacağını biliyor. Sen onun sağladığı bilgileri en güvenilir biçimde aktaracak kişi olabilirsin. Akıllıca ama senin için tehlikeli görünüyor."

Selin, Davis'e hak veriyordu. Dike'la bir ilişkiye girmesi sonunun Vedat gibi olması anlamına da gelebilirdi. Bu detayı Davis'e henüz anlatmak istemiyordu. Yaşlı dostunu büyük bir endişeye sürükleyebilirdi bu.

Davis, onun aklından geçenleri okumuş gibi "Sahi Vedat'tan haber var mı?" diye sordu. Selin yalan söylediğinin anlaşılmaması için gözlerini başka yere çevirdi. "Henüz yok, karısı meraktan ölüyor" dedi.

Davis üstelemedi ama bir şeyler olduğunu sezmiş gibiydi. Yemekten sonra vedalaşırken Selin onu bir gelişme olursa aramaya söz verdi.

Vedat'ın otopsi raporunu almasına daha iki saat vardı ama Selin Emniyet Müdürlüğü'nde Cameron'la görüşecekti. Arabasını Potomac Nehri kıyısına doğru sürdü. Yolun kenarında kırmızı, turuncu, sarı ve yeşile bürünmüş ağaçlar eşsiz bir güzellik sunuyordu. İnsanlar ölse de doğa tüm gücüyle yaşamını sürdürüyordu. Kentin trafiğine girdiğinde Washington'a özgü, çoğu devlet binası olan dev yapılara göz gezdirdi. Ne kadar büyük bir makineydi burası. On binlerce insanın bu büyük politika fabrikasında çalıştığı fikri çok doğruydu. Sol tarafında ağaçların arkasında yükselen FBI binasına gözü takıldı. Az sonra Çin Mahallesi'ne girdi ve büyük bir insan kalabalığı karşıladı onu. Alışverişe, sinemaya ya da gezmeye gelmiş turistlere baktı bir süre. Emniyet Müdürlüğü'nün binası Judiciary Meydanı'ndaydı.

Selin arabasını park edebilmek için yarım saat kadar sokakları dolaştı. Buralarda park yeri bulmak her zaman sorun olmuştu. Sonunda çıkan bir arabanın kıçına yanaştı ve yer boşalır boşalmaz park etti. Emniyet binasının önüne geldiğinde kapıdaki iki polis memuru onu dikkatle süzdü.

Güzel bir kadındı Selin. Uzun sayılmazdı ama dik duruşundan uzun görünüyordu. Yuvarlak vücut hatları onu erkekler için her zaman çekici kılmıştı. Yüzünün en belirgin özelliği yeşil gözleriydi. Koyu renk uzun saçları genellikle tepesinde toplu olurdu. Bu ona olduğundan daha tutucu bir hava verirdi. Selin güzel olduğunu bilirdi ama bunu kariyerinde kullanmayı asla düşünmezdi.

Binanın merdiveninden çıktı ve iki kapılı girişten içeri adım attı. Solda duran bankoda iki polis telefonla konuşuyordu. Biri ona yaklaşması için el işareti yaptı. Selin çantasından basın kartını adama uzatıp "Sean Cameron'la görüşmek istiyorum" dedi.

Adam Selin'e daha dikkatli bakıyordu şimdi. "Randevunuz var mıydı?" diye sordu.

"Hayır ama eğer buradaysa beni görmek isteyebileceğini tahmin ediyorum" diye karşılık verdi Selin.

Adam bir numara çevirdi ve Selin'in ismini verdi. Telefonun öteki ucundakini dinlerken kafasını sallıyordu.

"Ne yazık ki Bay Cameron şu anda ofiste değil. İsterseniz daha sonrası için randevu alabilirsiniz" dedi telefonu kapattıktan sonra.

"O zaman Teğmen Clay'le görüşebilir miyim? Beni bekliyordu zaten" dedi Selin.

Adam inanmaz gözlerle ona baktı. Clay'i aradı ve kısa bir konuşmadan sonra kapattı.

"Tamam. Şuradaki kapıdan ikinci sol yapın, asansörle ikinci kata çıkın" dedi.

Selin adamın gösterdiği tarafa doğru ilerledi. Bir sürü sivil ve üniformalı polis ellerinde kâğıtlarla koridorda dolaşıyordu. Kimileri ise masalarında oturmuş kahve içerek sohbet ediyordu. Selin ikinci kata geldiğinde açık bir kapıdan büyükçe bir salona girdi. Oda birbirine bakan masalarla bölünmüştü. İleride Clay'in bilgisayar başında çalıştığını gördü. Ona doğru yürüdü. Clay onu görür görmez ayağa kalktı.

"Üzgünüm Clay, erken geldim. Ama şansımı denemek istedim. Rapor geldi mi?"

"Aslına bakarsanız geldi. Ben de şimdi ona bakıyordum. Çok ilginç noktalar var."

Selin gözlerini Clay'e dikti. "Ne gibi ilginç noktalar?"

"Vedat nehirde boğulmamış. Ensesinden silahla vurularak öldürülmüş" dedi Clay.

Selin'in aklına Gönül'ün sözleri geldi. Bu çok büyük bir haberdi. Tecrübeli Türk gazetecisi bir cinayete kurban gitmişti. Selin dosyayı almak için elini uzattı.

"Size hemen bir kopya çıkarayım" diyerek masadan ayrıldı Clay. Selin'in başı zonkluyordu. Clay kısa bir süre sonra otopsi raporuyla döndü.

Selin dosyayı tereddütle aldı.

"Bir şey daha var" dedi Clay. "Vedat'ın arabası New York'ta yük limanlarından birinde bulundu. Kapılar kilitliydi. Orada biri ya da birileriyle buluşup başka arabaya binmiş olmalı. Yoksa Washington'da nehirde ortaya çıkması imkânsız."

"Polis raporu hazır mı?"

"Üzerinde çalışıyorum ama eğer beklerseniz istediğiniz bilgileri verebilirim." Selin hafifçe başını salladı.

Selin haberini yazıp gönderdiğinde saatin neredeyse beş olduğunu fark etti. Vedat'ın ölümüyle ilgili ilk haber onun gazetesinde çıkacaktı. Dike'la görüşmeye yetişmesi için evden çıkması gerekiyordu. Dike onu Maine Bulvarı üstündeki balık pazarında bekleyeceğini söylemişti. Ona soracağı çok soru vardı. Vedat'ın öldürülmesiyle ilgili ne biliyordu? Kimin için çalışıyordu? Vedat'ın peşinde olduğu haber neydi?

Arabasıyla balık pazarından içeri girdiğinde gözleri Dike'ı aradı. Yine kuytu bir yerde kendisini izlediğini seziyordu. Park ettikten sonra pazarın nehre bakan tarafına doğru yürüdü. Oradaki masalar oturup konuşmak için en uygun yerdi. Dike hâlâ görünürlerde yoktu. Büyük ahşap bir masaya oturarak nehri ve tekneleri seyretmeye başladı. Dike onu nasılsa bulacaktı.

Birkaç dakika sonra tepesinde bir gölge belirdi. Gelen Dike olmalıydı. Başını çevirdi, ellerinde eldiven, ayaklarında plastik botlarla bir balıkçı ona gülümsüyordu.

"John size bir mesaj gönderdi. Arkadaki mavi-kırmızı teknede sizi bekliyor" dedi adam.

Dike yine gözlerden uzak olmayı tercih etmişti. Selin onu hiç yakalayamadığını düşünüyor, içi hırsla doluyordu. Sinirle yerinden kalktı ve balık pazarının arkasındaki teknelere doğru ilerledi. Mavi ve kırmızı renklere boyanmış tekne küçük bir balıkçı teknesiydi. Üstünde "Denizkızı" yazıyordu. Selin ahşap iskelede yürürken Dike'ın buluşma yerleri konusunda hayli yaratıcı olduğunu düşündü. Hâlâ doğru yaptığından emin değildi ama Vedat'ın ölümü üzerine bilgi alabileceği tek kişinin Dike olabileceğine inanıyordu.

Selin teknenin önüne gelince Dike kapıda belirdi ve içeri girmesi için yardım etti. Gün ışığında Dike'ın ellerine dikkat etme şansı buldu Selin. Adamın elli yaşlarında olduğunu tahmin etti. Dike teknenin loş kamarasına doğru ilerledi. Selin de arkasından...

Tek kişilik bir yatak, duvara dayanmış bir masa ve küçük bir banktan başka bir şey yoktu içeride. Dike, Selin'e oturması için işaret etti. Kendisi yatağın üstüne, Selin de banka oturdu ve kamarayı incelemeye başladı. Aralarında bir masa vardı. Masanın üstünde polis departmanının kaşesini taşıyan bir dosya çarptı gözüne, sonra Dike'a baktı. Dike hâlâ şapkalıydı. Adamın yüzünü bu ışıkta tam olarak görmek mümkün değildi.

"Sence şapkanı çıkarmanın ve resmi bir tanışma yapmamızın zamanı gelmedi mi?" diye sordu Selin, "bu esrarlı yabancı oyunundan sıkılmaya başladım."

"Görecek fazla bir şey yok" dedi Dike, "sıradan bir adam ve onun yüzü var bu şapkanın altında. Önemli olan bu adamın sana vereceği bilgiler. İşine yarayabilir diye Vedat'la ilgili bazı belgeleri getirdim. Bunu işbirliğimizin başlangıcında bir hediye olarak düşün." Bunları söylerken önündeki dosyayı kadına doğru itti.

Selin dosyaya baktığında daha birkaç saat önce Clay'den aldığı polis ve otopsi raporu olduğunu gördü. Adamın müthiş bir çevresi olmalıydı.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu Selin.

"Önce kendim, sonra patronum, sonra da Amerika için" dedi Dike gülümseyerek. Selin onun ağzından o istemedikçe bir şey almanın zor olacağını hissediyordu. Bu adamı da çözmenin bir yolu olmalı, diye düşündü. Selin röportaj yaptığı en ağzı sıkı insanları

bile bir süre sonra konuşturmayı başarırdı. Ama Dike her seferinde elinden kayıyordu.

"Peki bu dosyada yazanlar dışında Vedat'ın ölümüyle ilgili bana ne söyleyebilirsin? Çünkü bu dosyadaki bilgiler bizim gazete için artık eski bir haber" dedi.

Dike Selin'e gülümseyerek geriye yaslandı. "Demek tahmin ettiğimden de iyisin. Sana söyleyebileceğim şu an için bu kadar" dedi. "Bilginin ölümcül olabileceğini söylemiştim. Çalışmayı sürdürdükçe daha fazla bilgi alacaksın."

"Bana seninle çalışmam için sağlam tek bir neden göster" diyerek meydan okudu Selin, "yüzünü bile görmediğim bir adam bana birilerinin canına mal olacak bilgiler verecek, ben de bunları kullanmak isteyeceğim."

"Çünkü Vedat'ı kimin öldürdüğünü bulmak istiyorsun ve sen habere bağımlı bir gazetecisin" diye karşılık verdi Dike. "Sana vereceğim bilgilerin hepsinin de sağlam olacağını tahmin ediyorsun. Merak senin en büyük düşmanın."

Selin adamın her lafının doğru olduğunu biliyordu. Kendisini bir komplo içinde bulma hatta öldürülme tehlikesi olmasına karşın ondan alacağı bilgileri merak ediyordu. Selin kafasını kaldırmadan "Vereceğin bilgileri yazmaya değer bulmazsam ne olacak?" diye sordu.

"Bunda özgürsün. Ama bunun olacağını pek sanmam" dedi Dike, "sonuçta büyük bir haber patlatan gazeteci olacaksın. Ama bunun için zaman gerek. Her şeyi bir anda yapamayız. Yavaş yavaş bilgi akışı sağlanacak. Benim yeteneklerimin de bir sınırı var."

Selin adamın sesinde büyük bir kibir sezdi. Dike'ın kendisine zayıf bir noktasını göstermiş olması iyi bir gelişmeydi. Onu tanıdıkça bu tehlikeli oyunda elini güçlendireceğini düşündü.

"Artık gitmem gerek" dedi Dike, "senin için bulmam gereken belgeler var."

Yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle kamaradan dışarı çıktı. Selin yine onun arkasındaydı. Dike iskeleye çıktıktan ve Selin'e yardım ettikten sonra ters tarafa doğru yürümeye başladı. Dike iskelenin ucuna geldiğinde küçük bir motora bindi ve hızla uzaklaştı.

"Deniz motoru kullanan bir hayalet" dedi Selin arkasından.

O geceyi evde sakin bir şekilde geçirmeyi planlıyordu Selin. Sokağının köşesindeki marketten yiyecek bir şeyler almış, uzun süredir boş duran buzdolabını doldurmayı istemişti.

Bir süre diğer dosyalar üzerinde çalıştı. Türkiye'yi ilgilendiren Kıbrıs, Ermenistan, İran ve Irak gibi meselelerle ilgili çıkan son raporlara ve haberlere göz gezdirdi. Son günlerde bu konularda çalışma fırsatı olmamıştı. Haftalık toplantı ve konferansların takvimine de baktı. Şimdilik ilgisini çeken bir etkinlik yoktu.

Ne yaparsa yapsın aklı Vedat'ın öldürülmesindeydi. Konuyla ilgili haberinin büyük bir ses getireceğini düşündü. Deneyimli bir Türk gazeteci ensesinden vurularak öldürülmüş ve nehre atılmıştı. Katiller büyük olasılıkla cesedin bulunamayacağını düşünmüşlerdi. Ama bir ağaç dalına takılan Vedat su yüzüne çıkmıştı işte.

Selin, Vedat'ın New York'ta kiminle buluşmuş olabileceğini tahmin edemiyordu. Neden New York? Neden burası değil? Çok mu aleni olurdu buradaki görüşme? Katilleri, onu çevresinden koparark bilmediği bir kentte öldürmeyi planlamış olmalılardı. Bir limanda buluşup nereye götürmüşler ve nerede öldürmüşlerdi? Vedat arkasından vurulmuştu. Katillerine güvenmişti ya da başka şansı yoktu.

Masasından kalktı, kendine yemek hazırlamak için mutfağa gitti. Televizyonun karşısında mikrodalga fırında ısıttığı yemeğini yedi ve şarabını içti.

Cinayet konusunda Dike'a bağımlı olmak onu rahatsız ediyordu ama başka bir şansı olmadığını da biliyordu. Eğer Dike olmasa polis hâlâ cesedin kimliğini araştırıyor olacaktı. Dike eğer Vedat'ı haber yaymak için kullanıyorsa öldürtmesi mantıksız olurdu. Selin, Vedat'ı en son iki hafta kadar önce bir resepsiyonda görmüştü; kültür ataşesi Mehmet'le bir köşede konuştuklarını anımsadı. Mehmet'in ortadan kaybolması da olağan bir durum değildi. İşler giderek gizemli bir hal alıyordu.

Kafasında uçuşan soru işaretleriyle yatmaya gittiğinde saat gece yarısını gösteriyordu. Uyuyamayacak kadar gergindi ancak sonunda bedeni yorgunluğa yenildi.

Türk gazeteci ölü bulundu

Selin Uygar / Washington

Yeni Dönem gazetesinin Washington temsilcisi Vedat Yıldırım önceki gün Potomac Nehri kıyısında ölü bulundu. Polis, Yıldırım'ın ensesine sıkılan bir kurşunla öldürüldüğünü ve daha sonra nehre atıldığını açıkladı.

Otopsi raporuna göre Yıldırım çok yakın mesafeden vurulmuştu. Gazetecinin yaklaşık üç gün önce öldürüldüğü tahmin ediliyor. Polis Vedat Yıldırım'a ait aracın New York kentinde bir yük limanında terk edilmiş olarak bulunduğu ancak araçta yapılan araştırmalarda önemli bir bulguya rastlanmadığı bilgisini verdi. Yıldırım'ın Washington'a getirilerek katil zanlıları tarafından nehre atılmış olabileceği varsayımında bulunan yetkililer, Potomac Nehri'nin Virginia kıyılarına başka şekilde ulaşamayacağını belirttiler.

Vedat Yıldırım'ın cesedi nehir kıyısındaki parkta spor yapan bir kişi tarafından iki gün önce ağaç dallarına takılmış olarak bulunmuştu. Polis güçleri Yıldırım'ın katil ya da katillerini aramayı sürdürdüklerini, en kısa zamanda bir sonuca ulaşmayı umduklarını da sözlerine eklediler.

Selin uykusundan sıçrayıp telefona doğru koşarken telefonun sesini kısmadığı için kendisine kızıyordu. Masada duran telefonu uykulu bir sesle açtı. Gözü saate takıldı. Üçe geliyordu. Arayan Ali'ydi.

"Demek arkadaşlarını böyle atlatıyorsun!" dedi kızgın bir sesle. Selin'in haberini gece internet sitesinden okumuş olduğu anlaşılıyordu. Türkiye'de ise saat sabah ondu.

"Kusura bakma sana haber çıkmadan söylemem doğru olmazdı" dedi Selin kendisine kızarak. Yaptığı haberi ona açıklamak zorunda değildi.

"Haber olarak kullanmam demiştim ama sen yine de yalan söyledin. Güvenmiyor musun bana Selin?"

Bu tür dostluk konuşmalarından çok sıkılırdı Selin. Ya biriyle dostsunuzdur, üzerinde konuşulmadan akar gider ya da değilsinizdir. Bu tür konularda aşırı alınganlık gösterilmesi ona göre çok can sıkıcıydı.

"Sence dostluk üzerine konuşmak için uygun bir saat mi? Vedat'ın öldürüldüğünü benden birkaç saat sonra öğrenmiş oldun. Ne var bunda?" diye çıkıştı Selin.

"Bana tüm bildiklerini anlatmalısın Selin" dedi Ali buyurgan bir sesle. "Yoksa..."

Selin tehdit edilmeye dayanamazdı. Kavgacı tarafını sadece işine yönlendirmeye çalışır, meslektaşlarıyla didişmelerden kaçınırdı. Ama Ali işin dozunu kaçırıyordu.

"Yoksa ne olur?" dedi Selin. "Beni gecenin ortasında uyandırıyor ve azarlıyorsun. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ali sakinleşmeye çalıştı. "Haklısın, kusura bakma. Vedat'ın ölümü beni çok sarstı. Gazetendeki haberden değil, senden duymak isterdim bunu" dedi. Ali'nin genelde böyle fevri tavırları olmazdı. Selin onun da baskı altında olduğunu düşündü.

"Tamam sorun değil. Şimdi uyumam gerek. Sonra görüşürüz" dedi ve telefonu kapattı. Ama uykusu çoktan açılmıştı. Bilgisayarının başına geçti ve haberini okudu. Türkiye'deki tüm siteler haberi birinci haber olarak veriyorlardı. Vedat'ın kendi gazetesi bile temsilcilerinin öldüğünü başka bir gazeteden öğrenmişti. Selin e-postalarına baktı. Dike'tan bir mesaj yoktu. Gelen diğer mesajları okudu ve bazılarına gereken yanıtları yazdı.

Daha sonra ekrandaki arama motoruna "John Dike" yazıp enter tuşuna bastı. Binlerce sonuç çıktı karşısına. Amerika'da yüzlerce John Dike vardı. Aramasını "Dike ve ABD hükümeti" şeklinde sınırlayarak tekrar denedi. Bu sefer karşısına hiçbir şey çıkmadı. "New Globe ve Dike" diye aradığında ise John Dike ismiyle yazılmış politik makaleler sıralandı karşısında. Ama bunlar sıradan Washington haberleriydi. Gazeteci Dike'ın fotoğrafını aradı internette. Yüzlerce farklı görsel çıktı karşısına. Buradan bir sonuç alması imkânsızdı.

Yerinden kalktı odasına gitti. Biraz daha uyuması iyi olacaktı. Yatağına uzandı ve dışarıdaki ağacın dallarını izledi. Bir ağırlık onu yatağın içine çeker gibiydi.

Cuma

Kapı zili çaldığında Selin hâlâ yataktaydı. Ziyaretçisi pek olmaz, o da misafirden hoşlanmazdı. Arkadaşlarıyla görüşmelerini bile dışarıda bir kafe ya da lokantada yapmayı tercih ederdi. Üstüne bir şeyler giyip kapıya gitti ve diyafonun düğmesine bastı.

"Evet?" diye seslendi İngilizce.

"Selin Hanım, ben Faruk. Çok özür dilerim sizi evinizde rahatsız ediyorum ama çok acil bir konu vardı. Yukarıya gelebilir miyim acaba?"

Selin'in kapısında görmeyi bekleyeceği en son kişi Faruk'tu. Şaşkınlık içinde apartman kapısını açan tuşa bastı. Faruk'un eski binanın merdiveninde çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordu. Kapıda bir süre bekledi. Faruk koridorda görününce gülümsemeye çalıştı.

"Keşke gelmeden önce arasaydınız, gördüğünüz gibi çok uygun bir durumda değilim" dedi.

"Gerçekten çok özür dilerim Selin Hanım. Ama konuşacaklarım çok önemli. Telefonda değil yüz yüze görüşmek istedim. Sizi bu erken saatte rahatsız ettim" dedi Faruk.

Adamda farklı bir hava vardı. O geveze ve patavatsız adam gitmiş, yerine ciddi biri gelmişti. Selin adamı içeriye buyur etti. Giysilerini giymek için izin istedi ve odasına gitti. Üzerine hızla bir jean ve gömlek geçirdi. Salona döndüğünde Faruk'un elinde Vedat'ın otopsi raporu olduğunu gördü.

Faruk iş üstünde yakalanmış bir hırsız gibi kızardı ve dosyayı masaya bıraktı.

"Kusura bakmayın Selin Hanım. Bu olay yüzünden büyükelçilik sabahın köründen beri harıl harıl çalışıyor da" dedi. Selin eliyle koltuğu işaret etti. Faruk kız istemeye gelmiş damat adayı gibi koltuğun ucuna ilişti. Gözleriyle de Selin'in kitaplar, gazeteler, dergiler, kâğıtlar ve giysilerle dağılmış evine bakıyordu.

Selin divana yerleştikten sonra "Evet Faruk Bey, sizi dinliyorum" dedi. Adama bir şeyler ikram etmek aklına bile gelmedi.

Faruk gerginliğini üstünden atmaya çalışarak "Selin Hanım. Sabah haberinizi okuduk. Gerçekten çok üzücü bir durum. Vedat benim iyi arkadaşımdı" dedi.

Selin "Sallıyor" diye düşündü. Vedat Faruk'la görüşürdü ancak iyi arkadaş olduklarını sanmıyordu. Vedat diplomatlara bu hissi vermekte ve ağızlarından laf almakta ustaydı.

"Vedat'ın ölümü büyükelçi de dahil herkesi sarstı" diye devam etti, "haberinizdeki gerçekler de çok korkunç. Vedat'ın ölümü elbette Türk emniyet güçlerince mümkün olduğu ölçüde araştırılacak. Bunun için elçilikten birini görevlendirmeyi düşünüyorlar. Bizim ise sizden bir ricamız olacak."

Selin konunun nereye geldiğini anlamaya başlamıştı. Faruk kısa bir öksürükten sonra devam etti.

"Elçimizin de özel ricasıyla bu konuda elde edeceğiniz bilgileri bizimle paylaşmanızı istiyoruz. Örneğin elinizdeki otopsi raporunun bir örneğini alabilirsek çok faydalı olacak. Türk yetkililerinin işini hızlandırmak ve kolaylaştırmak bir vatandaşlık görevi sonuçta." Elçilik anlaşılan hem ağır işleyen diplomatik süreci kısaltmak hem de Selin'in ulaştığı bilgilerden herkesten önce haberdar olmak istiyordu.

Selin dişlerini sıkıyordu. Adam resmen kendileri için çalışmasını teklif ediyordu.

"Tabii aldığım bilgileri haber yapmamı da istemiyorsunuzdur mutlaka" dedi Selin tıslayarak.

"Bunu engelleyemeyiz ama bizim önerdiğimiz zamanda bilgileri kamuoyuna açıklamanızı tercih ederiz. Bu konuda bize yardımcı olacağınızı sanıyoruz" dedi Faruk.

"Yanlış sanıyorsunuz" diye çıkıştı Selin. Sesi tahmin ettiğinden daha gür çıkmıştı. Faruk bir fare gibi yerinden sıçradı. "Ne hakla gelip böyle bir şeyi talep edebilirsiniz?" diye devam etti Selin. "Neyi ne zaman haber yapacağıma ben ve gazetem karar verir. Bu konuda sizden izin almak tüm gazetecilik kurallarına aykırı bir durum. Belki burada bu tür gazetecilere alışkınsınız Faruk Bey ama beni o sınıfa koymayın."

Faruk bir şeyler mırıldanarak yerinden kalktı. Kadının bu kadar kızacağı hiç aklına gelmemişti. Belge ve bilgileri alma emri Ankara'dan gelmişti ve bunda başarısız olursa ensesinde boza pişireceklerdi. Selin delici bakışlarıyla adamı takip ediyordu.

Faruk "Lütfen biraz düşünün Selin Hanım. Bize çok yardımınız olacak" diyebildi.

"Bilgileri haber olarak tüm Türkiye'yle birlikte okursunuz Faruk Bey. Size iyi günler" dedi Selin ve adamın arkasından kapıyı çarptı. Mesleğini bu tür işler için kullanan gazetecilerden tiksindiğini düşündü. Hırsla banyoya yürüdü. Suyun onu sakinleştireceğini düşünerek soyunup duşun altına girdi.

Evde bir süre bilgisayar başında çalıştı. Uzun süredir ABD Dışişleri Bakanlığı'nın günlük basın toplantısına gitmemişti. Bakanlıkta her gün öğle saatlerinde Amerikalılar dışındaki yabancı muhabirlerin de katılabileceği basın toplantısı yapılır, dünyanın farklı ülkelerinden gelen gazeteciler kendi ülkelerini ilgilendiren konularda bakanlık sözcüsüne soru sorabilirlerdi. Selin ayrıca bakanlıkta iletişimde olduğu yetkililerle görüşmek ve ilişkilerini canlı tutmak istiyordu.

Çantasını hazırladı ve evden çıktı. Arabası karşı kaldırımda birkaç metre ilerideydi. Eskimiş kırmızı rengine ve toz topraktan görünmeyen tamponuna baktı. Arabasını seviyordu. Bu takayla Amerika'yı bir uçtan diğerine gezmişti. Gerektiğinde yatak odası, gerektiğinde çalışma masası olmuştu. Arabasını değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama yolda kalana kadar bunu yapmaya niyeti yoktu.

Koltukları kâğıt ve gazetelerle dolu arabasına bindi ve yolun boş olup olmadığını kontrol ederek hareket etti. Capitol Hill mahal-

lesinin dar sokaklardan dikkatlice geçti. Evlerinin ön bahçeleriyle uğraşan, bebeklerini ya da köpeklerini gezdiren komşularına baktı. Pennslyvania Caddesi'ne geldiğinde arkasında siyah büyük bir otomobil gördü. Sağda beyaz mermer kolonlarla süslenmiş büyük kubbeli Kongre binasının önünde geçerek Independent Bulvarı'na doğru devam etti. Alçak ve gri bir yapı olan Uzay Müzesi'nin önüne geldiğinde siyah arabanın hâlâ arkasında olduğunu fark etti. Devlet dairelerinin bulunduğu bulvardan 17. Sokağa kadar ilerledi ve direksiyonu sağa kırdı. Araba iki araç geriden geliyordu. Yüksek ağaçlarla gölgelenmiş Constitution Bulvarı'na saptıktan sonra 23. Sokağa kadar yavaşça geldi. Trafik yok denecek kadar azdı. 23. Sokak'ta bulunan Dışişleri Bakanlığı'na yaklaşınca her zaman park ettiği yerin dolu olduğunu gördü. Biraz ileride başka bir park yerine girdi. Arabadan çıkınca arkasına bir kez daha baktı. Görünürde siyah bir araba yoktu.

Bakanlığın toplantısı her zamanki diplomatik sıkıcılıkla devam etti. Önce en ön sırada oturan Amerikalı gazeteciler soru sorabiliyorlardı. Daha sonra arkaya doğru soru hakkı doğuyordu. Selin bunun büyük bir kendini beğenmişlik olduğunu düşünürdü. Madem burası ABD'nin dünyaya açılan penceresiydi başka bir ülkeden gelen bir gazetecinin de bir Amerikalı gazeteci kadar soru sorma önceliği olmalıydı. O gün soracak bir sorusu yoktu Selin'in. Vedat'ın ölümünü sorsa dışişleri bakanlığı sözcüsü bunu yerel polise sormasını söyleyecekti. Yanıtını bildiği bir soruyu ancak karşısındaki kızdırmak için sorardı.

Basın toplantısı bittikten sonra bakanlığın kafeteryasına yöneldi. Orada tanıdığı birilerini görebilmeyi umuyordu. Kafeteryanın hastaneyi andıran beyazlığına doğru ilerledi. Sağda yemeklerle dolu açık büfe, solda ise masalar vardı. Masaların durduğu bölümün sonuna doğru yürüdü. Arkasından birinin seslendiğini duydu. Brian Spancer oturduğu yerden ona gelmesini işaret ediyordu. Brian'ın karşısında yüzünü göremediği bir adam oturuyordu. Brian dışişleri bakanlığında kulağı en delik adamlardan biri olarak bilinirdi. Selin ondan birkaç kez haber koparmayı başarmıştı ama genel olarak ağzı çok sıkıydı.

Brian'ın masasına gelince tokalaştılar.

"Selam Selin, çok uzun zaman oldu. Neler yapıyorsun?" dedi Brian neşeyle. Selin'i görmekten memnun olduğu her halinden belliydi.

"Her zamanki gibi Brian. Haber peşindeyim" dedi Selin. Brian'ın karşısında oturan adam bir kez olsun dönüp bakmamıştı. Selin adamın dışişlerinde çalışmadığını ya da yeni geldiğini düşündü. Brian, Selin'in adama baktığını fark edip, "Çok affedersin. Bu Greg Sweis. Bu kentin kara kutusudur diyebilirim" dedi şakacı bir tavırla.

Adam rahatsız olduğunu saklamayarak yerinden kalktı ve aceleyle Selin'in elini sıktı. Ancak tek kelime etmedi.

Selin "Memnun oldum" dedi. Gözü adamı bir yerden ısırıyor gibiydi ama çıkaramadı.

"Sanırım konuşmanızı bölüyorum. Benim de gitmem gerekli zaten. Yakında görüşürüz Brian" diyerek iki adamın yanından ayrıldı. Greg Sweis'in karşılaştığı en kaba adam olduğunu düşündü.

Görüşmek istediği iki kişiyi aradıktan ve meşgul olduklarını öğrendikten sonra bakanlıktan çıkmak üzere merdivene yöneldi. Bakanlığın labirent gibi tasarlanmış koridorlarında kaybolurdu hep. Bu sefer de yanlış bir koridora girmiş, bakanlığın arka kapısının önünde bulmuştu kendisini. Kartını girişte duran alete okuttuktan sonra güneşli caddeye adım attı. Arabasının durduğu sokağa yürümek için sağa dönmesi gerekiyordu. Sokağın karşı kaldırımında siyah bir arabanın park etmiş olduğunu gördü. Onu takip eden araca çok benziyordu. Karartılmış camlarından içerisini görmek mümkün değildi. Arabasına ulaşabilmek için siyah arabanın yanından geçmesi gerekiyordu. Arabaya doğru ilerledi. Aklından arabanın camını tıklayıp içinde kimse olup olmadığını görmek gibi çılgınca bir fikir geçti. Ama arabayı fark etmemiş gibi yapmak en iyisi olacaktı. Yanından geçerken sakin ve doğal görünmeye çalıştı ancak kalbinin atışını kulaklarında duyabiliyordu. Yüz metre ileride kırmızı arabası vardı. Arkaya dönüp siyah aracın hareket edip etmediğine bakmak için can atıyordu ama bunu yapmamalıydı. Korktuğunu gösteremezdi. Arabasının yanına geldi, kapısını

açtı. O anda mekanik bir çığlık duydu. Siyah araba üzerine büyük bir süratle geliyordu. Saniyeler saatler gibi yavaş ilerliyordu. Kendini öndeki arabanın arkasına, yere attı. Müthiş bir gürültüyle sarsıldı. Yere kapandı ve tiz bir çığlıkla bağırdı. Siyah araba Selin'in arabasının açık ön kapısına çarpmış hızla kaçıyordu. Kapı caddenin ortasına doğru metal bir yaprak gibi fırlamıştı.

Selin başını kaldırdığında sokaktan geçen insanların hızla yanına geldiğini gördü. Bir kadın ona "İyi misin tatlım beni duyabiliyor musun?" diyordu. Bir ses "Yerinden sakın kımıldatmayın" derken, bir başkası "ambulans çağırın, biri ambulans çağırsın" diye bağırıyordu. Selin kalkmak istedi ama canı yanınca vazgeçti. Bir adamın "Piç kurusunun plakasını alan var mı?" diye sorduğunu duydu.

Selin, George Washington Hastanesi'nin acil bölümünde ayakta tedavi gördü. Bacakları, kolları ve yüzündeki çizikler dışında sapasağlamdı. Doktor ona kapının altında kalmadığı için çok şanslı olduğunu söylemişti. Hastaneden istediği zaman çıkabilirdi ama polis ona birkaç soru sormak istiyordu.

Selin iki polis memuruna olayla ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledi. Polislerden biri "Bu kasıtlı bir saldırıya benziyor hanımefendi. Size bunu yapmak isteyenin kimler olabileceği hakkında bir bilginiz var mı?" diye sordu.

Selin'in hiçbir fikri yoktu. Zaten kafasını kurcalayan asıl soru da buydu. Bunu kimler yapmıştı ve Vedat'ın ölümüyle bunun nasıl bir ilgisi vardı?

Selin polislere arabanın plakasını gören kimsenin olup olmadığını sordu. Polisler olayın çok hızlı geliştiğini, plakayı gören kimsenin olmadığını anlattılar. Ancak sokaktaki kamera kayıtları elbette incelenecekti. Bu arada Selin'in aklına bir şey gelirse hemen polisi aramalıydı. Selin arabanın kendisini takip ettiğinden söz etmedi. Bu, polisin olaya dahil olmasına neden olabilir, bu yüzden de Dike'ı elinden kaçırabilirdi. Bir dizi kâğıt imzaladıktan sonra hastaneden çıktı. Doktor ona evde birkaç gün dinlenmesini tavsiye etmişti. Ama o evine dönmesinin güvenli olmadığını seziyordu.

Sokak ortasında ondan kurtulmak isteyenler her kimse onu evde çok daha kolay kıstırabilirlerdi.

Selin eve girer girmez yatak odasına koştu. Dolabından küçük valizini aldı ve birkaç parça giysiyi valize katlamadan sokuşturdu. Masasından bilgisayarını ve ihtiyacı olan belgeleri de toparlayarak kendini evden dışarı attı. Aklında kentin biraz dışında Maryland sınırında bulunan küçük otele gitmek vardı. Aşağıda onu bekleyen taksiye binmeden önce takip edilip edilmediğini kontrol etti. Kuşku uyandıracak bir durum yoktu.

Şoföre adresi verdikten sonra arkasına yaslandı. Bedenini esir alan hissin ağrı olduğunu düşündü. Doktorun verdiği ilaçları çantasında aradı bir süre. Ama duyumsadığı ağrı değil, korkuydu ve bunun bir ilacı yoktu.

Otelin demir kapısı ağaçlıklı bir patikaya açılıyor, bir iki dakikalık yürüyüşten sonra ahşap, üç katlı bir ev geleni selamlıyordu. Beyaza ve yeşile boyanmış otel yaşlı bir çift tarafından işletiliyordu. Evin kendilerine çok büyük geldiğini düşünen çift, iki katını otele çevirmişti. Burayı bir arkadaşının sayesinde öğrenmişti Selin. Yoksa yoldan oteli görmek mümkün değildi.

Selin evin girişindeki çıngırağı çaldıktan sonra kapının açılmasını bekledi. Yaşlı bir kadın gülümseyerek açtı kapıyı. "Çalmana gerek yoktu. Kapı zaten açık" dedi. Selin içeri girdi. Tüm eşyalar iki nesil öncesine aitti. Kapı büyük bir salona açılıyordu ve tam karşısında ahşap geniş merdiven yukarı tırmanıyordu.

Selin, "Birkaç gün kalacağım. Boş yeriniz var mı acaba?" diye sordu.

"Odadan bol bir şeyimiz yok tatlım. Gel istediğin odayı seç" dedi kadın. Selin kadının güneyli bir şiveyle konuştuğunu fark etti. Arkasında oturduğu masanın üstünde "Gizli Bahçe Oteli'ne hoş geldiniz" yazıyordu. Selin gizli bahçede saklanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Kadın yukarıyı işaret ederek "Buradan" dedi. O önde Selin arkada merdiveni çıktılar. Birinci katta beyaz ahşap eşyalarla döşenmiş odalara baktı Selin. Onun için hepsi uygundu. Ama kadın üst

katı da göstermekte ısrar etti. Yıllardır sakladığı değerli bir taşını oyun arkadaşına gösterir gibi heyecanlıydı.

"Bu ev bana büyükbabamdan kaldı. Ona da büyükbabası bırakmış. İç savaşta bir kısmı yanmış ama bazı bölümleri kurtarmayı başarmışlar. Burada o kadar çok anı var ki ev adeta yaşıyor" dedi.

Üst katta sadece üç oda vardı. İkisi arkaya diğeri de öndeki ağaçlı bahçeye bakıyordu. Selin ön tarafa bakan balkonlu odayı beğendi. Gökyüzü buradan muhteşem görünüyordu. İçeride tek kişilik bir yatak, beyaz bir çalışma masası, antika bir boy aynası, yatağın karşı duvarında büyük bir dresuvar ve hemen üstünde çatlaklarla dolu küçük bir ayna vardı. Odanın sadeliği Selin'i etkilemişti. "Burası harika" dedi Selin kadına dönerek.

"Sevindim" dedi kadın, "burası kızımın odasıydı. Umarım rahat edersin."

Kadın odanın kapısına doğru yürüdü. "Banyo karşıda. Akşam yemeği saat altı gibi hazır olur. Bize katılabilirsin ya da çevredeki Meksika lokantalarına gidebilirsin. Bay James bir tamir işi için kente indi. Yakında döner" dedi ve odadan çıktı. Kadının kocasından "Bay James" diye söz etmesi Selin'i gülümsetti. Bazı evlilikler yarım asır sürse bile resmiyet son bulmayabiliyordu demek. Ya da bazı başarılı evliliklerin sırrı buydu. Başarılı evlilik diye bir şey vardıysa tabii.

Selin o gün yaşadığı olaydan tahmin ettiğinden daha fazla etkilenmişti. Kadın yüzündeki çizikleri görmüş olmalıydı ama konu etmemişti. Ayrıca ondan ne kimlik ne de pasaport istemişti. Otele girişinde bunu fark etmemiş olmasına şaştı. Kendini yatağa bıraktı. Açık balkon kapısından bir esinti odaya doluyor, ağaçların hışırtısı kulaklarını okşuyordu. Selin onu kucaklayan uykunun derinliğine bıraktı kendisini.

Uyandığında saat altıya geliyordu. Ev sahibinin yemek teklifini düşündü. Ev yemeği yemeyeli aylar olmuştu. Yataktan kalktı ve giyindi. Kendini zorunlu bir tatildeymiş gibi hissediyordu. Büyükanne ve büyükbabasıyla kalmak zorunda olan küçük bir kız. Çocukluğunda geçirdiği tatiller aklına geldi. Çocukluktan çıkarken büyümüyordu insan aslında, yalnızlaşıyordu.

En alt kata indiğinde nefis bir yemek kokusu onu karşıladı. Merdivenin arkasında olduğunu tahmin ettiği mutfağa doğru yürüdü. Burası gördüğü en büyük mutfaktı. Krem rengi ahşap mutfak dolapları ve ortada yirmi kişiyi rahatlıkla alabilecek meşe masa en az otelin sahipleri kadar eski olmalıydı. Mutfağın tavanının bir kısmı ile bir uçtan diğerine uzanan pencereler akşam saatleri olmasına karşın içeriyi bir ışık denizine boğuyordu. Selin buranın eskiden bir sera ya da veranda olduğunu düşündü. Ocağın başındaki adam gözünü tencereden ayırmadan yemeği karıştırıyordu. Uzun boylu, ince biriydi. Üzerinde mavi bir gömlek, jean pantolon ve rengi solmuş bir önlük vardı.

Selin, "Merhaba, Bayan James altıdaki yemek için size katılabileceğimi söylemişti" dedi.

Adam onun ne dediğini duymamış gibiydi. Önündeki yemeğe dikkatle bakıyordu. Selin sağır olabileceğini düşündü. Bir kez daha seslenmek için ağzını açtığında adam ona döndü ve elini uzattı. "Yemeğin sosu için kritik bir andı, kusura bakmayın bırakamazdım. Evimize hoş geldiniz" dedi. Adamın otelden "Evimiz" diye söz etmesi Selin'in gözünden kaçmadı. Onlara göre otele gelen müşteriler arada sırada yaşlı çifti ziyaret eden uzak akrabalar ya da dostlar olmalıydı.

Yalnız geçen bir yaşlılık dönemi için akla uygun bir yöntemdi bu.

Adamın yer göstermesiyle Selin masanın ucuna ilişti. Kel kafası, delici mavi gözleri ve burnunun ucunda taşıdığı gözlükleri vardı. Selin bir şey sormadan açıklama yaptı: "Burada yemekleri ben yaparım. Deniz kuvvetlerinde aşçı olarak çalışmıştım. Ayrıldıktan sonra yemek yapmak tam bir tutkuya dönüştü. Fransız, Çin, İtalyan, Akdeniz mutfaklarını adım gibi bilirim."

Selin'in içinden "Türk mutfağını da öğrenmelisiniz" demek geçti ama kendini durdurdu. Otellerinde genç bir Türk kadının kaldığını sağda solda söylemeleri iyi bir fikir değildi. Onun yerine "O halde burada harika yemekler yiyeceğim" demekle yetindi. Adam uzun uzun dünya mutfaklarının ülkenin kültürel ve sosyal yapısıyla ne kadar ilgili olduğunu anlattı. Arada sırada yemeğin

sosuna ve fırındaki ete bakıyordu. Selin cinayetler ve siyasi kavgalardan uzak bu sohbetten büyük tat alıyordu. İkisi de kapıda onları gülümseyerek izleyen Bayan James'in geldiğini görmemişti.

"Bakıyorum da koyu bir sohbete dalmışsınız. Yemekleri konuşmak kadar yemek de iyi bir eylem Bay James. Ne zaman hazır olacak? Misafirimiz acıkmışa benziyor" dedi yaşlı kadın.

"Bayan James unutmayın ki yemekten konuşmak iştahı daha da artırır" dedi adam, "siz hiç merak etmeyin on dakika içinde sofraya oturacağız."

Selin o an orada bulunmaktan mutlu olduğunu hissetti. Son günlerdeki tekinsiz ortamdan bir çeşit kaçıştı bu. Selin otel sahipleriyle yediği yemeğin ardından çalışmak istediğini söyleyerek odasına çıktı. Fakat bir süre sonra evi saran sessizlik rahatsız etti onu. Korna seslerine, yan daireden gelen bebek ağlamalarına, insanların sokaktaki kavga ya da kahkahalarını duymaya alışıktı. Burada ise rüzgârın ve ağaçların sesinden başka bir şey yoktu.

Bilgisayarının başına geçtiğinde Dike'tan gelen mesajı gördü. Onu yarın Kongre Kütüphanesi'nde görmek istediğini yazıyordu. Selin'in kendi mahallesi Capitol Hill'e dönmesi pek akıllıca olmasa da onu kütüphanede bulmaları imkânsızdı. Dört bir tarafının tehlikeyle çevrildiğini biliyordu. Dike'a tam anlamıyla güvenemezdi. Dostları onu koruyamazdı ve ne Amerikan ne de Türk polisi bu noktada ona yardım edebilirdi. Gazetesi ise bu takipte ona destek vermezdi. Vedat'ın cinayetini çözmesi gerekiyordu ve bunu başı belaya girmeden yapmalıydı. Dışarının sessizliğinde kendi kafasındaki sesleri daha çok duyar olmuştu. Yatağa uzandı ve ahşap tavanın çatlaklarını izlemeye koyuldu. Bir süre sonra kafasındaki sesler rüyalara dönüştü.

Cumartesi

Selin sabah erkenden kalkarak hazırlandı. Aşağıya indiğinde James'lerin kahvaltı ettiğini gördü. İşi olduğunu söyleyip akşam yemeğinde görüşmek üzere vedalaştı. Bahçenin loş patikasından yürüyerek sokağa bakan demir kapıya ulaştı. Sokaktaki evlerin önünde herhangi bir hareket yoktu. Sağa saptı ve bir taksi bulabileceğini düşündüğü anacaddeye kadar yürüdü. Sokağın ve caddenin kesiştiği noktada bir taksinin kendisine doğru geldiğini gördü. Durması için işaret etti.

Adama tren istasyonuna gideceğini söyledi. Taksici bir şeyler mırıldandı ve gaza bastı. İstasyonun girişine geldiklerinde bir yerlere gitmek için acele eden insanlar tren peronlarına koşuşturuyordu. Selin taksiden indi ve acele etmeden istasyonun içindeki mağazalara yöneldi. Birkaç erkenci esnaf dışında açık dükkân yoktu. Selin turistik eşyalar satan dükkândan gazete, bir şapka ve güneş gözlüğü alıp parasını ödedi. Bir Washington haritası almayı da ihmal etmedi.

Dükkândan çıktığında gazeteciden çok bir turiste benziyordu. Washington'a giden treni peronda on beş dakika kadar bekledi. *Washington Post*'un yerel ekinde küçük bir haberde Vedat'ın öldüğü yazıyordu. Bir Türk gazetecinin öldürüldüğü ancak polisin failleri henüz bulamadığından başka bir bilgi yoktu.

Selin trende boş koltuk bulmakta zorlandı. Kent dışında yaşayan insanların kimisi işlerine kimisi de gezmeye gidiyordu. Washington'un içinde yaşamak pek çok kişi için pahalıydı. Sonunda ağzı açık uyuyan bir adamın yanında yer buldu. Yarım saatlik bir yolculuktan sonra tren Union İstasyonu'na girdi. İnsanlar trenin demir karnından fışkıran karıncalar gibi perona aktılar.

Kongre Kütüphanesi yürüme mesafesindeydi. Selin acele etmeden bir turist havasıyla yürümeye başladı. Kimse ona dikkat etmiyordu. Turist gibi davranmak hoşuna gitmişti. Normalde kentin turistik yerlerine akın eden avanak gezginlere sinir olurdu. O yüzden toplu turların geldiği yerlerden ve resim çekmek için kolları kafalarının üstünde gezen turistlerden uzak dururdu.

Bu sefer o turistti ve isimsiz bir avanak olmak işine geliyordu. Kütüphanenin girişindeki güvenlik kontrolünden sorunsuz geçerek 19. yüzyılda tamamlanmış bu tarihi binanın mermer merdivenine yöneldi. Duvar ve tavanlardaki resimler ve mozaikler her gelişinde onu büyülerdi. Dike, Amerikan tarihi için özel bir öneme sahip bu ulusal kütüphanede buluşmayı önererek bir mesaj mı veriyordu ona?

Okuma odası temizlik için kapalıydı. Az ilerideki banka oturup beklemeye karar verdi. Dike'ın onu tanımama olasılığına karşı gözlük ve şapkasını çıkarmıştı. Ama adam ortalarda görünmüyordu. Bir süre kütüphaneyi gezen insanları inceledi. Duvardaki resimlere baktı ve anlattıkları öyküleri düşündü. Dike'ın geç kaldığını düşünüp huzursuzlandı. Selin'i cep numarasından hiç aramamıştı. Belki önemli bir işi çıkmıştı ya da bilgi vermekten vazgeçmişti. Bu düşünce canını sıktı. Dike'ın kendisi için tehlikeli olduğunu bilse de ondan gelecek bilgilerin Vedat'ın ölümünü aydınlatabileceğini seziyordu.

Okuma odasının geniş ahşap kapılarından biri açıldı ve temizlik görevlisi önünde bir kova ve fırçayı çekerek geri geri kendisine doğru geldi. Adam Selin'in tam önünde durdu, ona bakmadan "John sizi içeride bekliyor" dedikten sonra işine devam etti.

Dike'tan yine bir adım gerideydi. Okuma odasının önünde "Temizlik var" levhası hâlâ duruyordu. Ağır kapıyı kendine doğru çekerek açtı ve burnunu sızlatan bir koku dalgasıyla karşılaştı. Buradaki yüzlerce eski kitabın kokusu onu mıknatıs gibi içeri çekti.

Odanın panjurları kapalıydı. Gözü loş odaya alışana kadar bekledi. Dike'ın onu izlediğini biliyordu. Odanın içinden bir hışırtı geldi. "Çok vaktimiz yok. Başlayalım mı?" dedi Dike oturduğu deri koltuktan kalkmadan.

Selin adama doğru yürüdü. Karşısındaki koltuğa oturdu ve Dike'ın yüzüne baktı. Kafasında hâlâ şapka vardı ama bu sefer pardösü giymemişti. İki elini de koltuğun kenarlarına koymuştu. Ortadaki sehpada kırmızı kapaklı bir dosya duruyordu. Adamın sağ elindeki mavi taşlı yüzük göz alıcıydı.

Dike "Siz gazeteciler iki ülke yetkilileri arasında yapılan toplantıları hep merak edersiniz değil mi? Hele görüşen kişiler devlet başkanlarıysa" diye söze girdi.

Selin adamın sözünü tamamlamasını bekledi.

"Türk başbakanı ile Amerikan başkanının son toplantı tutanaklarını merak edebilirsin" diye düşünmüştüm dedi Dike sırıtarak.

Selin yerinden kalkıp adama doğru eğildi. "Eğer dün az kalsın ölüyor olmasaydım merak edebilirdim. Vedat'ın öldürülmesi ve canıma kasteden kişiler hakkında bilgi vermezsen beni bir daha göremezsin!"

Dike kadının ciddi olduğunun farkındaydı. İstifini bozmadan "Bu bilgileri sana veremem çünkü ben de bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum. Somut bir şeylere ulaşmam zaman alacak" dedi, "işleri hızlandırmaya çalışacağım. Bu arada sen de bu belgeye bir göz at. Eminim ilgini çekecek bir şeyler bulacaksın."

Selin adama inanmıyordu ama fazla bir şansı da yoktu. Eğer Vedat'ın ölümü siyasi bir cinayetse yerel polisin katile ulaşması çok zordu. Dosya onların elinden alınıp Federal Soruşturma Bürosu'na verilirdi. İşin içine CIA de girerdi o zaman. Selin'in elindeki tek koz Dike idi ve adam da bunu biliyordu.

Dike yerinden yavaşça kalktı. "Artık gitmem gerek. Başına böyle bir olay gelmiş olmasına üzüldüm. Sana evinden başka bir yerde kalmanı öneririm. Bir de telefon konuşmalarına dikkat et. Yakında sana haber veririm" dedi. Selin şapkalı adamın arkasından bir süre baktı.

Selin karanlık okuma odasından kütüphanenin çıkışına doğru ilerledi. Binanın dışında şapkası ile gözlüklerini taktı ve evine doğru yürümeye başladı. 5. Sokağın köşesine ulaştığında eline haritayı alarak incelemeye koyuldu. Gözlüklerinin üstünden evinin bu-

lunduğu D Sokağını gözlüyordu. Sokağın öteki ucunda siyah bir araba dikkatini çekti. Önünde durduğu evin bahçesinde bir köpek havlayınca yerinden sıçradı ve elindekileri düşürdü. Sinirleri iyice bozulmuştu. Araba kendi binasının girişini kolayca görecek biçimde park etmişti. Selin kaybolmuş bir turist gibi davranmaya çalışarak ters yöne döndü ve acele etmeden oradan uzaklaştı. Onu takip edenler her kimse peşini bırakmayacaklardı anlaşılan.

O sırada cep telefonunun çaldığını duydu. Arayan savunma bakanlığındaki dostu Tyler'dı. Ortadoğu'ya silah akışıyla ilgili son konuşmalarını o an anımsadı. Ondan detaylarını alacağını tümüyle unutmuştu. Yanıt verdiğinde Tyler, "Çok uzun konuşamam. Seni arayabilmek için kafeye indim. Güvendiğim biri bana Ortadoğu'ya büyük bir silah akışı olduğunu doğruladı" dedi.

Selin, "Hükümet Ortadoğu'daki savaşlarını bitirmek istiyor sanıyordum" diye Tyler'ın sözünü kesti.

"Herkes öyle sanıyordu" dedi Tyler, "anladığım kadarıyla hareketlilik birkaç haftadır sürüyor ve çok az kişinin bu konuda bilgisi var. Basına sızarsa şiddetli bir dille yalanlayacaklardır."

"Ama Demokratlar bölgedeki Amerikan güçlerini bütünüyle çekmek istemiyorlar mı?" diye sordu Selin.

"Bence hâlâ öyle ama hiçbir şeyden emin değilim artık. Burada garip şeyler dönüyor" dedi Tyler, kaygılı bir sesle ve devam etti: "Sana söz ettiğim belge ortadan kayboldu. Bu sabah da masamda 'işin olmayan konulara burnunu sokma' yazan bir not buldum. İkimiz de dikkatli olmalıyız. Bir süre telefonla görüşmemekte fayda var."

Tyler, Selin'in başına gelenleri bilmiyordu. Vedat'ın ölüm haberini hemen görmemiş olması normaldi. Tyler'a bazı şeyleri anlatmanın vakti gelmişti. "Tyler ben..." derken arkadaşı "Kapatmam gerek Selin, ofisten biri yaklaşıyor" diyerek telefonu kapattı. Selin, Tyler'ın çalışkan biri olmasına karşın cumartesi günü işe gitmesinin kuşku uyandırabileceğini düşündü. Tyler'ın sesindeki endişe ona da bulaşmıştı.

Union İstasyonu'na döndü ve küçük bir araba kiraladı. Amerikalılar genelde büyük arabaları tercih ettiğinden Selin iyi bir ara-

bayı ucuz bir fiyata bulmakta zorlanmadı. Gerekli kâğıtları imzaladıktan sonra kiralık arabaların bulunduğu kata çıktı ve arabayı buldu. Kendi eski kırmızı arabasının bir tamircinin garajında yaralı olarak beklediğini düşündü.

Otele dönmeyi planlıyordu ama son anda fikir değiştirerek direksiyonu Virginia'ya doğru kırdı. Morga gittiklerinden beri Gönül'le konuşmamıştı. Son görüşmelerinde kadın, Vedat'ın öldürülmüş olabileceğinden neredeyse emin konuşmuştu. Belki de bir şeyler biliyordu.

Vedat'ın bir zamanlar yaşadığı sakin sokağa girdi ve beyaz evin önüne park etti. Zili çaldıktan sonra bir süre bekledi. Hiçbir hareket yoktu. İkinci kez bastı zile. Tam arkasını dönüp gidiyordu ki bir ağlama sesi duydu. Ses evin arkasından geliyordu. Evin yan tarafındaki patikadan arka bahçeye doğru ilerledi. Gönül bir şezlonga kıvrılmış yatıyordu. Önce kadının uyuduğunu sandı ama yaklaşınca vücudundaki minik sarsıntıları fark etti. Kadın iç geçirerek ağlıyordu.

"Gönül Hanım" diye seslendi. Sesi zar zor çıkmıştı.

Kadın hâlâ aynı pozisyonda yatıyordu. Selin ne diyeceğini bilemediği zamanlarda olduğu gibi öksürdü. Kadın kımıldamadı. Tam acılı kadını yalnız bırakmayı düşünürken "Evin içine giremiyorum. O kadar çok anımız var ki boğulacak gibi oluyorum" dedi Gönül.

Selin kadının yanındaki bir bahçe sandalyesine ilişip "Evet çok zor olmalı bu kadar yıl evlilikten sonra..." diyebildi.

Kadın hışımla döndü ve "Sen ne anlarsın ki evlilikten? Siz gazetecilerin haberden daha önem verdiği bir şey var mı ki?" diye çıkıştı.

Selin afallamıştı. "Çok üzgünüm Gönül Hanım. Ben saygısızlık etmek istememiştim. Ama işim bu benim" diyebildi.

"Haber, haber, haber. Hepiniz aynısınız" diye veryansın etti kadın, "aşktan, evlilikten, aileden önce hep haber gelir değil mi? Karım hamileymiş, çocuğumun doğum günüymüş, babası hastaymış hiç fark etmez. Haber geldi mi hop kaçar gidersiniz. Hayat ise akıp gider arkanızdan. İşte bak haber için öldü Vedat. Ne var elimde, koca bir hiç!"

Kadın birkaç cümlede Selin'in ve pek çok gazetecinin hayatını özetleyivermişti. İyi bir gazeteci için haberin önüne ne geçebilirdi ki? Âşık olduğu adam onu terk etmemiş miydi? Evliliği bu yüzden bitmemiş miydi? Yıllardır görmediği dostları, yakınları, akrabaları artık ondan ümidi kesmemiş miydi? Sürekli haber yakalayacağım diye ne çok şey kaçırmıştı...

Selin ne diyeceğini bilemeden oturdu bir süre. Gönül, kızarmış gözlerindeki yaşları silip "Vedat'la ilgili başka bir gelişme var mı?" diye sordu. Hıncını Selin'den çıkarmaktan utanmış gibiydi.

"Ne yazık ki yok Gönül Hanım. Ben de ne biliyorsam yazdım zaten. Ama polis teşkilatında arkadaşlarım var. Yeni bir gelişme olursa ilk bana haber verecekler. Ve size söz veriyorum ben de ilk önce sizi arayacağım" dedi hevesle.

"Artık Türkiye'de okuruz. Burada kalmamızın bir anlamı yok" dedi kadın, "oğlum cenazeyi Türkiye'ye göndermek için gerekli işlemlerle uğraşıyor. Evi de kapatıp gideceğiz. Bari bundan sonraki yalnız yaşantımı vatanımda bitireyim."

Selin başıyla onayladı. Gönül'e sormak istediklerinin saygısızlık olacağını düşündüğü için susuyordu. Ama merakı içini kemiriyordu. Gönül ona dönüp "Siz niye gelmiştiniz?" diye sordu soğukça.

"Sizi merak ettim de" diyebildi Selin. Şimdi konuyu açmak ayıp kaçacaktı.

"Hadi canım" diye tersledi Gönül, "sizin gibileri bilirim. Mutlaka kafanıza bir şey takılmıştır da sormak istiyorsunuzdur."

Kadının gazetecileri bu kadar iyi tanımasına şaşmamak gerekirdi. Demek Vedat da kendisi gibiydi. Huzursuz, meraklı, sürekli soru soran biri.

"Aslında Vedat'la ilgili söylediğiniz bir şey kafama takıldı. Siz benden katilleri bulmamı istediniz. Ama öldürüldüğünden nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?" dedi bir anda.

Kadının yüzüne acı bir gülümseme yerleşti. "Çünkü" dedi "Vedat'ın beni aradığında son söyledikleri çok garipti. Beni öldürseler de bu işin sonuna kadar gideceğim gibisinden bir laf etti. Ben önce önemsemedim, Vedat'ın her zamanki gazetecilik tutkusu de-

yip geçtim. Ama ortadan kaybolunca bu sözleri aklımda yankılanmaya başladı. Ölüm pahasına o haberi yapmak istiyordu demek."

"Peki size peşinde olduğu haberin ne olduğunu söyledi mi? En ufak bir bilgi bile katillerini bulmak için faydalı olabilir" dedi Selin.

"Hayır. Daha önce de dediğim gibi tuhaf davranıyordu gitmeden önce. Telefonda sık sık büyükelçilikten Mehmet Bey'le görüştüğünü biliyorum. Hatta adam bir akşam bize gelmişti. O kadar heyecanlı ve sinirliydi ki kalp krizi geçirecek sanmıştım" diye anlattı Gönül.

"Ne konuştuklarını duyabildiniz mi? Daha önce de gelir miydi?" diye sordu Selin, biraz olsun yol aldığını düşünerek.

"Hayır ilk defa gelmişti. Vedat'ın çalışma odasına kapandılar ve bir daha da çıkmadılar" dedi kadın, ama sonra unuttuğu bir ayrıntıyı o an hatırlamış gibi devam etti: "Ben bir ara çay götürdüğümde kapıdan Mehmet'in 'Bu adamlar katildir' dediğini duydum. Sonra da çok oturmadan gitti. Vedat o gece yatakta bir o yana bir bu yana döndü hiç uyumadı. Keşke bir şeyler bilseydim de vazgeçirseydim onu bu haberden."

Selin Vedat'ın kendisi gibi korktuğunu öğrenmişti böylece. Onu da takip etmiş ya da öldürmeye kalkmış olabilirler miydi? Ama kimden ve neden korkuyordu? Bu soruların yanıtları cinayeti çözecekti.

Otelin önüne geldiğinde Gizli Bahçe'ye açılan demir kapıyı görmek onu mutlu etti. Burası onun için iyi bir sığınak olmuştu. Arabadan inip kapıya doğru yürüdü. Demir kapı açıktı. Eve giden patikadan ağır adımlarla ilerledi. Dike'ın ona verdiği belgeleri incelemeye fırsatı olmamıştı. Odasına çıkıp belgeleri okumayı planlıyordu. Ev çok sessizdi. James çifti bir yerlere gitmiş olmalıydı. Geniş merdivenden yukarı çıktı ve odasının kapısını kapadı. Çantasından bilgisayarını ve kırmızı dosyayı çıkardı. Dış haberler şefi Beşir'den kızgın bir e-posta vardı kutusunda. Beşir ona defalarca ulaşmaya çalıştığını ama telefonunun kapalı olduğunu söylüyordu. Onu hemen aramasını da tembihlemişti.

Selin Beşir'e yazdığı yanıtta cep telefonunun kaybolduğu yalanını uydurdu. Ama ona e-posta yoluyla ulaşabilirdi. Şu sıralar büyük bir dosya üzerinde çalışıyordu ve yakında ona bir haber geçecekti. "Bu onu biraz sakinleştirir" dedi içinden. Ali ise gönderdiği e-postada son konuşmalarından dolayı özür diliyordu. Gönlünü almak için onu yemeğe davet ediyordu. Ali'ye daha sonra yanıt verecekti. Onun dışındaki e-postaların zaten bir acelesi yoktu. Selin kırmızı dosyayı açtı ve okumaya başladı.

ABD ile anlaşmalı kavga

Selin Uygar / Washington

Son bir yıldır kötü giden ABD-Türkiye ilişkilerinin gerçeği yansıtmadığı ortaya çıktı. *Ülke* gazetesine ulaşan gizli bir belgeye göre Türk hükümeti ile ABD hükümeti arasında üst düzey ilişkiler gayet olumlu. Belgedeki bilgilere göre bu yapay anlaşmazlık havası Türkiye'de yaklaşan genel seçimler ve bölgede Ankara'nın ABD için arabuluculuk rolünü başarıyla oynaması amacıyla yaratılmış. Son görüşme tutanaklarında ABD Türkiye'den özel eğitilmiş bir grup askere ev sahipliği yapmasını da istiyor.

Ülke gazetesi olarak üzerinde hiçbir kısaltma yapmadan geçen ay iki ülkenin liderleri arasında yapılan ve basına "kriz toplantısı" olarak yansıtılan görüşmenin tutanaklarını yayımlıyoruz.

GİZLİ

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Cevat Koç ile heyeti ve ABD Başkanı Barry Owen, Başkan Yardımcısı Dick Redford ve Dışişleri Bakanı Albert Fowles'ın katıldığı Beyaz Saray'da15 Ağustos'ta yapılan liderler zirvesinin notları.

ABD Başkanı: Sayın Başbakan Beyaz Saray'a hoş geldiniz. Sizi burada görmek her zaman büyük bir zevk.

TC Başbakanı: Teşekkür ederim Sayın Başkan. Sizi evinizde ziyaret etmekten biz de çok mutluyuz. Misafirperverliğiniz için minnettarız.

ABD Başkanı: Hükümet ve ordumuza verdiğiniz desteklerin yanında lafı bile olmaz. Son dönemde ortaklığımızın derinleşmesinden dolayı inanın çok mutluyum. Bizim özellikle endişe duyduğumuz bölge biliyorsunuz Ortadoğu. Oradaki savaşlarımızı bitirmek üzereyiz. Ancak bölgeden hemen ayrılmak da istemiyoruz. Tahmin edersiniz bu savaşlar bizim için çok fazla cana ve paraya mal oldu.

TC Başbakanı: Haklısınız. Sizin ani çekilmeniz kaosa açık ülkelerde istikrarsızlık yaratacaktır.

ABD Başkanı: Bunun farkındayız. Orada büyük bir askeri varlık bırakamayız ancak sizin gibi dostlarımız bizim çıkarlarımızı da koruyabilir diye düşünüyorum. Bu konudaki görüşünüz nedir?

TC Başbakanı: ABD'yle uzun yıllardır stratejik ortaklığımız sürüyor. Bunun önümüzdeki dönemde de devam edeceğiniz umuyoruz. Biliyorsunuz ülkemizde genel seçimler yaklaşıyor ve kamuoyunun ABD'ye bakışı pek de olumlu değil. Partimizin bu seçimleri kazanması işbirliğimizin devamı açısından önemli.

ABD Başkanı: Yakın işbirliğimizin şu sıralar basına sızmaması önemli. İki ülkenin arasının bozuk olduğu düşüncesi sizin bölgedeki çalışmalarınızda elinizi güçlendirebilir. Bu bize de sizin üzerinizden bölgede büyük bir manevra alanı sağladı. Bazı bölge ülkelerinin bize karşı düşmanlık içinde olduğunu biliyorsunuz.

TC Başbakanı: Elbette. Bizim arabulucu rolümüzün devamı çıkarlarımız için gerekli. Sizinle çok yakın çalıştığımızdan kuşkulanan ülkeler yok değil ancak basında çıkan haberler de kafa karıştırmakta fayda sağlıyor.

ABD Başkanı: O halde bu görüntüyü sürdürmek akıllıca. Affedersiniz Sayın Başbakan...

(ABD Başkanı önemli bir telefon görüşmesi için dışarı çıkar. Ardından bir memur ABD Dışişleri Bakanı'nı da dışarı çağırır. Sözü ABD Başkan Yardımcısı alır)

ABD Başkan Yardımcısı: Sayın Başbakan, ilişkilerimiz tarihteki en sıcak anlarını yaşıyor. Bundan hareketle sizden bir ricamız daha olacak.

TC Başbakanı: Elbette Sayın Başkan Yardımcısı. Elimden geleni yapacağımdan kuşkunuz olmasın.

ABD Başkan Yardımcısı: Sizden bir grup özel eğitilmiş askere ülkenizde konuşlanması için izin vermenizi rica ediyorum. Başkan'ın bu ekipten haberi var ancak detayları henüz bilmiyor. O yüzden bununla ilgili her türlü meseleyi bizzat benimle konuşabilirsiniz. Bu ekip bizim bölgeye yönelik stratejik ve istihbarata yönelik araştırma ve değerlendirmelerimizden sorumlu olacak. Onların rahatça çalışmasını sağlarsanız çok mutlu oluruz.

TC Başbakanı: Hiç sorun değil Sayın Başkan Yardımcısı. Arkadaşlarım size her türlü yardımı yapmaya hazır olacaklardır.

(Kapıdaki görevli, ABD Başkanı'nın Türk heyetini Beyaz Saray bahçesinde çay içmek için beklediğini söyledikten sonra toplantı sona erer.)

Pazar

Selin gazetede çıkan haberini henüz okumamıştı. Haberi yayımlamak istemeyen Beşir'i ikna etmek kolay olmamıştı. Sonunda araya yazıişleri müdürü girmişti de haber basılmıştı. Beşir hükümetin tepkisini üzerine çekmek istemiyordu. Bu her iki tarafın da açık bir biçimde halka yalan söylediğini ortaya koyan bir haberdi. Ayrıca ABD Başkan Yardımcısı'nın Türkiye'den talebi de pek masum sayılmazdı. ABD'nin Türkiye'de üsleri vardı. Özel eğitilmiş bir ekibe neden ihtiyaç duyuluyordu ve bu ekibin misyonu ne olacaktı? Selin bu konuda daha derin araştırma yapması gerektiğini biliyordu.

Haberi ülkede büyük bir sarsıntıya neden olacaktı. Büyük olasılıkla iki taraf da haberi yalanlayacak ya da belgelerin sahte olduğunu iddia edecekti. Selin belgelerin bir kopyasını almayı ve iyi bir yere saklamayı aklına not etti.

Sabah kahvaltısına inmeden önce e-posta kutusunu kontrol etti. Ali ona telefonla ulaşamadığını, iyi olup olmadığını merak ettiğini yazmıştı. Selin ona kısa bir yanıt yazarak o gün öğleden sonra kentin merkezinde her zaman gittikleri kafede görüşebileceklerini söyledi. Ali notunda haberle ilgili hiçbir şey söylememişti.

Selin, James çiftinin aydınlık mutfağına girdiğinde yaşlı kadın ve adamın onun kahvaltısını da hazırladıklarını gördü. Kendisine en son kimin kahvaltı hazırladığını anımsamaya çalıştı ama bir yanıt bulamadı.

Selin yaşlı çiftle geçirdiği her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Bir daha ne zaman kendini bu kadar güvende hissedeceğini bilmiyordu. Bayan James'in yemeğini bitirmesi için ısrar etmesi başka

zaman olsa onu çok sıkardı. Ama o sabah çocuk gibi şımartılmak hoşuna gitmişti.

Bay James'in Deniz Kuvvetleri'ndeki maceralarıyla ilgili uzun sohbetinin ardından hazırlanmak için yukarı çıktı Selin. Kırmızı dosyayı yanına almayı unutmadı. Gizli Bahçe'den çıkarak sokağın başındaki arabasına doğru ilerledi. Bir an onu birilerinin takip ettiği hissiyle arkasına dönüp baktı. Sokakta oynayan iki sincaptan ve bahçesinde oyalanan bir adamdan başkasını göremedi. Tedirginlik içinde yürüdü. İçinde Ali'yle görüşmeye gitmemesini söyleyen bir ses vardı. Normal koşullarda iç sesini dinleyen biriydi Selin. İş yaşamında da bunun faydasını görmüştü. Ama o sabah sesi dinlemedi.

Kent sokakları pazar günü bomboştu. Kimi mağazalar ve kafeler açılmamıştı. Onun gibi giyinmiş birkaç turist heybetli binaların resimlerini çekiyordu. Selin arabasını kafeden uzağa park etti. Peşindeki adamların yeniden ortaya çıkması durumunda metroyla kaçabileceğini hesaplıyordu.

Kafede yalnız başına gazete okuyan bir adamdan başka kimse yoktu. Arka taraflarda dışarıdan görünmeyen bir masa seçti. Ali kısa bir süre sonra kafenin kapısından içeri girdi ve durakladı. Sonunda şapkalı ve gözlüklü kadının Selin olduğunu anlayınca gülümseyerek ona doğru ilerledi. Yüzünde gülümseme olsa da Ali'nin halinde doğal olmayan bir şeyler vardı. "Bakıyorum artık kılık değiştirmeye de başlamışsın. Yoksa dedektiflik işine mi soyundun?" dedi alayla.

Selin masum bir şaka gibi dursa da Ali'nin yorumundan rahatsız olmuştu. Bozuntuya vermeden "Ne yapalım gazetecilikten para kazanamıyoruz bari ek iş olsun dedim. Yoksa izlememi istediğin biri mi var?" diye sordu.

Ali güldü ama konuşmadı. Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Ali'nin neden ortalardan kaybolduğunu öğrenmek için sorgu sual yapacağını sanmıştı ama adam kız arkadaşına az sonra evlenme teklifi etmeye hazırlanan biri gibi tutuktu.

Sonunda sessizliği Selin bozdu. "Vedat'ın ölümüyle ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Senin bildiklerinden fazlasını bilmiyorum" dedi Ali, "polis hâlâ araştırdığını söylüyor. Aylar alabilir bu. Telefonun neden kapalı senin?"

"Düşürdüm ve kırıldı" diye uydurdu Selin. Tyler'la konuştuktan sonra telefonunu kapatmış, bir daha da açmamıştı. "Bir süre için de olsa telefonsuzluk iyi geldi açıkçası" diyerek durumu normalleştirmeye çalıştı, "kendime zorunlu tatil hediye etmiş oldum."

"Dün gece evinde de yoktun" dedi bu kez Ali.

Onun nerede kaldığı ve ne yaptığıyla bu kadar ilgilenmesi hoşuna gitmemişti Selin'in. Bu bir kadınla ilgilenen erkek kıskançlığından fazla bir şey gibi görünüyordu.

Selin, "Evime mi geldin?" diye sordu.

"Oralarda bir işim vardı sana da uğramak istedim. Telefonlarını da açmayınca belki hastasındır diye düşünmüştüm. Görüyorum ki gayet iyisin" dedi Ali savunmaya geçerek.

"Gayet iyiyim sağ ol. Bazen böyle ortadan kaybolmak iyi geliyor. Sen neler yapıyorsun bu aralar?" diye sordu Selin.

"Senin ve haberlerinin peşinde koşuyoruz" dedi Ali boş bulunarak. Ali'nin sesindeki can sıkıntısı Selin'in dikkatini çekmişti.

Bu adamda bir gariplik vardı ama çözemiyordu.

"Ben sadece dikkatli ol diyecektim sana" diye devam etti Ali, "yanlış anlama, bence işini çok iyi yapıyorsun ama bazen insanın başı belaya girebilir."

"Sağ ol" dedi Selin. "Başımın çaresine bakacak kadar büyüdüm." Sonra gönlünü almak istedi: "Ama arkadaşların benim için endişelendiğini görmek de güzel."

Ali hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sen ne demek istediğimi anlamadın" der gibiydi.

Selin bu manidar sohbetin bir yere varmayacağını görerek "Ben artık kalkayım, halletmem gereken işler var" dedi.

Ali de yerinden kalkmıştı. "Bak Selin yanlış anlamazsan bugün beraber olalım. Biraz gezeriz, sinemaya falan gideriz" dedi.

Selin, Ali'nin onu bırakmak istememesini anlayamıyordu. Bir erkekle rahat bir pazar günü geçirmeyeli çok olmuştu. Ama bunları düşünecek vakti yoktu şimdi. Ayrıca Ali'nin tuhaf sözlerinden ve tavırlarından hoşlanmamıştı.

"Başka sefere" dedi Selin soğuk bir şekilde. Ali'nin yüzünün asıldığını gördü ama umursamaz bir tavırla "Haydi hoşça kal" diyerek kafeden çıktı.

Birkaç sokak ötede cep telefonu satan bir mağaza vardı. Kendine yeni bir hazır numara aldı. Bazı görüşmeler için gerekli olacaktı. Arabasına doğru yürürken binalara bakan bir turist gibi davranarak onu takip eden kimse olup olmadığını kontrol etti. Sokaklar hâlâ boştu.

Arabasına bindi ve Union İstasyonu'na doğru sürdü. İstasyonun katlı otoparkına arabayı bıraktıktan sonra kilitli emanet kutularının olduğu koridora girdi. Parasını ödedi, görevliden anahtarı aldı ve kırmızı dosyayı metal kutunun içine koydu.

İstasyonun otoparkı karanlık ve ıssızdı. Arabasına ulaşmak için merdivenden yukarı çıktı ve yürümeye başladı. Önünden bir araba geçti. Biraz daha yürüdüğünde yüz metre ileride siyah büyük bir araba çarptı gözüne. Arabanın camları koyu olduğu için içerisini göremiyordu. Plakası ise yoktu. "Peşimdeler" diye geçirdi içinden. Ani bir sol yaparak iki arabanın arasına girdi ve hızla koşmaya başladı. O sırada siyah arabanın motoru çalışmıştı. Selin park etmiş arabaların arasından eğilerek koşuyordu. Siyah araba da onu takip ediyordu. Solda üst kata çıkan merdiveni görünce hızla tırmandı ve asansöre doğru koşmaya başladı. Çok geç kalmıştı. Siyah araba hızla dönerek ona yetişti ve önünü kesti. Selin duvar ve araba arasında sıkışıp kalmıştı. Arabanın içinden siyah takım elbiseli dev gibi iki adam çıktı. Adamlardan biri Selin'i belinden yakaladı. Selin çırpınıyor, adamın elinden kaçmaya çalışıyordu. Diğeri de onu arabaya sokmak için uğraşıyordu. Selin'in gücü tükenmeye başladığı anda bir ses duyuldu:

"Hey siz ne yapıyorsunuz orada?" Otopark görevlisi onlara doğru geliyordu. Adam ufak tefek bir şeydi. Devlerden biri belinden silahını çıkardı ve ona doğrulttu:

"Senin yerinde olsam hiç hareket etmezdim" dedi. Ufak adam olduğu yerde dondu kaldı. Selin tüm gücüyle bağırıyordu. Birden karnında duyduğu bir acıyla nefesi kesildi. Onu tutan adam sesini

kısmak için karnına yumruk atmıştı. Selin yere kapaklandı. Nefes alabilmek için ağzını açmış zar zor soluyordu.

O sırada arkadan bir fren çığlığı duyuldu. Beyaz bir araba büyük bir hızla onlara doğru geliyordu. Adamlar arabaya dikkat kesildiler. Beyaz araba siyah arabanın önünde durdu. Selin gelenin kim olduğunu göremiyordu.

"Kadını hemen bırakın" dedi biri. Selin bu sesi tanıyordu. Adamlardan biri silahını Selin'e doğrulttu ve sırıttı. Birkaç saniye içinde kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Selin'e silah doğrultan adam acıyla inleyerek geriye düştü.

Kolundan yaralanmıştı. Arkadaşı bunu görünce ona doğru atıldı ve yaralı adamı arabaya soktu. Siyah araba lastiklerini yırtarcasına oradan kaçtı. Selin geri gelen arabanın altında kalmamak için yuvarlanmak zorunda kaldı.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Otopark görevlisi ortalarda yoktu. Yerden doğrulmaya çalışan Selin yanı başında iki ayak gördü.

Ayakların sahibi "Sana sinemaya gidelim demiştim ama anlaşılan sen kendin film çevirmek istiyorsun" dedi.

Selin başını kaldırdığında ona elini uzatmış Ali'nin gülümseyen yüzünü gördü.

Pazartesi

Selin iyi bir uyku çekmiş olmanın keyfiyle yatakta bir kedi gibi gerindi. Yanında yatan Ali'nin yüzüne baktı. Bir eli Selin'in göğsündeydi. Adamın düzenli ve temiz yatak odasını inceledi. Daha önce onun evine hiç gelmediğini fark etti. Ali'nin uykulu elinden usulca kurtularak yataktan çıktı. Bedeninde dün yaşadıklarının izleri vardı. İriyarı bir adamla kavgadan kalan ağrılar ve başka bir adamın yumuşak dokunuşlarının verdiği zevk.

Üzerine bir tişört geçirip mutfağa gitti. Mutfakta her şey fazlasıyla düzenliydi. İçi tıka basa dolu buzdolabını hayranlıkla seyrettikten sonra kendisine bir bardak portakal suyu doldurdu. Salona geçerek rahat divana oturdu ve camdan Washington'un bol ağaçlı manzarasını izlemeye koyuldu.

Kaçırılmak üzereyken karşısına çıkmasını düşüneceği son kişi Ali'ydi. Ona ilk sorduğu soru "Burada ne arıyorsun?" olmuştu. Ali ise bu soruya gülmüş "Seni benden başka birinin kurtaracağını mı sanıyordun?" demişti. Selin'i yerden kaldırdıktan sonra garaj görevlisini polise kendilerinden söz etmemesi konusunda ikna etmişti. Adama biraz gözdağı biraz da para vererek bu işi halletmişti. Ali olayın polise yansıyıp dallanıp budaklanmasını istemiyordu. Görevli ise polisle uğraşmak zorunda kalmayacağı için sevinmiş görünüyordu. Silah sesini duymadığını söyleyecekti.

Ali bu tür detaylarla ilgilenirken Selin onu büyük bir ilgiyle izliyordu. Ne kadar becerikli olursa olsun bir gazetecinin böyle davranmayacağının farkındaydı. Ali adamdan ayrıldıktan sonra arabaya girmiş ve Selin'in dizine dokunarak "Hiç merak etme her şey yoluna girecek" demişti.

Ali onu kendi evine götürürken ikisi de tek kelime etmediler. Aralarında sessiz bir anlaşma oluşmuştu. Konuşulacak çok şey vardı ve onun da zamanı gelecekti. İkisi de büyüyü bozmak istemiyorlardı.

Ali'nin yaşadığı binaya bir tören havasında girdiler. Asansörde elleri hafifçe birbirine dokundu. Selin içinden bir ateşin yükseldiğini hissetti. Ali'nin bakışlarını üstünde hissettikçe daha da çok istiyordu onu. Dairenin kapısına geldiklerinde Ali onu belinden kavradı ve kaldırarak içeri soktu. O anda dudakları birleşti. İkisi de büyük bir açlık içindeydi. Ali onu kucağında taşıyarak yatak odasına götürdü ve nazikçe yatağa bıraktı.

Selin'in üstündekileri büyük bir sevgiyle çıkarırken dev adamın canını yaktığı yerleri öpüyordu. Selin çırılçıplak kalınca Ali ona hayranlıkla baktı. Kadının yuvarlak kalçaları ve diri göğüsleri adamın başını döndürmüştü. Selin'in üstüne eğildi ve tüm bedenini öpücüklere boğdu. Kadın ona fısıltıyla "Gel" dedi ve adamı kendine doğru çekti. Ali'nin sertleşmiş olduğunu göbeğinde hissetti. Yavaşça yukarı kaydı ve adamı içine aldı. İkisi de ilk birleşme anının verdiği şaşkınlıkla zevkten inledi. Ali, Selin'in rengi değişen gözlerine bakmaktan kendini alamıyordu. Kadının yarı açık ağzından iniltiler duyuluyor, Ali'yi kendine daha çok çekiyordu.

Selin ve Ali bütün günü ve geceyi sevişerek geçirdiler. Bir şeyler içme molası verdiklerinde Selin olanlarla ilgili konuşmak isteyince "Konuşacak çok zamanımız olacak önce bitirmemiz gereken işler var" demişti Ali. Selin Ali'nin kendisini bu kadar çok istediğini bilmiyordu. Ama tutkuyla arzulanmak onun da arzularını kamçılıyordu.

Sevişme döngüsünden ikisi de bitkin düşüp uyuyunca çıkabildiler. Selin ilk âşık olduğunda duyduğu o tükenmeyen enerjiyle doluydu. Birkaç saat önce uykuya dalmalarına karşın kendini zinde ve güçlü hissediyordu.

Düşünceler onu öylesine sarmıştı ki salonun kapısında dikilip onu seyreden Ali'yi fark etmemişti.

"Dudağındaki gülümsemeden iyi zaman geçirdiğini anlıyorum" dedi Ali sırıtarak.

"Muhteşemdi!" dedi Selin. "Dikkat et bağımlısı olabilirim."

"Benim de gizli planım buydu zaten" dedi Ali kadının yanına otururken. Ali'nin üstünde beline sardığı beyaz havludan başka bir şey yoktu. Geniş omuzlarına ve göğsüne baktı. Yanık teni ve göğsündeki siyah tüylerini görünce yeniden adamı istediğini fark etti. Bir kedi çevikliğiyle divandan kalktı ve karşıdaki koltuğa oturdu.

"Bu sefer önce konuşacağız, sonra sevişeceğiz" dedi Selin. Havlusunu önünde tutarak, "Ciddi şeyler konuşacaksak bekle de ciddi bir şeyler giyeyim" dedi ve yatak odasına yöneldi Ali. Selin adamın kalçalarına, kaslı bacaklarına ve geniş sırtına iştahla baktı.

Ali döndüğünde yüzündeki ifade sertleşmiş miydi yoksa ona mı öyle geldi? Selin'in karşısına oturdu ve "Benim bir gazeteci olmadığımı tahmin etmişsindir sanırım" diye söze girdi.

"Ancak soğukkanlı ve profesyonel biri böyle davranabilir. Sıradan biri altına ederdi herhalde" dedi Selin.

"Senin yaşamadığın bir dünyada yaşamak çok anlamsız" deyiverdi Ali. Selin ne diyeceğini bilemedi. Bu tür duygusal ifadeler karşısında tutulur kalırdı. Ali'nin gözlerinde büyük bir aşk ve hayranlık gördü. Onu gerçekten sevdiğini sevinerek anladı ama donmuş kalmıştı. Her zaman yaptığı gibi işi şakaya vurmak istedi ama ağzından tek kelime çıkmadı. İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Selin onun işiyle ilgili tahmininin doğru olduğunu hissediyor ama ona sormaya cesaret edemiyordu. Sessizliği bozan Ali oldu.

"Eee gazeteci hanım, konuşmak istediniz ama hep susuyorsunuz. Böyle mi röportaj yaparsınız siz?"

"Soracağım soruların yanıtları korkutuyor beni" dedi Selin. Sonra "Yani sen buraya..." diye devam etti ama sözünü tamamlayamadı.

"Evet. Buraya özel bir görev için gönderildim" dedi Ali kısaca.

Bunu dillendirmiyorlardı ama Selin onun MİT için çalıştığını anlamıştı. Demek gazeteci kılığında dünyanın farklı yerlerine ajan gönderdikleri efsanesi doğruydu. Ajan kelimesini soğuk ve ruhsuz buldu. Karşısında etten kemikten, kimliğini açık edecek kadar onu seven bir adam vardı oysa. Ali düşüncelerini okumuş gibi: "Bütün

kurallara aykırı olmasına karşın sana bu görevle ilgili detayları anlatacağım. Bu sayede seni biraz daha koruma altına almış olurum. Ayrıca senin de yardımına ihtiyacım olabilir" dedi.

Selin durgundu. Ali'nin sözlerini duymamış gibiydi. Bir gazeteci ve MİT ajanı. İmkânsız bir ilişkiydi onlarınki. Ne yapacaklardı? Aşkları tükenene kadar bir maceradan diğerine mi koşacaklardı? Ya sonra? Sorusunu sesli söylediğini fark etmemişti. Ali "Neden sonra?" deyince anladı. Yanıt vermeden yerinden kalktı, pencerenin önüne gitti ve dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Ali, Selin'in sessizliğini öyküsünü dinlemeye hazır olduğuna yordu ve anlatmaya başladı. "Buraya bir köstebeği bulmak için gönderildim. Büyükelçilikteki kültür ataşesi Mehmet bize çalışırdı. Bir süredir onun ikili oynadığından kuşkulanıyoruz. Beni büyükelçiliğe görevli olarak göndermek çok dikkat çekebileceğinden bir gazeteci olarak gelmem sağlandı. Mehmet'in onu tam enseleyecekken ortadan kaybolması işleri karıştırdı. Sonra bir de Vedat'ın ölümü çıktı ortaya. İkisi arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyoruz."

Selin hayret içinde Ali'ye döndü. "Nasıl bir bağlantı? Mehmet Vedat'ı öldürüp kaçtı mı yani?"

"Sanmıyorum ama hiçbir şeyden emin olamayız" dedi Ali, "benim görevim Vedat'ın katilini bulmak değil ama Mehmet bu haltı da işlediyse cezasını vermek için elimden geleni yaparım. Mehmet bize istediğimiz bilgileri sağlardı. Bu kentte geniş bir çevresi vardı. Fakat bilmediğim bir nedenle başkaları için de çalışmaya başladı. Ben ardında para olduğunu sanıyorum."

"Amerikalılara mı çalışıyormuş?" diye sordu Selin.

"İşte benim bulmam gereken de bu. Adamlar soysuz olunca herkesle yatağa girebilirler. Yeter ki hayatını kurtaracak kadar para geçsin eline. Ama bir şeyler ters gitti ve Mehmet tüydü" diye yanıtladı Ali.

Selin bu kez "Peki beni kaçırmak isteyenlerin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır" dedi Ali, "senin tuhaf tavırların bende kuşku uyandırmıştı ama önemsemedim. Kadın işte, demiştim içimden. Belki

sana duyduğum ilgiden ötürü bana tafra yapıyordun. Ben de seni pazar günü izlemeye karar verdim. İyi ki izlemişim. Yoksa bugün sen de kayıplar listesindeydin."

"Demek bana ilgi duyuyorsun" dedi Selin cilveli bir sesle.

"Çok daha fazlası" dedi Ali ciddileşerek.

Selin onun bakışlarında duygularından korkmayan bir adam gördü. Konunun başka yöne kaymaması için "Peki sonra?" diyebildi.

"Sonra Vedat'ın öldüğü haberini okudum ve senin bunun peşine düşeceğini tahmin ettim" dedi Ali, "Vedat'ın Mehmet'le sık görüştüğünü biliyoruz çünkü telefonlarını dinliyorduk. Pek detaylı konuşmazlardı ama şu saatte şurada buluşalım diye sözleşirlerdi. Ben de onları izlerdim."

"Bir şey öğrenebildiniz mi dinlemelerden?" diye merakla sordu Selin.

"Pek değil. Sadece Vedat ortadan kaybolmadan önce Mehmet'i arayıp 'Ben gidiyorum görüşme yarın' gibisinden bir şeyler söyledi. Ne görüşmesi ve kiminle bir bilgimiz yok. Ben Mehmet'i izlemekle görevliydim, Vedat'ı değil. Ayrıca sıradan bir habere de gidiyor olabilirdi" diye açıkladı durumu Ali.

Selin düşünüyordu. Ali kadına baktıktan sonra "Şimdi sen bana ne haltlar karıştırdığını anlat bakalım!" dedi.

Selin olanları daha fazla saklayamazdı. Özellikle de Ali ona bu kadar açık olmuşken. Zaten içindekileri birine dökmeye fazlasıyla ihtiyacı vardı. Selin Ali'nin yanına divana oturdu ve uzun bir konuşmaya hazırlanan biri gibi öksürdü.

Ali Selin'in anlattıklarını büyük bir dikkatle dinledi. Arada onu keserek kısa sorular sordu. John Dike'ın Selin'e yaklaşması özellikle ilgisini çekmişti. Dike'ın kim olduğunu kendisi de araştıracaktı. Adam büyük olasılıkla takma isim kullanıyordu ve onu ellerinden kaçırmamak için dikkat etmeleri gerekiyordu.

Selin olan biteni anlattıktan sonra yorgun düşmüş gibi arkasına yaslandı ve Ali'nin düşünen yakışıklı yüzüne baktı. "Bu adama âşık mı oluyorum yoksa?" diye geçirdi içinden. Ne zaman bu cümleyi kursa âşık olduğunu düşünüp gülümsedi sonra.

Ali hâlâ kendi düşüncelerindeydi. Bir kadının aklından birbirinden ilgisiz onlarca konunun aynı anda geçebileceğini bilmiyordu.

"Bu Dike denilen adamla bağını koparmamalısın bence" dedi Ali.

"Evet. Tek şansım buymuş gibi görünüyor" diye onayladı Selin, "Dike'ın benden önce Vedat'la iletişimde olduğunu biliyorum. Adamın elindeki bir oyuncak ölünce diğerini buluyor."

"Güvenilmez ve hedef odaklı çalışan biri olduğu belli. Bu işin arkasında büyük siyasi bir çıkar var bana kalırsa. O da seni buna ulaşmak için araç olarak görüyor. Çok dikkatli oynamalısın bu oyunu" diye uyardı Ali.

"Farkındayım" dedi Selin. "Adam bana en üst düzeyden gizli belgeler getirecek kadar da güçlü. Bir tarafta gazetecilik merakım diğer tarafta da ölümcül sonuçları olan siyasi bir oyun var."

"Seni takip eden adamların amaçları ne bilmiyoruz. Ama bu takip ile senin Dike'la görüşmeye başlaman arasında bir bağ var. Vedat'ın başına gelenleri unutma" diye uyarılarını sürdürdü Ali. Onun için endişelendiği her halinden belliydi.

"Sen ne yapacaksın peki?" diye sordu Selin.

"Mehmet'i aramaktan başka seçeneğim yok. Ölü ya da diri onu bulmam gerekli" dedi, Ali "Görevimi sana açık ettiğimi teşkilatın öğrenmemesi gerek. Burada da herkes beni gazeteci sanıyor. Eskisi gibi devam etmeliyiz. Bana yeni aldığın numarayı ver."

Selin yeni numarayı bir kâğıda yazdı. Onunla yıllardır birlikteymiş gibi hissediyordu. Güven ve dostluk duyuyordu ona. Ayrıca arzu da. Kadının ona baktığını gören Ali yerinden kalktı ve onu kollarına aldı. Heyecanla öpüşmeye başladılar. "Seni hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum" diye fısıldadı Ali.

Divana uzanırlarken Selin sevişmenin getireceği hazzı düşünerek titriyordu.

Ali, Selin'i Union İstasyonu'na götürürken endişeli bir baba gibi davranıyordu. İkisi de kadının Ali'nin evinde kalmasının dikkat çekebileceğini biliyordu. Selin Gizli Bahçe'de kalmayı sürdürmeli ama herhangi kuşku uyandıracak bir durumda hemen Ali'ye haber

vermeliydi. Adamın korumacı tavrı Selin'in hoşuna gitmişti. Eskiden olsa ona ters bir laf yapıştırırdı. Şimdi ise aralarında oluşan bu gizli bağdan son derece memnundu. Yalnız olmak, her şeyi tek başına halletmek her zaman gurur duyduğu bir şey olmuştu Selin'in. Ama bu tehlikeli siyasi oyunda bir ortağa ihtiyacı olduğunu hissediyor ve bunun Ali olmasından büyük rahatlık duyuyordu.

Selin Ali'den kendi evine gidip birkaç parça giysi almasını rica etmişti. Onu takip edenler kadının artık yalnız olmadığını biliyorlardı ama onu kaçırmayı yeniden denemeyecekleri anlamına gelmiyordu bu. İstasyonun otoparkına geldiklerinde Ali'ye evinin anahtarlarını verdi. Ali dikkatle kadının yüzünü inceliyordu. Yüz hatlarını ayrıntılarıyla hafızasına kazır gibi bir hali vardı. Sonra eğilip onu dudaklarından öptü. Selin kiralık arabasına doğru yürürken, Ali ondan bir an olsun gözünü ayırmadı. Garajdan çıkana kadar onu arabasıyla izledi ve ayrıldıkları noktada kısa bir kornayla vedalaştı.

Selin Gizli Bahçe'ye gelmekten memnundu. Son yirmi dört saatte çok şey olmuştu ve yalnız kalıp düşünmesi gerektiğini biliyordu. Evde James çiftiyle karşılaşmadı. Odasına çıktı ve masasına oturdu. Bilgisayarını açtığında pek çok e-postanın onu beklediğini gördü. Editörü Beşir haberinin ülkede büyük olay çıkardığını, hükümetin kendisini kesin bir dille yalanladığını söylüyordu. Elindeki belgeleri derhal ona fakslamasını istemişti. Amerika tarafından henüz bir açıklama yapılmamıştı. Beyaz Saray hiçbir yanıt vermeyerek haberi önemsemediğini de göstermeye çalışabilirdi.

Selin üzerindekileri çıkardı. Giysileri seks kokuyordu. Burnuna yaklaştırıp derin bir nefesle içine çekti. Harika bir gün ve gece geçirmişti. Kendisini gazetecilikle o kadar özdeştiriyordu ki bazen kadın olduğunu unutuyordu. Romantizme yaşamında yer olmadığını düşünüyor ve bu mesleği bir erkek ya da aileyle yapamayacağını hissediyordu. Ama sevişmek ölüme meydan okumaktı. Özellikle de ölümden iki kez dönen biri için.

Selin uzun ve sıcak bir duşun ardından çalışmaya başladı. Dike'tan henüz bir haber yoktu. Onun da Selin'in haberinin yan-

kılarını izlediğini tahmin ediyordu Selin. İstanbul'u arayarak Beşir'le konuştu. Adamın korkmuş olduğu anlaşılıyordu. Bu tür haberlerin hükümetle iyi ilişkiler isteyen patronlarının hoşuna gitmediğini söyledi Selin'e.

Selin, "Ben patronlar beğensin diye haber yapmıyorum" diye yanıtlayarak Beşir'i çileden çıkardı. Beşir ise karşı bir atakla hükümet sözcüsünün bu tür haberleri yapanların belli odaklara çalıştıkları ve kötü niyetli oldukları yönünde açıklama yaptığını söyledi. İş tahmin ettiğinden daha da büyük bir noktaya gelebilirdi. Beşir Selin'e ayağını denk almasını yoksa başına bir şey geleceği tehdidini savurmayı da unutmadı.

Selin içinden küfrederek telefonu kapadı. Gazetenin santralinden bu sefer yazıişleri müdürü Özkan'ı istedi. Özkan sakin bir sesle yanıtladı.

"Özkan Bey, anladığım kadarıyla haber hükümetin büyük tepkisini çekmiş" diye konuya girdi Selin. "Size belgeleri derhal göndereceğim, rahat olun. Ama sormam gereken bir şey var. Yakında daha büyük yankı getirecek haberler geçecek elime. Patronların rahatsız olduğunu duydum. Siz bunları yayımlamaya devam edecek misiniz yoksa korkup geri mi çekiliyoruz?"

Özkan bir süre sessiz kaldı. Adamın kafasında bir şeyleri tarttığı belliydi.

"Selin burası tahmin edemeyeceğin kadar karışık" dedi sonunda, "hükümetin bize yönelik saldırılarından sonra yönetim kurulunun derhal toplanması istendi. Ben de katılacağım ve seni korumak için elimden geleni yapacağım. Ama patronların bazı iş projeleri yüzünden hükümetle iyi geçinmeleri gerekiyor bu dönemde. Nasıl bir karar alınacak ben de bilmiyorum. Seni en kısa zamanda bilgilendiririm."

Selin internet üzerinden Türkiye'de olanları okumaya başladı. İktidar partisinin sözcülerinden biri Selin'i açıkça vatan hainliğiyle suçluyor, bu tür haberleri ancak karanlık güçlere çalışan kişilerin yazacağını ileri sürüyordu. İktidar yanlısı gazetelerde de Selin'in boy boy resimleri vardı ve "İşte o kadın" gibi adi terimlerle hedef gösteriliyordu. Beşir'in korkmasında haklılık payı vardı belki de.

Selin'in canı sıkılmıştı. Boşu boşuna mı iki kez saldırıya uğramıştı? Bu adamların ne işler çevirdiğini öğrenmek ve bunu tüm dünyaya duyurmak istiyordu. Türk hükümetinin bunu ateşli bir biçimde yalanlaması da haberin doğruluğunu onaylıyordu. Seçim öncesi hükümet böyle bir skandalı kaldıramazdı. Şimdi kendisine karşı büyük bir karalama kampanyası başlatacaklardı. Gazetesi onu korumayabilirdi.

Teğmen Clay'in numarasını çevirdi. Clay'in donuk sesi çıktı karşısına.

"Selam Clay ben Selin. Vedat'ın cinayetiyle ilgili bir gelişme var mı acaba?" diye sordu.

"Ne yazık ki yeni bir gelişme yok" dedi Teğmen, "üzerinde çalışıyoruz ama yavaş ilerliyor. Bu arada bir arabanın sana çarpmaya çalıştığını duydum. Umarım iyisindir."

"Çok sağ ol. Gayet iyiyim. O gün hastanedeki memurlar bana sokaktaki kamera kayıtlarına bakacaklarını söylemişlerdi. Bir gelişme var mı biliyor musun?" dedi Selin.

"Benim alanım değil ama senin için sorduracağım" diye yanıtladı Clay.

Selin Clay'e yeni numarasını verdikten sonra bilgisayarında bir e-postanın beklediğini gördü. Dike bir kez daha ekranındaydı. Akşam saatlerinde buluşmaları gerektiğini söylüyordu. Bu kez Rock Creek Park'taki kafeyi seçmişti. Selin'in aklından Tyler'ı aramak geçti ancak arkadaşı için tehlikeli olabilirdi. Gece onu evinde ziyaret etmeye karar verdi. Tyler'ın ABD Başkan Yardımcısı'nın toplantı tutanaklarında söz ettiği gizli askeri ekiple ilgili bilgisi olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Onlarca medya kuruluşunun konuşması için yalvaran e-postalarının hiçbirine yanıt vermedi. Bir gazeteci olarak haber olmaktan nefret ederdi. Washington'da ölümlerden döndüğü yetmiyormuş gibi kendi ülkesinde de hedef gösterilmenin endişesini yaşıyordu şimdi. Kaçıp saklanacak güvenli bir yuva kalmadığını düşündü.

O sırada kapısında bir tıkırtı duyunca yerinden sıçradı. Sinirleri yay gibi gerilmişti. Kapıyı yavaşça açtı. Bayan James elinde bir çay tepsisiyle duruyordu.

"Bay James'in kurabiyelerinden tatmak istersin diye düşünmüştüm" dedi yaşlı kadın. "Umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

Selin kadını görmekten memnun olmuştu. İçeri geçebilmesi için ona yol verdi. Kadın tepsiyi dresuvarın üstüne koydu ve ona bakmadan "Bizimle bir süre daha kalacağını umuyoruz. Dün gece eve gelmeyince seni merak ettik" dedi.

Selin bu sözlerin otelde kalan bir müşteri için olmadığını fark etti. Yaşlı çift onu bir akrabaları hatta kızları yerine koyuyordu. Selin kadına nerede olduğunu söylemek zorunda olmadığını biliyordu. "Bir süre daha burada kalmayı planlıyorum Bayan James" demekle yetindi.

Kadının gözlerinden memnun olduğu okunuyordu. "Bu akşam Bay James Çin mantısı yapacak. Bayılacaksın." dedi.

Selin onlara katılamayacağını ama en yakın zamanda Bay James'in Çin mantısından tatmak istediğini söyledi. Kadın başıyla anlar gibi bir işaret yaptı ve kapıya yöneldi. Sonra ona "Burada olmandan çok mutluyuz Grace" dedi ve dışarı çıktı.

Kadın Selin'e Grace ismiyle seslenmişti. Bunu garip bulsa da yaşlı bir kadının hafızasının bu tür oyunlar oynayabileceğini biliyordu. Masasına döndü, çay ile kurabiyelere baktı. Hiç iştahı yoktu. O sırada telefonuna bir mesaj geldi. "Özledim" yazıyordu. O da Ali'yi özlemişti. Telefonla romantizm yaşamaya pek alışkın değildi. "Altıda Dike'ı göreceğim. Yer Rock Creek Park" yazdı ve gönderdi. Kendisini duygularını ifade etmeyi bilemeyen bir yeniyetme gibi hissediyordu. Oysa ona söyleyecek çok şeyi vardı. Ali'den "Tamam oralarda olacağım" yanıtı geldi.

Selin Rock Creek Park'a doğru yol alırken sonbaharın uzun sürmeyeceği hissine kapıldı. Kimi ağaçlar yapraklarını tamamen dökmüş, çıplak gövdelerini sergiliyordu. Kışı hiç sevmezdi Selin. Ona yalnızlığını anımsatırdı. Aklına Ali geldi. Bu kışın diğerlerinden farklı olmasını umdu. Parkın kapısından yavaşça içeri girdi. Şimdi oldukça iyi bakılmış bir ormanın içindeydi. "Buraya daha sık gelmeliyim" diye düşündü. Hava henüz kararmamıştı ama ışık

ormandaki ağaçların sıklığından yola ulaşamıyordu. Yolun sonuna kadar arabayla gitti. Arabaların park etmesi için ayrılan alanda kendine bir yer buldu. Birkaç araba dışında parkın ziyaretçisi yoktu. Nehir kenarındaki kafeye kadar patikadan yürümesi gerekiyordu. Dışarı çıkınca nemli bir orman havası çarptı yüzüne. Doğa onu her zaman büyülemişti ama o bir kent insanıydı. Kentte doğmuş, kentte büyümüş, kentin karmaşasında hayatını kurmuştu. Bir köyde ya da orman içindeki bir evde yaşamak ona göre değildi. Bir süre sonra doğa onu boğuyordu. O zaman da kentin karmaşasını özlüyordu. Kötü alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyordu. Kafeye doğru giden patikada yürümeye başladı. Ortada kimsecikler görünmüyordu. Ne spor yapan insanlar ne çocuklarını gezdiren aileler, ne de park bekçileri. "Birisini öldürmek için ne kadar da uygun" diye düşündü Selin. Bu düşünce onu tedirgin etmişti. Ali'nin bir an önce gelmesini umdu. Yürüme hızını arttırdı. Bir an önce ormanın içinden açıklığa çıkmak istiyordu. Arkasında bir çıtırtı duydu ve hızla döndü. Büyük bir sincap bir ağaca tırmanıyordu. Aklına bundan beş yıl kadar önce bu parkta bir genç kızın cesedinin bulunduğu geldi. Cinayeti kimin işlediğini polis çözememişti. Artık iyice korkmaya başlamıştı. Eğer peşinde biri varsa onu ortadan kaldırmak için çok uygun bir fırsat yakalamıştı.

Patikanın ucundaki açık alanı ve kafenin yanan ışıklarını görüyordu şimdi. Takip edildiği hissini bir türlü içinden atamıyordu. Koşmaya başladı. Arkasına baktığında kararan orman yolundan ve gölgelerden başka bir şey göremiyordu. Ama ormanın gözleri vardı ve onu çaresiz bir hayvanı izler gibi gözlüyordu.

Açık alana nefes nefese ulaştı ve kafeden içeri daldı. Kapıdaki garson, çok korkmuş kadına yaklaşarak "İyi misiniz hanımefendi bir şey mi oldu?" diye sordu.

Selin eliyle "Yok bir şey" anlamında bir işaret yaptı.

Adam "Size bir bardak su getireyim" diyerek yanından ayrıldı.

Selin nehre bakan pencerenin önündeki masalardan birine geçerek kendini sandalyeye bıraktı. Kafede kendisinden başka kimse yoktu. Sakinleşmeye çalıştı. O sırada garson ona bir bardak su getirdi ve iyi olup olmadığını yeniden sordu. Selin iyi olduğunu söy-

leyerek adamı başından savdı. Garsonu göndermeden önce ona bir bardak kırmızı şarap getirmesini söyledi.

Oturduğu masanın yanındaki açık pencereden nehrin güçlü akıntısı duyuluyordu. Suya baktı. Vedat'ın bedeni ağaç dallarına takılmasaydı bu büyük nehirde bir cesedi bulmak imkânsızdı. Akıntıyla kilometrelerce sürüklenir, nehirdeki balıklara ya da kıyısında yaşayan hayvanlara yem olurdu. Nehre atlayarak intihar eden insanların cesetlerinin hiçbir zaman bulunamadığı yönünde pek çok haber okumuştu.

Bir çırpıda içtiği şarap etkisini göstermeye başlamıştı. Tedirginliği azalıyordu. Ormanda yürürken duyduğu korku bütünüyle yok olmamıştı. Birisinin kendisini izlediğinden çok emindi. Ancak yorgun ve karışık kafası da ona oyun oynuyor olabilirdi. Duvardaki saat altıya beş kalayı gösteriyordu. Dike yakında burada olurdu. ABD hükümeti tarafından haberiyle ilgili hiçbir açıklama yapılmaması onu şaşırtmıştı. Gerçi bazen bu yöntemi uygularlardı. Peki ya Dike'ın verdiği belgeler sahte idiyse? Selin bu işten anlayabilecek başka birine daha göstermemişti belgeleri. Ama kâğıtların üstünde Beyaz Saray'ın amblemi vardı ve daha önce gördüğü toplantı tutanaklarının aynısıydı. Dike sahte belge üreterek onu yanlış yönlendiriyor olabilir miydi?

Akan suyun gürültüsü ve düşünceleri yüzünden Selin Dike'ın masaya kadar geldiğini fark etmedi. Adam başında dikiliyor ve ona gülümsüyordu. Kafasında şapkası ve üstünde pardösüsüyle birlikte.

"Bakıyorum da ülkende yarattığın sarsıntıdan sen de etkilenmişsin" dedi Dike.

Selin adamın sesiyle yerinden hafifçe sıçradı. "Seni görmek giderek daha az zevkli hale geliyor Dike" dedi dişlerini sıkarak.

Dike bu tür aşağılamalara alışık olduğunu gösteren bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Kadının karşısına oturdu ve iki elini de masaya koydu.

Selin Dike'ın sağ elindeki mavi taşlı yüzüğe bu kez dikkatlice bakabildi. Üzerindeki amblemi anımsamaya çalışıyordu. Özel bir okul ya da bir kulüp olabilirdi. Emin olamadı. Ama bu yüzüğü

daha önce başka bir yerde gördüğüne yemin edebilirdi. Dike kadındaki huzursuzluğu sezmişti.

"Tedirgin görünüyorsun. Yoksa korkmaya mı başladın?"

"Elbette korkuyorum" dedi Selin, "iki kere ölüm tehlikesi atlatmak yeterli sebep olsa gerek."

Dike zamanın daraldığını ve bir şeyler yapması gerektiğini anlamış gibi yerinde kımıldadı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Seni izleyen her kimse amacına ulaşmadan işimizi bitirmeliyiz" dedi.

"Beni kaçırmaya çalışanların kim olduğunu bilmediğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Selin, gerçekten şaşırmıştı. "Bu kadar çok şey bilirken bunu nasıl bilmezsin?" dedi.

"Sana bunu şimdi söylemem hiçbir işe yaramaz. Seni şu anda koruyabilecek tek şey bilgi. Ne kadar çok bilir ve bunları kamuoyuyla paylaşırsan o kadar güvende olacaksın. Haberler çıktıkça sana dokunamayacaklar" diye açıkladı Dike.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin. Vedat'a dokundular işte!" dedi Selin, sinirleri gerçekten bozulmuştu.

"Çünkü Vedat o bilgileri çok uzun süre saklı tuttu" dedi adam, "onlar da sızmasını önlemek için Vedat'ı ortadan kaldırdılar. Elini çabuk tutarsan senin için daha iyi olacak."

"Bunu gazetemin istediğinden pek emin değilim Dike" dedi Selin, daha sakin bir sesle, "son haberim yüzünden gazete patronları hükümetle ilişkileri bozulacak diye endişe ediyorlar. Bundan sonraki haberlerimi basacaklarından bile emin değilim."

"Sen de onlara şantaj yap. Eğer haberlerini basmazlarsa rakip gazeteye gideceğini söyle" dedi Dike, "bu haberleri basacak birileri mutlaka vardır. Ayrıca muhalif gruplar için seçim öncesi bulunmaz bir fırsat değil mi bu?"

Selin düşünüyordu. Gazetesinden ayrılmak hiç aklına gelmemişti ama şimdi durum ciddiydi. Haberleri yazmayı bırakırsa peşindeki adamların onu daha çabuk ortadan kaldıracağını seziyordu. Ya bu kenti terk edecek ya da bu oyuna sonuna kadar devam edecekti.

Dike pardösüsünün cebinden küçük bir kaset çıkardı ve masaya koydu. Selin ona bakıyordu. "Burada ABD Başkan Yardımcısı

ve sizin başbakanınızın telefon konuşmalarının kayıtları var" dedi Dike.

"Başkan Yardımcısı son toplantıda özel eğitilmiş askeri bir ekipten söz ediyordu. Bu ekiple ilgili daha çok bilgi edinmem lazım. Misyonları nedir, kaç kişiler ve tam olarak nereye gidecekler?" dedi Selin.

"Oraya da geleceğiz. Mucizeler yaratamam. Biraz sabretmelisin" diye söylendi Dike.

Selin önündeki kasete baktı. "Bu kayıtların orijinal olduklarını nereden bileceğim?" dedi. "En ufak bir hatada mahvolurum. Durumun ne kadar kritik olduğunu biliyorsun."

Dike karşısındaki gazetecinin bunu kendisi için bir çeşit koruma olarak istediğinin farkındaydı. "Pekâlâ" dedi, "sana kasetleri bırakıyorum. Kasetteki konuşmaların metinlerini Beyaz Saray dosyalara koymuş olmalı. Dosyanın orijinalini bu akşam sana ulaştıracağım. Bana nerede kaldığını söylemelisin."

Selin'in gizli bahçesinden Dike'a söz etmeye hiç niyeti yoktu. "Dosyayı ulusal basın kulübünün resepsiyonuna bırak lütfen. Ben bu gece kapanmadan oradan alırım" dedi.

Dike yerinden kalktı ve hızlı adımlarla kafeden dışarı çıktı. Selin elindeki küçük kasette neler olabileceğini merak etmeye başlamıştı bile. Bir süre sonra kafenin kapısı açıldı ve içeri Ali girdi. Selin'in yüzü aydınlanmıştı. Ali'ye sarılmak için yerinden kalktı. Ali onu kollarına aldığında ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Dışarıya çıkan adam Dike'tı sanırım" dedi Ali masaya otururken.

"Evet. Yüzünün tamamını hiç görmedim" dedi Selin, "hep o komik şapka ve pardösüyle geziyor. Kendisini bir cinayet romanında sanıyor olmalı."

"Evet bayağı garip. Ne söyledi sana?" diye sordu Ali. "Başbakanın ve ABD Başkan Yardımcısı'nın telefon konuşma kayıtlarını verdi" dedi ve hemen ekledi Selin, "orijinal tapeleri de bu akşam ulaştıracak. Sen bir şeyler bulabildin mi?"

"Pek sayılmaz" dedi, "yalnız sana giysi alabilmek için evine gittim. Evini talan etmişler. Koltukları ve yatağını kesmişler, içlerini çıkarmışlar. Belki de şu an elinde tuttuğun kasetleri arıyorlardı."

Selin yüzüne yerleşen korkuyu Ali'den gizlemedi. Adam ona bakıyordu. "İstersen bu akşam otele dönme. Bende kal" dedi elini avucuna alarak. Selin'in küçük eli adamın esmer avucunda kaybolmuştu. Orada güvende olacağını biliyordu.

"Hayır bu gece yalnız kalıp çalışmalıyım" dedi yine de, "önce Tyler'a uğrayacağım. Onun için endişeleniyorum."

Ali başıyla onayladı. Onun evinde çok sık görülmemesi daha akıllıcaydı. Kafeden çıktıklarında hava iyice kararmıştı. Daha önce korkudan koşarak geçtiği patika Ali'yle birlikte büyülü bir hal almıştı. Sık ağaçların arasında karanlıkta uzun uzun öpüştüler. İkisi de sevişme isteğiyle kavruluyordu. Selin'in arabasına ulaştıklarında Ali kapıyı açıp ona arka koltuğa yatmasını söyledi. Selin çok geç olmadan yola koyulması gerektiğini biliyordu. Adamın gözlerine bakarak "Şimdi olmaz" dedi ve dudaklarını adamın ağzına yapıştırdı. İkisi de aşktan sarhoş biçimde kendi arabalarına binip parkın çıkışına doğru sürdüler.

Selin Virginia sapağına gelince arkadan gelen Ali'nin kornasını duydu. Belki de bu gece ona gitmeliydi ve sabaha kadar sevişmelilerdi. Ama gitmeyeceğini biliyordu.

Tyler'ın yaşadığı sokağa girdiğinde sarı ile yeşile boyanmış evi aramaya koyuldu. Büyük bahçeli evlerle dolu bu sokakları hep karıştırırdı. Tyler'ı ziyaret etmeyeli de epey zaman olmuştu.

Yolun sonunda içeriye doğru inşa edilmiş evi gördüğünde hemen tanıdı. Evin yalnızca bir penceresinden ışık sızıyordu. Tyler'ın evde olmamasından endişe etmeye başlamıştı. Arabasını sokağa park etti ve ön bahçesi özenle düzenlenmiş iki katlı eve doğru yürümeye başladı. Zili çaldı ancak içeride hiçbir hareket olmadı. Bir daha çaldı ve bekledi. Bir köpek havladı ve sustu. Üçüncü kez eli zile gittiğinde kapı yavaşça açıldı. Arkasında Tyler duruyordu. Selin'e içeri gelmesini işaret etti. Tyler'ın sakalları uzamıştı saçı darmadağındı. "İçiyor olmalı" diye düşündü Selin. Şişman bedenini her zamankinden daha ağır bir yükmüş gibi taşıyordu. Mutfağa geçtiler. Ortalık pislik içindeydi. Günlerdir yıkanmamış bulaşıklar tezgâhın üstüne dizilmişti.

"Neler oluyor Tyler?" diye sordu.

"Başımız belada Selin" dedi Tyler. "Senin için o dosyaya baktığımdan beri garip şeyler oluyor."

"Eşin ve çocuklar nerede?" diye sordu Selin endişeyle. "Korktuğum için onları şehir dışındaki kayınvalideme gönderdim" dedi Tyler, "neler olduğunu öğrenene kadar gelmemelerini söyledim. Bugün de işe gitmedim."

"Böyle kaçamazsın Tyler. Ayrıca seni tehlikeye sokacak ne öğrendin ki?" diye sordu Selin. "Yalnızca Ortadoğu'ya büyük bir silah nakliyatı olduğunu biliyoruz değil mi?"

"Senden sonra başka dosyalara da bakmak istedim" diye açıkladı Tyler, "benim güvenlik erişimim olmayan dosyalara ulaştım. Okuduklarıma inanamadım. Elimde hiçbir somut kanıt yok elbette ama çok büyük şeyler dönüyor."

Selin merak içindeydi. "Ne öğrendin?" diyebildi.

"Bunları sana şimdi söyleyemem. Önce içeriden güvendiğim birine doğrulatmam gerekli" dedi adam.

Selin onun hem sarhoş hem de çok korkmuş olduğunu görebiliyordu. Onu yatağa gitmesi konusunda ikna etti. Üst kattaki yatak odasında bir çocuk gibi üstüne yorganını örttü. "Yarın mutlaka işe gitmelisin Tyler. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalısın" dedi, "ancak içerideyken neler olduğunu öğrenebilirsin, kaçarak değil."

Tyler başıyla onayladı. Ama sonra, Selin tam kalkacakken elinden sıkıca yakalayıp "Hepimizi öldürecekler, hepimizi" diye inledi.

Selin odadan çıkarken Tyler'ın söylediklerinin doğru olmamasını umuyordu.

Gizli Bahçe'ye geldiğinde gece yarısı olmak üzereydi. Önce basın kulübüne uğramış, ardından da Union İstasyonu'nda sakladığı belgeleri bulabildiği ilk açık dükkândan gazetesine fakslamıştı. Cebindeki kaset onu daha da huzursuz ediyordu. O gece arabasını kentin sokaklarında sürerken dikkatli davranmıştı. Ama takip edildiği izlenimine hiç kapılmadı. Gizli Bahçe'nin demir kapısından patikaya girdiğinde evin derin bir uykuda olduğunu gördü. Kapı her zamanki gibi açıktı. Odasına çıkarken gecenin içinde bir adam öksürdü. Bay James olmalıydı bu. Ya da komşulardan biri. Ev o kadar sessizdi ki kendi nefesini duyabiliyordu.

Odasına girdi ve kapıyı kapadı. Bayan James ortalığı temizlemiş ve toplamıştı. Çantasından bilgisayarını çıkardı. E-posta kutusunda Beyaz Saray'dan basına gönderilmiş yazılı bir açıklama buldu.

ABD Başkanı ve Başkan Yardımcısı'nın müttefik bir ülke başbakanıyla yaptığı toplantı tutanaklarının yabancı bir yayın organında yayımlanmış olmasını kınıyoruz. Toplantı tutanakları gizli belgeler olduğundan ve güvenlik meselelerini ilgilendirebileceğinden içeriği konusunda yorum yapılmaması yönünde karar alınmıştır.

Bu kısa açıklama Selin'in haberinin doğruluğunu kanıtlıyordu. Beyaz Saray yalnızca toplantı tutanaklarının sızdırılmış olmasına kızmıştı ve konuşmalarda güvenlik meselelerinin de ele alındığını kabul etmiş oluyordu. Amerikalı gazeteciler günlük basın toplantısında Beyaz Saray sözcüsünü çok sıkıştırmış olmalılardı ki yönetim böyle bir açıklama yayınlamak zorunda kalmıştı. Bu açıklama ayrıca Türk hükümetinin yalanlamalarını da yalanlıyordu. Selin yazılı açıklamayı kelimesi kelimesine çevirerek orijinal haliyle birlikte gazetesine yolladı. Bu, editörlerini biraz olsun rahatlatabilirdi.

Çantasından mini kasetçalarını buldu. Cebinden Dike'ın verdiği kaseti çıkardı ve kasetçaların yuvasına yerleştirdi. Kasetteki konuşmaların yazıldığı sayfaları eline alarak dinlemeye başladı.

ABD'nin gizli ekibi Türkiye'de

Selin Uygar/Washington

ABD'nin bilinmeyen bir nedenle gönderdiği özel eğitilmiş askeri ekibin Türkiye'ye geldiği öğrenildi. Başbakan Cevat Koç Beyaz Saray'da ABD Başkanı Barry Owen ve Başkan Yardımcısı Dick Redford ile yaptığı son toplantıda bu ekibe her türlü yardımın sağlanacağı sözü vermişti. ABD'li askeri ekibin görevinin ne olduğunu Başbakan dahi bilmiyor. Telefon

görüşmesinde ABD Başkan Yardımcısı, Başbakan'dan ekibi herhangi bir tehlikeye girerse korunma sözü de alıyor.

ABD Başkan Yardımcısı Dick Redford'un 1 Eylül tarihinde Başbakan Koç'u özel telefonundan arayarak yaptığı görüşmeyi yayımlıyoruz.

DR-Sayın Başbakan, uygunsuz bir saatte aradığım için özür dilerim. Önemli olmasa...

CK-Rica ederim sayın Başkan Yardımcısı biz uyurken de çalışıyoruz. Buyurun dinliyorum.

DR-Size Washington'a geldiğinizde söz ettiğim özel ekip meselesini anımsarsınız sanıyorum.

CK- Elbette.

DR-Özel ekibimiz Güney'deki askeri üsse 27 Ağustos tarihinde varmış bulunuyor. Ancak bölgede Amerikan kimlikleriyle rahatça gezmeleri mümkün değil. Acaba ekibimize geçici olarak Türk vatandaşlığı sağlanabilir mi? Adamlarımın hepsi mükemmel Türkçe ve Arapça konuşuyor.

CK-Bunu arkadaşlara bir danışmam lazım. Size bu konuda geri dönerim. Başka bir ihtiyacınız var mıydı?

DR-Aslında var. Ekibin Türk istihbarat elemanlarıyla herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum ama güneydoğu illerinde yabancı ajanların kaynadığını siz de biliyorsunuz. Onlarla ilgili herhangi silahlı bir anlaşmazlık çıkarsa bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz.

CK-Böyle bir şey olmasını elbette biz de istemeyiz. Bizim arkadaşlar size ellerinden geldiğince yardımcı olurlar ancak yine de dikkatli olmalarını tavsiye ederseniz iyi olur.

DR-Teşekkürler sayın Başbakan. Son olarak bu gibi detaylarla ABD Başkanı'nı sıkmak istemiyorum. Sizin herhangi bir endişe ya da sorunuz olursa lütfen doğrudan bana ulaşın.

CK-Tabii anlıyorum. Yalnız bu ekibin görevini öğrenebilir miyim? Bir zorlukla karşılaştıklarında yardımcı olmak adına işimize yarayabilir.

DR-Çok özür dilerim ama bu noktada görevle ilgili bilgi vermem mümkün değil. Bu, oradaki ekibimizin yaşamlarını tehlikeye atabilir. Ancak çok yakında size bölgeye yönelik politikamızın detaylarını göndereceğiz. O zaman bu kısa görevin kapsamını da öğrenmiş olacaksınız. Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem sayın Başbakan. İyi sabahlar dilerim.

CK-Size de sayın Başkan Yardımcısı.

Selin haberini yazdıktan sonra bir kez daha okudu. Başbakan ve ABD Başkan Yardımcısı'nın kısa konuşmasından pek çok şeyi anlamak mümkün değildi. Ekibin artık Türkiye'de olduğu ve misyonuna başladığı ortadaydı. Bu görev neydi ve ne kadar sürecekti? Selin elinde somut bir yanıt olmamasından rahatsızdı. Ama Türk Başbakanı'nın yabancı bir ülke liderine bu kadar yumuşak davranması da başlı başına bir haberdi. ABD tarafı resmen Türk tarafına açık bir bilgi vermeden asker gönderiyor ve başları belaya girerse kurtarmalarını istiyordu. Bu, seçimlere kısa bir süre kala hükümeti zora sokacaktı.

Selin haberin yaratacağı etkiyi düşünüp bir an tereddüt etti. Göndermemeli miydi? Dünyanın neresinde olursa olsun iki ülkenin lider kadrosunun telefon görüşmeleri haber olurdu. Ancak Selin'in kendisini sağlama alması gerekiyordu. Yalnızca haberi göndermek yetmeyecekti. Kasetin bir kopyasını bilgisayarına aktardı ve kaydı da internet üzerinden gazeteye göndermeye karar verdi.

Yazıişleri Müdürü Özkan henüz onu geri aramamıştı. Gazetenin yönetim kurulundan çıkan kararı ve haberlerinin geleceğini kestiremiyordu. Gazetede hâlâ gazetecilik yapmak isteyen bir babayiğidin bulunduğunu umuyordu.

Selin haberi ve ses kaydını "gönder" komutuyla dünyanın öbür ucuna yolladı. Türkiye'de sabah dokuza geliyordu. Hem Beşir hem de Özkan az sonra haberi görürlerdi. Birkaç saat uyumasının iyi olacağını düşünüp yatağa uzandı.

On dakika sonra karanlıkta bir el onu dürtmüş gibi uyandı. Saatine baktı, ona on dakika gibi gelen süre aslında iki saatti.

Hemen bilgisayarının olduğu masaya gitti ve ekrana baktı. Hem Beşir hem de Özkan telefonla ona ulaşamadıklarını, kendilerini hemen araması gerektiğini söylüyorlardı. Selin gazetesine yeni telefon numarasını bilerek vermemişti. Telefon üzerinden takip edilmek istemiyordu.

Gazete santralinden Özkan'ı bağlamasını istedi. Özkan'ın sesinde ilk kez duyguya yakın bir tını sezdi. Adam sanki Selin'den utanıyordu.

"Selin çok üzgünüm ama bu haberi basamayacağız. Sana dün toplantı olacağını söylemiştim. Karar seni de yakından ilgilendiriyor ve pek iyi değil. Artık oradan siyasi haber yapmanı istemiyorlar. Kültür ya da magazin haberlerini basacaklarmış. İnan bu kararlarından vazgeçirmek için çok uğraştım" dedi.

"Magazin haberi mi? Dalga mı geçiyorlar! Dünya politikasının merkezinden nasıl magazin haberi isterler?" diye isyan etti Selin.

"Bana denilen bu" diye açıklamaya çalıştı Özkan, "patronlar üzerinde baskı var. Senden artık siyasi haber istenmiyor."

"Bu kovulduğum anlamına geliyor Özkan. Dedikodu haberi yazmayacağımı gayet iyi biliyorlar" dedikten sonra son kozunu oynadı, "onlara söyle eğer haberlerimi basmazlarsa rakip medya kuruluşlarına gideceğim."

"Bunun kararlarını değiştireceğini sanmam" dedi Özkan, "seni harcamak onlar için çok kolay. Unutma patronun talip olduğu ihaleler var."

Selin susuyordu. Bunun başına geleceğini hissetmişti. Gazetesi onu koruyamıyordu. Bu karmaşanın içinde kendine yeni bir gazete bulması çok zor olacaktı.

Özkan Selin'in sessizliğini fırsat bilip devam etti: "Gerçekten çok üzgünüm Selin. Sana dikkatli olmanı öneririm. Ulaştığın bilgiler hükümeti seçimlerde al aşağı edecek kadar önemli. Başın belaya girmesin."

Herkesten aynı tavsiyeyi duymaktan sıkılmıştı Selin. "Bu nasihat için artık çok geç Özkan" dedi ve telefonu kapattı.

Artık bir işi yoktu, hayatı tehlikedeydi ve çözmesi gereken bir cinayet vardı. Kafası çatlayacak gibi ağrıyordu. Başını ellerinin

arasına alıp bir süre masasında hareketsiz oturdu. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

Sonra koridordan gelen bir sesle irkildi. Sabahın dördünde James çiftinin bu kata çıkmayacağından emindi. Kulak kesildi. Ahşap parkeler birinin ayakları altında inliyordu. Selin masanın üstünde duran çalışma lambasını kapattı ve Bayan James'in bahçeden getirdiği çiçekleri koyduğu vazoyu aldı. Parmak ucunda yürüyerek kapının arkasına saklandı. Kapının kolunun yavaşça oynadığını görebiliyordu. Gizli Bahçe'yi kimsenin bulamayacağını düşündüğünden aklına kapısını kitlemek gelmemişti. Kapı aralandı ve içeriye koridordaki lambanın ışığı doldu. Kapının arkasında nefesini tutmuş bekleyen Selin uzun boylu birinin odaya girdiğini gördü. Odanın ortasına doğru ilerleyince elindeki vazoyu adamın kafasına indirdi.

Adam acıyla yere yığıldı, Selin ayağa kalkmasına izin vermemek için karnına ve sırtına tekmeler savurmaya başladı. Bu Selin'i yaka paça kaçırmaya çalışan azmanlardan biri değildi. Selin başını gelenlerin hırsını çıkarırcasına, acıyla kıvranan adama durmaksızın vuruyordu. Sonunda adamdan ses gelmez oldu. Selin nefes nefese kalmıştı. Birini dövmenin bu kadar yorucu bir iş olduğunu tahmin etmezdi.

Masadaki lambayı yaktı ve yüzü yere dönük adama baktı. Hiç hareket yoktu. Ölmüş olamazdı. Eğildi ve eliyle omuzundan tutup çevirdi. Gördüğü yüz karşısında geriye sıçradı. Yerde yatan adam Mehmet'ti.

Salı

Ali'nin Gizli Bahçe'ye gelmesi yirmi dakikayı geçmedi. Selin bu arada bir kemer ve fularla adamın ellerini, ayaklarını bağladı. Yatağın üstüne oturdu ve tehlikeli bir hayvanı izler gibi gözlerini Mehmet'in üstüne dikti.

Ali otelin açık kapısından içeri girdi. Merdiveni çıkarken buranın bir ajanı sorgulamak için uygun bir yer olmadığını düşündü. Otel kaçamak yapmak isteyen çiftler için biçilmiş kaftandı. Selin'in odasına vardığında yerde yatan adama ve yatakta büzüşmüş Selin'e baktı. Kadın "Aradığın şeyi buldum" der gibiydi.

Ali, Mehmet'in üzerine eğildi ve adamın yüzünü inceledi. "Fena dayak yemiş" dedi.

Selin "Evet beni çok korkuttu ben de üstüne saldırdım" diye yanıtladı.

"Bu darbelerin hepsini sen yapmış olamazsın. Buraya gelmeden önce de dayak yemiş olmalı" dedi Ali, "baksana gözünde morluklar ve ellerinde ezikler var. İşkence yapılmış gibi. Sen de saldırınca adam yerden kalkamamış."

Mehmet, hakkında konuşulduğunu duymuş gibi inledi.

"Evdekiler uyanmadan bunu buradan çıkarmalıyız. Bana yardım et ve ayaklarından tut. Aşağı taşıyacağız" dedi Ali.

Selin robot gibi denileni yaptı. Evin karanlık merdiveninden ağır ağır aşağı indiler. Zemin kata geldiklerinde adamı yere koydular. Ali gidip arabayı kapının önüne getirecekti. Selin ona çabuk olmasını, otel sahiplerinin çok erken kalktıklarını söyledi. Otelin girişindeki lobide ayağının dibinde baygın bir adamla beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Ali'nin arabasının sesini ve patikada koşan ayak seslerini duydu. O an arkasında birinin varlığını his-

setti. Döndü ve merdivenin başında Bayan James'in ona baktığını gördü. Kadın gecelikliydi. Merdivenlerdeki ışık, lobiyi aydınlatmaya yetmiyordu ama yaşlı kadının yerde yatan adamı görüp görmediğinden emin olamadı.

Selin ona doğru yürüyerek "Bayan James çok erken kalkmışsınız. Şey ben de uyuyamadım da biraz dolaşmak için çıkıyordum tam" diyebildi. Kadın ona buz gibi bir bakış fırlattı. O sırada içeri Ali girdi ve kadını görünce dondu kaldı. Yerdeki adam kımıldıyordu.

Saniyeler geçti ve kimse hareket etmedi. Kadın her an telefona koşup polisi arayabilirdi. Selin'in kimlik bilgileri onda yoktu ama ikisini de tarif etmesi zor olmazdı.

Selin, "Bakın Bayan James" diye söze başlayıp kadına doğru yürüdü.

Kadın eliyle dur işareti yaptı ve "Neler karıştırdığını biliyorum Grace. Erkeklere olan zaaflarından bir türlü vazgeçmedin. Buraya bir erkek getirdiğini babana şimdilik söylemeyeceğim. Ama seni sürekli korumayacağımı bil" dedi.

Selin kadının bunadığını ya da rüya gördüğünü düşündü. Ama bu, kaçmaları için bulunmaz bir fırsattı.

"Haklısın anne" dedi kadına, "arkadaşım şimdi gidiyor. Sen git yat ben de birazdan yukarı çıkacağım."

Kadın uyur gezer gibi donuk bir biçimde olduğu yerde döndü ve merdivenden yukarı doğru kayboldu.

Ali yerde yatan adamı omuzuna kaldırıp hızla dışarıya çıktı. Gök grileşmeye başlamıştı. Mehmet'i arka koltuğa yatırdılar. Ali tam gaza basacakken Selin onu durdurdu. Çantasını ve tüm belgeleri odasında unutmuştu. Arabadan atladı, merdiveni tırmandı ve odasına girdi. Çantasına birkaç temiz giysi doldurdu. Gizli belgeleri alıp aşağı indi.

Arabaya bindiğinde hava iyice aydınlanmıştı. Ali küçük ve sessiz sokakta hızla ilerledi ve anacaddeye çıktı. Mehmet'i kendi evine götürmediği belliydi. Kentin kuzeybatısına doğru boş caddelerde büyük bir hızla yol alıyorlardı. Sonra küçük bir orman yoluna saptılar ve çamurlu yolda yirmi dakika kadar iler-

lediler. Karşılarına tek katlı ahşap bir ev çıkınca Ali arabayı durdurdu. Mehmet'i arka koltuktan çekerek dışarı çıkardı. Adamı yeniden omzuna alarak evin önündeki basamaklardan çıktı. Kapının üstünde metal bir sincap heykelciği vardı. Sincabın açık ağzına elini soktu ve içinden bir anahtar çıkardı. Selin kapıyı açtığında toz ve rutubet yüzlerine çarptı. Ali Mehmet'i salondaki divana bıraktı. Yolda hiçbir şey konuşmamışlardı. Sessizliği ilk bozan Selin oldu.

"Burası kimin evi?"

"Bir arkadaşımın. Kendisi New York'ta yaşıyor. Kafamı dinlemek istersem buraya gelebileceğimi söylemişti. Aklımda seni getirmek vardı ama kısmet üçümüzeymiş" dedi Ali.

"Sence Mehmet beni nasıl bulmuş olabilir? Otelin yerini bir tek sen biliyordun" diye sordu Selin.

"Seni takip etmiş olmalı. Ama durumuna bakılırsa seni bulmak onun için iyi olmamış" dedi Ali, "uyanık olman büyük şans yoksa onun yerinde şimdi sen olacaktın."

Selin, Ali'ye gazetesiyle kopuşunu bir çırpıda anlattı. Haberleri artık yayımlayamayacak olması onu tedirgin ediyordu ama bunu ona söylemedi.

Ali aklından geçenleri okumuş gibi "Haberleri yayımlaman senin hayat sigortan gibi bir şey" dedi, "rakip gazetelerle hemen temasa geçmelisin. Ya da kendine bir internet sitesi kur ve haberleri oraya koy. Sonuçta hayatın söz konusu."

Haklıydı. Selin bugüne kadar birkaçı hariç tüm editörleriyle sorun yaşamıştı. Şimdi de gazete yönetimi siyasi ve iş bağlantıları nedeniyle haberlerini koymama kararı almıştı. Hep yalnız olacağını unutmaması gerekiyordu.

Tüm bunları düşünmek istemiyormuş gibi, "Peki şimdi ne olacak? Mehmet'i Türkiye'ye mi götüreceksin?" diye sordu Selin.

"Hayır önce onu burada sorgulayacağım" diye yanıtladı Ali, "alacağım bilgiler doğrultusunda bir karar vereceğiz. Ankara'ya kuşun elimize geçtiğini haber vermem gerekli önce. Sen bunun yanında kal. Ayılırsa beni çağır lütfen."

Ali evin önündeki verandaya çıktı. Selin Ali'nin telefonla konuştuğunu ve verandada aşağı yukarı yürüdüğünü duyabiliyor-

du. Mehmet divanda uyumaya devam ediyordu. Selin açık mutfağa gitti ve dolaplarda ne olduğuna baktı. Yiyecek hiçbir şey bulamadı ama bir dolabın dibinde eski bir kahve paketi gördü. İki yıl önce alınmıştı ama tarihinin geçmesine bir ay vardı. Ortalıkta kahve makinesi yoktu, su ısıtıcısını doldurdu ve düğmesine bastı.

O sırada Mehmet'in yerinde kıpırdandığını ve bir şeyler mırıldandığını duydu. Adam "Su, su" diye inliyordu. Mutfaktan bir bardak alıp ona çeşmeden su doldurdu. Tam adama içirmek üzereyken Ali girdi içeri.

"Bir dakika" dedi, "ona suyu ben veririm." Selin geri çekildi. Ali bardaktaki suyu Mehmet'in yüzüne fırlattı. Sonra da Selin'e dönerek "Yöntemlerimi beğenmeyebilirsin. İstersen sen dışarı çık" dedi. Selin Ali'nin yöntemlerini beğenmeyeceğinden emindi ama bu sorguyu kaçırmaya da hiç niyeti yoktu.

"Hayır kalıyorum" dedi. Divanın karşısındaki koltuğa oturdu.

Mehmet gözlerini korkuyla açmış, Ali'ye bakıyordu. Ali adamı yakasından tutup oturttu. Kendisi de divanın önündeki sehpaya ilişti. Belindeki silahı sehpanın üstüne koydu ve "Seni burada öldürebilirim ve kimsenin ruhu duymaz. Buna yetkim olduğunu gayet iyi biliyorsun değil mi?" dedi. Mehmet başıyla onayladı.

Ali doğrudan sordu: "O zaman konuşmaya hemen başlayalım. Kim için çalışıyorsun ve bu ne kadardır sürüyor?"

Mehmet ağzını açmak için bir hareket yaptı. "Lütfen" dedi, "susuzluktan öldüm." Selin adama su vermek için yerinden kalktı. Ali bu defa elleri arkada bağlı adama suyu içirdi. Mehmet bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bir yıl kadar önce büyükelçilikteki bir resepsiyonda bir adam yanıma yaklaştı ve benimle çalışmak istediğini söyledi. Elçilikte kültür ataşesiyim ve iş aramıyorum dedim adama. 'Ben sizin kim olduğunuzu biliyorum İbrahim Bey' deyince tedirgin oldum. Benim gerçek adım İbrahim'dir. Adamın beni deşifre etmiş olması kötüye işaretti. Onun da bir ajan olduğunu hemen anladım. Türk devletiyle ilgili her türlü bilgiye ihtiyaç duyduklarını ve işin ucunda çok para olduğunu anlattı. Böyle bir şey yapamayacağım gibi laflar edip yanından ayrıldım. Birkaç gün sonra aynı adam beni

evimin önünde yakaladı. Bu sefer eğer onlarla çalışmazsam kimliğimi açıklayacaklarını söylüyordu. Vereceğim her bilgi için bir yıllık maaşımdan fazla para öneriyorlardı. Ayrıca Türk devletine buradan taşıyacağım bilgileri onlar şekillendirecekti."

"Niye bize haber vermedin geri zekâlı? Yardım isteseydin!" diye bağırdı Ali.

"Korkmuştum ve önerdikleri paranın cazibesine kapılmıştım" dedikten sonra kendini aklamak ister gibi sordu, "sen üç kuruşa çalışmaktan bıkmadın mı hâlâ? Herkes malı götürürken biz yukarıdakilerin pis işlerini yapmaya devam ediyoruz ve bunun karşılığında zavallı bir emeklilik dışında bir şey kalmıyor elimizde. Eğer görev sırasında bok yoluna gitmezsen tabii."

"Kes! Yavşaklığını açıklamaya kalkma bana" diye hiddetlendi Ali, "vatan hainliğinden yargılanacaksın anlıyor musun?"

"Biliyorum" dedi Mehmet sinerek.

"Peki bu karşı taraf tam olarak kim? Amerikalılar mı?" diye sordu bu kez Ali.

"Önce ben de öyle sandım. Benden istedikleri ve Ankara'ya ulaştırmam için verdikleri bilgilere bakınca Amerikan hükümeti olamayacağını anladım" dedi.

Ali kuşkuyla sordu, "Ne tür bilgilermiş bunlar?"

"Oldukça teknik şeyler. Türk ordusunun Ortadoğu'daki gizli üslerinin koordinatları. Arap ülkelerindeki hükümetlerdeki iletişim kişileri, ordu istihbaratının yetenekleri ve kapasitesi gibi şeyler" diye anlatmaya devam etti Mehmet, "öbür taraftan da bana Amerikan hükümeti içinde telaşlı bir hazırlık olduğu yönünde bilgileri Ankara'ya göndermemi istiyorlardı. Oysa hükümet içindeki diğer kaynaklarım bu tür bir hazırlık olduğunu kesinlikle doğrulamadılar. Bir şeyler döndüğünü anlamam uzun sürmedi."

"Aferin sana. Pek de zekiymişsin" dedi Ali alaycı, "peki Vedat'ın öldürülmesiyle bağın ne? Adam senin kim olduğunu ve ne yaptığını öğrenince onu ortadan kaldırdın değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır! Ben böyle bir şey yapmam, yapamam" dedi Mehmet, "Vedat bana bir gün birisinin onu aradığını ve büyük haber olacak bilgiler vereceğini söyledi. Adamın ismini

şimdi anımsamıyorum. Vedat görüşmeye gitti. Görüşme sonrası bana geldiğinde pek bir garipti. Çok önemli bir bilgi edindiğini ancak yazıp yazmama konusunda tereddüt ettiğini söylemişti. Ben ne kadar söylemesi için bastırsam da ikna edemedim."

"Peki Vedat gelip sana niye anlatıyor bunları? Adam gazeteci değil mi gider yazar haberini" dedi Ali, Mehmet'e kolay kolay inanmayacağını göstermeye çalışıyor gibiydi.

"Vedat benim köyden çocukluk arkadaşımdı. Buraya kültür ataşesi olarak atandığımda bir toplantıda bana rastladı. 'Vay İbrahim n'aber falan' diye konuşunca onu bir kenara çekip her şeyi anlatmak zorunda kaldım" dedi Mehmet, "yoksa kimliğim açığa çıkabilirdi. O da dostluğunu esirgemedi. Tek bir kişiye bile söylemedi MİT'ten olduğumu."

"İyi bok yemişsin herkese MİT olduğunu anlatıp ondan sonra da kimliğin ortaya çıkacak diye üç buçuk atıyorsun. Sen de iyi salakmışsın" dedi Ali sinirle.

"Bana gelip bunları anlatmasının bir nedeni de haberin doğruluğunu onun için kontrol etmemdi" diye savundu kendini Mehmet, "bir grubun Ortadoğu'ya silah aktarma işini yürüttüğünü söylemişti. Ama grubun kimlerden oluştuğunu ve ne amaçla bunu yaptıklarını anlatmadı. Onun da bildiğini sanmıyorum. Ben bana bilgi ulaştıran tarafla bir görüşme ayarladım. Adam sorularım karşısında biraz tedirgin olmuştu. Bunları nereden ve nasıl öğrendiğimi falan sordu. Ben de bazı kaynaklarım olduğunu söyledim. Çok kızdı ve yanımdan hemen ayrıldı."

"Sen de böylece Vedat'ın ölüm fermanını imzalamış oldun" dedi Ali, "ne büyük bir kalleşlik yaptığının farkında mısın?"

"Bilmiyordum. Gerçekten. Vedat'a gelen bilginin benim çalıştığım kişilerle ilgili olduğunu nereden bilebilirim?" diye kendini savundu Mehmet. "Bu gruptan haberdar birileri Vedat'a durumu sızdırarak grubun çalışmalarını önlemek istiyor olmalı. Artık Vedat'la da telefonda görüşmemeye karar vermiştik. En son buluşmamızda şapkalı adamla buluşmaya bir kez daha gideceğini ve ondan sonra haberi yazacağını söyledi bana. Ben çok yalvardım gitmesin diye. Bu adamların amaçlarını bilmediğimizi ve başına

bir iş gelebileceğini söyledim. Geldi de. Vedat bilgileri şapkalı bir adamdan almış. Adam yüzünü saklamış görüşmelerinde. Ama elindeki belgelerin orijinal olduğuna kuşku yok."

Selin ile Ali birbirlerine baktılar.

Ali dişlerini sıkarak "Peki sonra?" diye sordu.

"Sonra Vedat'ın kaybolduğunu öğrendim" diye devam etti Mehmet, "o kadar aramama, evine gitmeme karşın bulamadım onu. Başına bir iş geldiğini düşünmeye başlamıştım. Tam o sıralarda bana bilgi veren adam aradı ve beni tehdit etti."

"Nasıl tehdit etti?" diye sordu Selin.

"Tam olarak şöyle dedi bana. 'Arkadaşın ayağımıza takılıyordu ondan kurtulduk. Sen de ayağını denk almalısın yoksa sonun aynı olabilir.' Çok korkmuştum. Vedat'ı gözlerini kırpmadan öldürmüşlerdi." Tedirginliğini belli edercesine sessiz kaldı bir süre, sonra suçunu itiraf eden yaramaz bir çocuk gibi konuştu: "Ne bok bir işe karıştığımı o zaman anladım. Derhal çantamı topladım ve görev değişikliği istedim."

"Ortadan kaybolmadan önce de Selin'i arayarak Vedat'ın öldüğünü haber verdin" diye senaryoyu tamamladı Ali.

"Eski dostum Vedat'ın öldürülmesi beni çok sarsmıştı. Selin Hanım bunun peşini bırakmaz, kanı yerde kalmaz diye düşünmüştüm."

"Kes zırlamayı. Bunları paracıkları almadan önce düşünecektin" diye bağırdı Ali, sonra da sorguya devam etti: "Bu grubun kimlerden oluştuğu ve başlarında kim olduğunu bilmediğini söylüyorsun yani?"

"Gerçekten bilmiyorum" dedi Mehmet, "ama çok zengin oldukları ortada. Bana her görüşmemde yüz bin dolar nakit veriyorlardı. Benim tahminim hükümetin içinden birileriyle gizli ilişkileri var."

Mehmet'in tahmini mantıklı geldi Ali'ye. Grubun ya da örgütün içeride de köstebekleri olmalıydı. Selin'e baktı. Kadın koltukta büzüşmüş, bulaştığı belanın büyüklüğü karşısında ezilmiş gibiydi. Ali, Mehmet'in ona her şeyi söylemediğini biliyordu ama bunun için zamana ihtiyacı vardı.

"Peki neden Selin'e ulaşmaya çalıştın? Onu nasıl buldun?" diye sordu.

"Korkuyordum ve bendeki bilgileri bir gazeteciyle paylaşırsam tehlikeden uzaklaşırım diye düşünüyordum. Selin'i pazar günü bir kafede seninle gördüm. Sonra onu takip ettim. Otelini bulmam çok uzun sürmedi."

Bunları duyan Ali adamı yakasından kaldırarak yüzüne okkalı bir yumruk indirdi. Mehmet pelte gibi divana yığıldı. Ali adamı yumruklamaya devam ediyordu.

"Yalan söylüyorsun orospu çocuğu! Seni kim dövdü hemen söyle? Bizi de sattın değil mi?"

Selin neler olduğunu anlamamıştı. Ali'ye durması için bağırıyordu.

Ali ona döndü ve "Anlamıyor musun? Seni ve beni o gün gördüyse senin kaçırılma olayını da görmüş demektir. Hâlâ onlara çalışıyor bu hayvan" dedi.

Selin dehşet içinde Ali'ye bakıyordu. Mehmet inleyerek zor duyulan bir sesle konuştu: "Başka şansım yoktu. Eğer Selin'in nerede olduğunu bulmazsam beni öldüreceklerdi. Kaçırılma olayından sonra sizi izledim. Sonra ayrıldığınızda onu takip ettim. Bu iş için beni görevlendirdiler. Kadını ortadan kaldırmazsam onlar beni kaldıracaktı."

"Artık işlerine yaramayacağın için şimdi seni de öldürecekler ahmak herif!" diye bağırdı Ali. "Hem bizi hem de kendini yaktın."

Ali bunları söyler söylemez dışarıdan bir motor sesi duyuldu. Selin ayak ucuna basarak pencereye gitti. Büyük siyah bir minibüs evin önüne gelmişti. İçinden beş adam indi. Selin aralarında tren istasyonunun otoparkında ona saldıran iki adamın da olduğunu gördü. Ali'ye döndü ve eliyle beş işareti yaptı. Ali ses çıkarmaması için parmağını dudaklarına götürdü ve ona yanına gelmesini söyledi.

Fısıltıyla "Arka odanın camından hemen kaçmanı istiyorum. Arkana sakın bakma ve var gücünle koş. Ben seni koruyacağım" dedi.

"Hayır sen de gel beraber kaçalım" diye neredeyse yalvardı Selin.

Ali onu itti, "Hemen çık, evi sarmaya başlamışlardır bile. Kaç diyorum sana!" dedi.

Selin yatak odasının camından dışarıya atladı. Ali ön taraftan ateş etmeye başlamıştı bile. Adamlar makineli tüfeklerle karşılık veriyorlardı. Selin o sırada ona doğru koşan birini gördü. Adam onu nişan almıştı. Selin kafasının üstünden iki kurşun geçtiğini hissetti ve bir ağaç kütüğünün arkasına attı kendini. Ormana doğru hızla koşmaya başladı. Ev kurşun yağmuruna tutulmuştu. Geriye baktığında dumandan ve kırılan camlardan başka bir şey göremedi. Ali'nin tek bir tabancayla beş adama karşı uzun süre dayanması imkânsızdı. Gözleri doldu. Nereye gittiğini bilmeden dakikalarca koştu. Ona ateş eden adam peşinden gelmemişti. Gücü bittiğinde dizlerinin üstüne çöktü ve nefes almaya çalıştı. Orman onu bir süre için koruyacaktı ancak sonra oradan nasıl çıkacağını bilmiyordu. Eğer tahmini doğruysa burası Maryland ormanlarıydı ve yola yakın bir noktada değilse günlerce yürümesi gerekebilirdi. Çevresinde sararmaya yüz tutmuş uzun ağaçlardan, toprak ve çalılardan başka hiçbir şey yoktu.

Hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Adamların onu aramaya başlayacaklarından emindi. Yeniden ayağa kalktı. Güneşe göre yönünü ayarlamak için gökyüzüne baktı. Hava kapalıydı. Yön gösterebilecek işaretler aradı ağaçların üstünde. Ama hiçbir şey bulamadı. Burası kontrol altındaki ulusal parklardan değildi. Bir yere varacağını umarak koşar adım ilerledi. İki saat kadar gitti. Eğer daire çizmediyse evden çoktan uzaklaşmış olmalıydı. Dinlenmek için bir kütüğün üstüne oturdu. Susuzluktan ağzı kurumuştu. Başını dizlerinin üstüne koydu ve öylece durdu.

Bir su sesi duyarak hızla başını kaldırdı. Yakında bir yerlerde bir dere ya da nehir olmalıydı. Ayağa kalktı ve sesin geldiği yönü anlamaya çalıştı. Bir esinti burnuna su kokusu getirdi. Esintiye doğru koşmaya başladı. Ayağının altındaki toprağın ıslaklığını hissediyor suya yaklaştığını anlıyordu. Sonunda küçük bir dere çıktı karşısına. Bu, Potomac Nehri'nin kollarından biri olmalıydı. Bir ağaç dalına tutunarak derenin kenarına kadar indi, kana kana su içti. Yüzünü ve boynunu ıslatarak kendine gelmeye çalıştı.

Dereyi takip ederse medeniyete ulaşacağını biliyordu. Zamar kaybetmeden yola koyuldu. Kolunda saat yoktu ama öğle saatlerini geçtiğini tahmin ediyordu. Bacakları ve ayakları sızlıyordu, yine de içindeki ses ona "Durma" diyordu. Dere boyunca yürüdü Ağaçların dalları ve dikenli çalılar yüzünü ve vücudunu kesiyordu. Fakat fiziksel olarak acı hissetmiyor gibiydi. Aklı Ali'deydi. Çatışmadan kurtulmuş olabilir miydi? Bu düşük bir olasılıktı. Ali ucuz kahramanlıklara girecek biri değildi ama son kurşuna kadar direneceğini de biliyordu. İçindeki boşluk kalbini öylesine acıtıyordu ki ormanın onda bıraktığı yaralar yanında hiç kalırdı.

Selin sonunda 200 metre ileride küçük bir avcı kulübesi gördü. Kulübenin yanında eski yeşil bir kamyonet duruyordu. Yeniden koşmaya başladı. Bir taraftan da "Lütfen bana yardım edin" diye bağırıyordu. Su, Selin'in çığlıklarını kulübeye kadar taşımıştı. Kulübenin kapısı açıldı ve elinde silahı olan bir adam dışarı çıktı. Selin önündeki kayayı fark etmedi ve takılıp düştü. Gözleri kararmadan önce adamın ona doğru koştuğunu görmüştü.

Çarşamba

Gözlerini beyaz bir tavana açtı. Bedeni külçe gibi ağırdı. "Ölüm böyle bir şey olmalı" diye düşündü. Kocaman sonsuz bir beyazlık. Yan tarafında bir makinenin homurtusunu duyuyordu. Elini hareket ettirmeye çalıştı ama güç bulamadı. Kafasını hafifçe sesin geldiği yere doğru çevirdi. Kalp atışlarını gösteren bir cihaz onu bipleyerek selamladı. Kafasını bu kez diğer yöne çevirdi. Pencereden uzaktaki ormanın bulutumsu yeşilliğini görebiliyordu. Saatin kaç ya da hangi gün olduğunu kestiremedi. Bir an tüm yaşadıkları çok uzak göründü ona. Ali, Mehmet, Dike, Vedat ve peşindeki adamlar. Hepsi sanki bir anda yok olmuşlardı. Ali'yi bir daha göremeyecekti. Ağlamak istedi, yapamadı. Birileri sinirlerini almış gibiydi.

"Sonunda uyanmışsın" dedi bir ses. Siyah tombul bir hemşire ona gülümsüyordu.

"Ne oldu bana?" diye boğuk bir sesle konuştu Selin. "Buraya geldiğinde baygındın. Seni getiren kişi düşüp başını bir kayaya çarptığını söyledi" dedi hemşire.

Önce zamanı kavramak istiyordu, "Ne kadardır buradayım?" diye sordu hemen.

"Dünden beri" dedi kadın, "başını çarptığın için seni gözetim altında tutmak istedik. Ama görüyorum ki iyisin. Başında ya da vücudunda bir ağrı var mı?"

"Bilmiyorum. O kadar ağırım ki anlayamıyorum" diyebildi Selin.

"Bu çok doğal. Verdiğimiz ilaçların etkisindendir. Sen dinlenmeye devam et. Doktor birazdan burada olacak" deyip kapıya yöneldi. Selin onu durdurdu, asıl bilmek istediği burada olduğundan

kimsenin haberi olup olmadığıydı. "Şey..." dedi, "beni arayan ya da görmeye gelen biri oldu mu acaba?"

"Tatlım biz senin kim olduğunu bile bilmiyoruz" dedi kadın yumuşak bir sesle, "üzerinden kimlik çıkmadı. Sen bize söylersin diye ümit ediyorduk. Kim olduğunu anımsıyorsun değil mi?"

Selin tereddütle "Evet" dedi. Kim olduğunu anımsaması ne kadar iyiydi emin değildi. Kadın bunu duymaktan memnun olduğunu belli eden bir ifadeyle doktora haber vermesi gerektiğini söyleyip çıktı odadan. Selin de yatağında doğrulmaya çalıştı. Bacakları beton gibiydi. Vazgeçerek kafasını yastığa bıraktı. Bir iki dakika sonra içeri genç bir doktor girdi. Adamın siyah saçları ve esmer teni Ali'yi andırıyordu.

Doktor ona kendisini nasıl hissettiğini sordu ve sağlık durumuyla ilgili detaylı bilgi verdi. Selin'in kimlik bilgilerini alıp iyi göründüğünü, isterse hastaneden o öğleden sonra çıkabileceğini söyledi. "İyi de nereye gideceğim?" dedi Selin. Yüksek sesle söylemiş olduğunu doktorun yüzündeki ifadeden anladı.

"Eğer iyi değilseniz sizi bir gece daha burada tutabiliriz" dedi doktor kibarca.

Selin gerek olmadığını söylercesine başını salladı. Ali ölmüştü. Kendi evine gidemezdi. Otele dönmesi tehlikeliydi. Tyler'ın başı zaten beladaydı. Geriye bir tek Davis kalıyordu. Hemen onu aramalıydı.

"Bir telefon etmem gerekli" dedi Selin. Doktor "Elbette" diyerek odadan çıktı. Selin Davis'in numarasını ezbere bilmiyordu. Önce *New York Times*'ın Washington bürosunu aradı. Davis henüz ofise gelmemişti. Ev ve cep numarasını istedi. Kız başta nazlandıysa da durumun acil olduğuna ikna olunca numaraları verdi.

Cep telefonu üçüncü çalışta açıldı. Selin'den haber almak çok sevindirmişti onu.

"Evlat nerelerdesin?" diye çıkıştı önce.

Selin, Maryland Hastanesi'ne gelmesini ve onu almasını rica etti. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu eklemeyi de unutmadı. Davis bir saat içinde orada olacağını söyledi. Ondan başka kimsesi kalmamıştı. Her şeyini yitirmiş biri gibi hissediyordu ken-

dini. Evini, işini ve aşkını yitirmiş bir kadın. Kaybedecek bir şeyi olmayan insanların tehlikeli olduğunu biliyordu. Tehlikeli olma sırası ona gelmişti. Yatakta doğruldu. Ayaklarını bacaklarına yeni monte etmişler gibi dikkatlice oynattı. Bacaklarındaki kesik ve çizikler hâlâ acıyordu. Dolabın önüne gitti. Parçalanmış gömlek ve pantolonunu dikkatlice giydi. Berbat görünüyordu ama umurunda değildi. Hemşireyi çağırdı, ona hastaneden çıkmaya hazır olduğunu söyledi. Selin hastanenin girişinde bürokratik işlemleri bitirirken yanında Davis belirdi. Döndü ve adama sarıldı. Davis'in babacan tavrı karşısında Selin dayanamadı ve yıllar sonra ilk defa hıçkıra hıçkıra ağladı.

Davis onu Washington'da Logan Circle yakınlarındaki evine götürürken Selin olan biteni en ince ayrıntısına kadar anlattı. Davis bir kere bile sözünü kesmedi. Büyülenmiş gibi dinliyordu Selin'i. Sadece evin önüne park ederken "Şimdi seni yatağa yatıralım, sonra ne yapacağımızı konuşuruz" dedi.

Davis'in evi dubleks bir apartman katıydı. Yüksek tavanlı odaların hepsinin duvarları kitaplarla kaplanmıştı. Bir köşede Davis'in aldığı gazetecilik ödülleri duruyordu. Aydınlık çalışma odasında on iki kişilik yemek masasının üstü bilgisayar, kitaplar, belgeler, kalemler ve diğer ıvır zıvırla darmadağınıktı. Davis genelde evden çalışıyordu ama büroya haftada birkaç kez uğrardı. Washington'da çalışmaya başladığından beri yalnız yaşıyordu. Karısı New York'tan ayrılmak istememişti. Tatillerde ve resmi bayramlarda görüşüyorlardı. Davis'in yetişkin bir oğlu vardı ve anımsadığına göre çocuk Chicago'da yaşıyordu.

Duvarda ya da raflardaki resimlere göz gezdirdi. Davis'in politikacılarla birlikte çektirdiği ve gezdiği yerlerin dışında resme rastlamadı. Davis aile yaşantısından pek söz etmezdi. Karısıyla ayrı yaşıyor olması da ilişkilerinin bir çeşit anlaşma üzerinde yürüdüğüne işaret ediyordu. Selin bunları düşündüğü sırada Davis kapıda belirdi.

"Odan hazır. Ne zaman istersen git yat. Şu üstündekileri de atman gerekecek sanırım" dedi.

Selin belli belirsiz gülümsedi. Büyük bir köpekle çamurda güreşmiş gibi duruyordu.

"Haklısın. Üstüme bir şeyler almam lazım" dedi ve durakladı, "Davis, seni de bu belaya sürüklemek istemiyorum. Burada bir gece kalıp sonra başımın çaresine bakacağım" diye ekledi.

"Saçma sapan konuşma" diye itiraz etti Davis, "burası şu andan itibaren senin evin. Hem seni burada bulmak kimsenin aklına gelmez. Nereye gideceksin ki? Türkiye'ye dönmeyi düşünmüyorsun umarım."

"Aslında aklıma gelmedi değil" dedi Selin, "politika oyunlarından sıkıldım. Sessiz sedasız memlekete dönüp bir iş bulurum, ismimi değiştiririm. Bilmiyorum bir şekilde yaşarım işte."

"Benim tanıdığım Selin bu işin peşini bırakmaz" diyerek itirazını sürdürdü Davis, "nedenleri ne olursa olsun ortada bir cinayet var. Sana Vedat'ın karısı Gönül'ün ne dediğini hatırla. Katili bul dememiş miydi? Biliyorum hayatın tehlikede ama Türkiye'de çok mu güvende olacaksın?"

Selin ne diyeceğini bilemiyordu. "Kafam allak bullak" dedi, "Ali'yi geride bırakmış olmak mahvediyor beni. Kendini benim için feda etti. İşin garibi adamın gerçek ismini bile bilmiyorum ama ona âşığım."

Davis üzüntüden yüzü çocuklaşan genç kadının yanına oturdu. Ellerini avcuna aldı ve kafasını okşadı. Selin Davis'in şefkatli kollarında bir süre huzur buldu. Sonra çekilip "Gidip biraz dinlensem iyi olacak. Her şey için tekrar teşekkür ederim" dedi.

Davis yerinden kalktı. "Tamam evlat sen git uyu" dedi, "ben ofise gidip hemen geleceğim. Sonra iyi bir plan yaparız tamam mı?"

Selin buruk bir gülümsemeyle başını salladı ve merdivenden çıktı.

Davis birkaç saat sonra eve döndüğünde Selin'in hâlâ yatakta olduğunu gördü. Mutfağa inerek aldığı hazır çorbaları ısıtmaya koyuldu. Alışverişte aldığı şeyleri buzdolabına yerleştirirken Selin'in kapıdan ona baktığını gördü.

"Çok gürültü yaptım değil mi?" dedi.

"Hayır uyanıktım zaten. Sadece yataktan çıkmak istemedim" diye yanıtladı Selin.

Üzerinde Davis'in bornozu vardı. Eski ve çamurlu giysileri giymek istememişti. Davis mutfak masasının yanındaki torbaya işaret ederek "Bak bakalım sana uyacaklar mı? Kadın giysileri konusunda çok da zevkli olmayabilirim" dedi.

Torbadan mavi bir jean ve üç tane pamuklu gömlek çıktı. Selin giyinmek için izin istedi ve banyoya girdi. Geri döndüğünde kendini daha iyi hissediyordu. Davis yemeğin hazır olduğunu bir şeyler yemesi gerektiğini söyledi. Uslu bir çocuk gibi mutfaktaki küçük masaya oturdu Selin.

Davis çorbaları taslara doldururken yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bana kalırsa John Dike'la hemen temasa geçmelisin. Adamın ne kadar güvenilir olduğu sorgulanır ama anladığım kadarıyla şu ana kadar sana getirdiği bilgiler doğru."

"Öyle görünüyor" dedi Selin, "yani sen de adamın verdiği bilgileri yazmayı sürdürmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Bu konuda Dike'a katılıyorum. Bu haberler yayımlandıkça sana dokunmaları daha zor olacaktır" dedi ve hemen uyardı Davis, "tabii bu arada ortalarda hiç görünmemen lazım. İstersen Dike'la buluşmaya ben gidebilirim."

"Seni böyle bir tehlikeye atamam Davis. Bunu ben başlattım ve benim bitirmem lazım. Zaten seninle görüşmek istemeyecektir" dedikten sonra Davis'in kaygısını gidermeye çalıştı. "Merak etme kılık değiştiririm. Ama asıl mesele de bu değil zaten. Ben bu bilgileri alsam bile nerede yayımlayacağım? Artık bir gazetem yok."

Davis deneyimli bir gazeteciydi ve bu konuda Selin'e söyleyebileceği birkaç şey olduğunun farkındaydı. Sözü uzatmadan konuya girdi. "Ben de tam ondan söz edecektim sana. Bana kalırsa bir internet sitesi kurup haberleri oraya koyman akıllıca değil. Arkanda sağlam bir medya kuruluşu olmazsa her iki hükümet de seni güvenilmez ve sahtekâr göstermek için elinden geleni yapar. Bence bu haberleri dünyanın en iyi gazetelerinden birinde yayımlamalısın. Yani *New York Times*'ta."

Selin Davis'e inanamayarak baktı. "*New York Times* neden böyle bir şeyi kabul etsin ki?"

"Çünkü bu büyük bir hikâye. Bununla hükümet bile devirebilirsin" dedi Davis.

"Türkiye'de değil" dedi Selin, "görmüyor musun artık orada gazetecilik yapılmıyor."

"Evet ama bu her dönemde olan bir durum. Her gelen hükümet kendi medyasını ve dalkavukçularını yaratır" diye açıkladı Davis. "Mesele denetim mekanizmalarının yerinde olması ve diğer görüşleri savunan yayın organlarının nefes almasının sağlanması. Şu anda konumuz etik gazetecilik değil. Konumuz ABD'yi de ilgilendiren bir konuda elinde büyük bir haber olması ve bunu yazman için sana yer açılması."

"Nasıl yani *New York Times* bunu kabul mü etti?" diye şaşkınlıkla sordu Selin.

"Evet. Ofise gidince New York'u aradım ve genel yayın koordinatörüyle konuştum" dedi Davis, ses tonundan kendiyle gururlandığı hissediliyordu. "Durumu çok genel hatlarıyla anlattım ve bunun tarihi bir haber olacağını söyledim. Köşemi geçici bir süre sana vermeye hazır olduğumu da ekledim. Ama sanırım buna gerek bile kalmayacak. Geçici olarak seni özel muhabir statüsünde işe alabileceklerini söylediler. Ama bir koşulla. Her haber gerçek belgeler üzerinden ve belgelerin asılları yayımlanarak verilecek. Onlar da yasal sorun istemiyorlar."

Selin söyleyecek söz bulamıyordu. Bulunmaz bir fırsattı bu onun için. Türkiye'de sesi kesilmiş olabilirdi ama Türk medyası *New York Times*'ta çıkan haberleri görmezden gelemezdi. Yerinden kalktı ve Davis'in boynuna sarıldı.

"Harika birisin Davis, biliyorsun değil mi?" dedi. "Hadi hemen başlayalım o halde, kullanabileceğim bir bilgisayarın var mı?"

"Tabii çalışma odasında masanın üstünde. Sen rahatına bak. Benim de bitirmem gereken işler var" dedi.

Selin çalışma odasındaki bilgisayarın başına geçti ve e-posta kutusunu açtı. Tahmin ettiği gibi Dike'tan dün bir mesaj gelmişti. Elinde önemli bir belge olduğunu söylüyor, ertesi gün buluşmalarını öneriyordu. Selin saate baktı. Buluşmasına birkaç saat vardı.

Davis'in yanına giderek "Buraya en yakın kuaför nerede?" diye sordu. Davis Selin'in sorusu karşısında afalladı. "Hemen köşe başında bir tane var. Neler oluyor?" diye sordu.

Selin, "Bana biraz borç para verirsen çok sevinirim. Bankaya gidince sana geri öderim" demekle yetindi.

Davis cebinden para çıkarıp ona verdi ve sokak kapısının ardında kaybolan Selin'in arkasından neler olduğunu anlamaya çalışarak baktı.

Dike bu kez Dupont Circle yakınlarında bir İrlanda barında buluşmayı teklif etmişti. Selin oraya doğru yürürken bir mağazanın camında kendine baktı. Dike'ın onu tanımasına imkân yoktu. Saçlarını kısa kestirmiş ve sarıya boyatmıştı. Büyük siyah güneş gözlükleri yüzünün yarısını kaplıyordu. Kuaförde çok beklediği için Dike'la buluşmasına geç kalacaktı. Ama yine de acele etmedi. Boş gezen biri gibi ağır adımlarla sokakta yürüdü.

İşten çıkmış takım elbiseli bir grup adam barın kapısından giriyordu. Selin gelince hepsi kafalarını çevirdi ve kadına baktılar. Selin erkeklerin sarışınlara olan ilgisini hiç anlamıyordu. Saç renginin neden bu kadar önemli olduğunu çözemiyordu. O koyu kumral saçlarını kafasındaki civciv rengine bin kez tercih ederdi. Adamların bakışlarına aldırmadan bardan içeri girdi.

İçerisi oldukça karanlıktı. Barın arkasındaki ışıklar olmasa insanın önünü görmesi mümkün değildi. Barın karşısında bölmelere ayrılan masalar vardı. Selin masaların önünden yavaşça ilerledi. Genç bir çiftin öpüştüğünü gördü. Barın dibine doğru gittikçe ışık daha da azaldı. Son bölmeye gelince durdu. Mavi yüzüğü tanımıştı. Adamın arkası ona dönüktü. Elinde bir viski bardağı vardı.

Masanın başına geldi ve Dike'a baktı. O an adamın şapkasını çıkarıp atmak geldi içinden. Bu gizem oyunundan artık çok sıkılmıştı. Tam o sırada adam yüzünü döndü ve ona baktı. Şaşırdığı her halinden belliydi. Selin görüntüsünün Dike üzerinde yarattığı etkiden memnun karşısına oturdu.

"Bu kentte saklanmak isteyen bir tek sen değilsin" dedi.

"Geç kaldın" diyerek tersledi Dike onu, "dikkat çekmek ikimiz için de iyi değil."

"Ben ise tüm bunları dünyanın dikkatini çekmek için yaptığımızı sanıyordum" dedi Selin.

Dike Selin'le tartışmak istemeyen bir tavırla, ceketinin cebinden bir dosya çıkardı ve masaya koydu.

"Son verdiğim bilgileri yazmamışsın" dedi sorgulayıcı bir tonda.

"Yazdım ama basılmadı. Gazete de beni işten kovdu. Senin anlayacağın işsiz bir gazeteciyle konuşuyorsun şu anda" dedi Selin.

Dike içinden konuşur gibi bir homurtu çıkardı ağzından. "Burada olduğuna göre haberlerini yayımlayacak bir yer bulmuşsun demektir" dedi Dike.

"Öyle sayılır" diye yanıtladı Selin. "Yalnız belgeler sadece orijinal kopyalarsa basabileceğiz. Umarım getirdiklerin öyledir."

"İnanmıyorsan al kendin bak" dedi Dike. Selin dosyanın kapağını açtığında ABD Savunma Bakanlığı'nın amblemini gördü ve kapağı kapattı.

"Hiç vaktim kalmadı Dike. Artık işleri hızlandırmalıyız. Tehdit altındayım ve daha ne kadar bunu sürdürebilirim bilmiyorum" diye bir çırpıda konuştu.

Dike işin ciddiyetinin farkında olduğunu belli edercesine başını salladı. "En kısa zamanda benden haber alacaksın" diyerek yerinden kalktı.

Selin de adamın arkasından kapıda karşılaştığı adamların bakışlarını bedeni üzerinde hissederek bardan çıktı.

Onu evin kapısında karşılayan Davis'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ağzından yalnızca "Saçların" sözcüğü çıktı. Selin içeri girerken "Üzülme Davis yine uzarlar. Renk konusunda pek emin değilim ama" dedi gülerek ve hemen asıl haberi verdi: "Dike'tan aldığım belge Savunma Bakanlığı'na ait görünüyor. Hemen üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Davis dosyayı aldı ve dudaklarından bir şaşkınlık çığlığı yükseldi. "Bu adamlar her kimse bizi büyük bir savaşa sokmak istiyorlar anlaşılan" dedi. "Ortadoğu ülkelerine gönderilen silahların çokluğuna baksana. Aman Tanrım! Nükleer başlıklı füze bile gönderilmiş!"

Selin, "Gazeteni arasan iyi olacak Davis" dedi. Masanın üstündeki telefona eğildi ve bir numara çevirdi. Tyler'ın ne cep telefonu

ne de iş telefonu yanıt veriyordu. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Dostunun başına bir şey gelmiş olmasından endişe ediyordu. Son gördüğünde perişan bir haldeydi.

Dosya üzerinde saatlerce çalıştı. Davis de belgeler üzerine yorum yapabilecek hükümet görevlileriyle iletişime geçti. Gazete haberi basmaya karar vermişti.

Amerikan silahları Ortadoğu'ya akıyor

Selin Uygar - Matt Davis

ABD'nin Irak ve Afganistan'dan asker çekme planlarını uyguladığı bir dönemde Ortadoğu'ya ABD'den büyük bir silah akışı olduğu öğrenildi. ABD Savunma Bakanlığı'nın "çok gizli" bir raporuna göre tüm Asya kıtasını içine çekecek bir nükleer savaşı başlatabilecek kapasitedeki silahlar bir grup Ortadoğu ülkesine gönderiliyor. Savunma Bakanlığı bu tür bir raporun varlığını reddediyor ancak isminin açıklanmasını istemeyen üst düzey bir yetkili bu tür gizli bir operasyondan kuşkulandığını ifade etti. Rapora göre Amerikan askeri gemilerine yüklenen silahların Türkiye, Katar, Suudi Arabistan, İsrail ve Kuveyt'e ulaşması gerekiyor. *New York Times*'a bilgi veren hükümet yetkilileri bu büyüklükte bir silah akışının bölgede ciddi bir nükleer çatışmaya yol açabileceği yorumunu yaptılar. Özellikle İran ve Suriye gibi ülkelerin kendi nükleer ve biyolojik silahlarını denemeye kalkmasından korkuluyor.

Beyaz Saray raporla ilgili gazetemize açıklama yapmaktan kaçınırken Senato İstihbarat Komitesi Başkanı Paul Murphy Kongre'nin bilgisi olmadan hükümetin bu tür bir operasyona girişmesinin anayasaya aykırı olduğunu söyledi. Murphy bu tür bir operasyonun Başkan'ın bilgisi dahilinde yapılmasının açığa çıkması durumunda Senato önünde hesap vereceğini de sözlerine ekledi.

Raporda Suudi Arabistan, Katar ve Kuveyt'e makineli tüfek, roketatar, kısa menzilli füzeler gönderilirken, Türkiye ve İsrail'e 1000 adet nükleer başlıklı füze ulaştırılacağı yazıyor. Ayrıca Türkiye'de füze savunma kalkanının yanı sıra ülkenin doğusunda yeni üsler kurulacağı bilgisi de var. Raporda Ortadoğu'da ortaya çıkacak nükleer bir savaş durumunda bu çatışmanın Türkiye üzerinden yönetileceği notu da yer aldı.

Perşembe

Selin ile Davis'in haberi Washington gündemini altüst etmişti. Tüm ulusal haber kanalları *New York Times*'ta çıkan makaleyi son dakika haberi olarak veriyordu. Beyaz Saray sabah saat dokuz olmasına karşın henüz bir yorum yapmamıştı. Kongre'deki Başkan karşıtı milletvekilleri ve senatörler ateş püskürüyor, Başkan'ın çıkıp hesap vermesi gerektiğini söylüyorlardı.

Selin ve Davis kentteki siyasi depremi televizyondan izliyorlardı. "Ne dersin sence Başkan çıkıp açıklama yapar mı?" diye sordu Selin.

"Şu anda ona karar vermeye çalışıyorlar" dedi Davis, "eğer bu gizli operasyondan Başkan'ın haberi yoksa mutlaka bir açıklama yapacaktır. Yoksa ulusal güvenliğimiz söz konusu bu tür haberleri kınıyoruz türünden bir açıklama da gelebilir."

"Ama şimdiye kadar yalanlama gelmedi. Bildiğim kadarıyla Beyaz Saray'da mesai sabah beşte başlıyor" dedi Selin.

Davis, "Haberin doğruluğuna kuşku yok" dedi, "Savunma Bakanlığı'ndaki kaynağım buna benzer bir raporun önüne geldiğini ve görünce büyük bir rahatsızlık duyduğunu söyledi bana. Birileri sanki Başkan'ın politikalarını bozmak istiyor."

"İşte bu inanılmaz" diyerek ayağa kalktı Selin, "yani devlet içinde devlet var burada da. Ben bu tür işlerin demokrasisi az gelişmiş ülkelerde olduğunu sanırdım!"

"ABD'yi gözünde çok büyütme" dedi Davis, bir aşağı bir yukarı yürüyen Selin'e bir an önce oturmasını ister gibi bakarak, "burada da politikacıların zaafları vardır. Neyse ki demokratik kurumlar çok güçlü de sistem işlemeye devam ediyor."

Ekrandan gelen son dakika haberi uyarısıyla ikisi de konuşmayı kesti ve o zaman Selin tekrar koltuğa oturdu. Ekrandaki sunucu kadın Başkan'ın Beyaz Saray'dan basın açıklaması yapacağını bildiriyordu. İkisi de kulak kesildiler. Başkan, kürsüye çıkarken daha zayıf ve yaşlı görünüyordu. Haber yüzünden onu erken uyandırmış olduklarını düşündü Selin. Başkan bir süre önündeki kâğıtlara baktı. Salonda hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Önündeki bardaktan su içti ve kameralara doğru baktı.

"Bu sabah bir gazetede çıkan haber kamuoyunda büyük hareketliliğe yol açtı. Medya kuruluşları ve kimi Kongre üyelerinin bizim politikalarımızı sorguladığını görüyorum. Bu hükümetin başı olarak söyleyebilirim ki seçim döneminde verdiğim sözlerin hepsi yerine getirilecektir. Ben bu savaşları bitirmeye karar verdim ve bitireceğim. Haberin içeriği konusunda yorum yapmayacağım ama şunu herkes bilsin ABD'de tek bir hükümet vardır ve bu tür kararlar Başkan ve ekibi tarafından verilir. Hükümetimizin taşeronu yoktur. Hepinize teşekkür ederim. Tanrı sizi korusun!"

Başkan çıkarken salon ayağa kalkan gazetecilerin sorularıyla yıkılıyordu. Başkan hiçbirisine yanıt vermeden kürsünün arkasında kayboldu. Selin Davis'e baktı. Davis tarihi bir ana tanıklık etmenin heyecanı içinde görünüyordu.

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun Selin?" dedi kadına. "Bu Başkan'ın bu tür bir operasyondan haberi olmadığı anlamına gelir."

"Peki ya Başkan da işin içindeyse ve yalan söylüyorsa?" diye sordu Selin şüpheli bir tavırla.

"O zaman bu ülke bitmiş demektir Selin. Ama bu düşük bir olasılık çünkü Başkan Ortadoğu savaşlarını bitireceği vaadiyle seçimleri kazandı. Bunun başaramazsa siyasi kariyeri biter. Bana kalırsa birileri Başkan'ın politikalarını engellemeye çalışıyor."

"İşte bizim de bulmamız gereken tam da o kişiler" dedi Selin, "bu adamların hükümet içindeki destekçilerini ortaya çıkarmalıyız."

"Beyaz Saray şimdi sirk gibi olmuştur" dedi Davis, "kimin elinde belge varsa Başkan'ın gazabından korkarak yok edecektir. İşimiz

çok daha zorlaştı. Dike'ın neden sana geldiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bir Amerikan gazetesi bu ülkede büyük bir depreme neden olabilir. Oysa yabancı basının yazdıkları iddia olarak görülür."

"Dike bu haberden sonra dikkat çekmemek için benimle bir süre temasa geçmeyebilir" dedi Selin.

Tam o sırada ev telefonu çaldı. Davis yine kendisini haberi için kutlayacaklarını düşünerek açtı telefonu. Kısık sesli bir adam Selin'le görüşmek istediğini söyledi. Oysa Selin'in orada kaldığını kimse bilmiyordu. Davis "Selin'in burada olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?" diye tersledi telefondaki adamı. Karşısındaki "Davis zırvayı kes. Selin'le hemen konuşmam lazım ikinizin de başı belaya girebilir" diye karşılık verdi adam. Davis karşısındakinin Dike olduğunu düşünerek telefonu Selin'e uzattı. Kadın silah tutar gibi temkinli bir biçimde ahizeyi kulağına yaklaştırdı.

"Selin bugün hemen görüşmemiz gerekiyor. Olaylar çok karışacak ama artık geri dönüşümüz yok. Silahlarla bağlantılı şirketi öğrendim" dedi telefondaki ses.

"Şirketin adı ne?" diye sordu Selin.

"Sana bunu telefonda söyleyemem. Hemen son buluştuğumuz yere gelmelisin. Yarım saat içinde orada ol" dedi Dike ve telefonu kapattı.

Selin adamın sesinin daha öncekilerden farklı, telaşlı ve endişeli olduğunu düşündü. Selin'i telefonla araması da son derece garipti. İçindeki ses onu görmeye gitmemesi gerektiğini söylüyordu. Peşindeki adamlar onun Davis'le kaldığını öğrenmiş olmalılardı. Büyük olasılıkla Davis'in evini de izliyorlardı. Selin acıyla Davis'e baktı. İşte yeniden başlıyordu.

"Davis sakın evden çıkma ve çok dikkatli ol. Bu adamlar er ya da geç burayı da bulacaklar" dedi.

Davis rahat görünüyordu, "Bize artık dokunamazlar Selin. Haber onları çok korkutmuş olmalı. Ayrıca ne yapabilirler beni de mi öldürecekler?" dedi.

"Evet" dedi Selin sertçe. "Adamların işi bu. Kim olduklarını öğrenmeden tam anlamıyla güvende olamayız. Ben Dike'la buluşmaya gidiyorum. Lütfen bir yere ayrılma, sana ihtiyacım olacak."

"Bu bir tuzak olabilir" diye atıldı Davis. "Dike'ın seni bir süre aramayacağını az önce kendin söyledin. Burada kal ve yeni bir plan yapalım" diye ekledi Selin'i ikna etme derdiyle.

"Bana da garip geldi Dike'ın araması ama belki kimliği deşifre olmak üzere, belki vereceği bilgileri artık saklayamıyor. Ne olursa olsun öğrenmek istiyorum" dedi Selin kararlılıkla.

"Bir yabancının ortadan kaybolması bir Amerikalının öldürülmesinden çok daha kolay. Ben de seninle geliyorum" dedikten sonra Selin'in bütün itirazlarına karşın ceketini giyip binanın merdivenlerinden inmeye başlamıştı Davis.

Selin lanet okuyarak kapıyı çekti ve adamın arkasından çıktı. Sokakta yürürken ikisi de tedirgindi. Köşe başındaki çöp kamyonu büyük bir gürültüyle arka kapağını açtı, sonra da aç bir canavar gibi ona verilen çöpleri yuttu. Selin çöp toplamak için çok geç bir saat olduğunu düşündü. Bar, Davis'in evinden yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Barın olduğu küçük sokağa geldiklerinde sessizlik ikisini de ürkütmüştü. Barın bu saatte açık olacağını sanmıyorlardı. Yavaşça önüne doğru ilerlediler. Tahmin ettikleri gibi kapalı görünüyordu. Selin barın önündeki basamakları çıktı ve kapıyı hafifçe itti. Kapı içeriye doğru açıldı. Tam o sırada çöp kamyonunun sokağın başına geldiğini gördüler. Kamyon heybetli gövdesiyle sokağın girişini tamamen kapatmıştı. Selin ve Davis birbirlerine baktılar ve hızla kapıdan içeri girdiler. İçerisi bomboştu. Ne bir garson ne de bir barmen vardı ortalarda. Selin Dike'la konuştukları masaya doğru ilerledi. Şapkalı birisinin masada arkası dönük oturduğunu görebiliyordu.

Selin adama yaklaştı. Davis de arkasındaydı. Adam hiç hareket etmiyordu. Selin daha iyi görebilmek için eğildi. Adam hiçbir tepki vermedi. Selin elini şapkaya doğru yavaşça yaklaştırdı. Şapkayı kaldırır kaldırmaz adam yere yığıldı. Selin bir çığlıkla geriye çekildi. Davis yanına geldi ve adamın kafasını yukarıya doğru kaldırdı. Bu içi doldurulmuş bezden bir bebekti ve gözleri oyulmuştu. Bebeğin boynunda "Bir dahaki sefere sıra sende" yazıyordu.

Davis Selin'i kolundan çekerek "Buradan hemen çıkmalıyız" dedi. Yaşlı adam onu arka kapıya doğru sürükledi. Bira fıçılarının

ve çöp kutularının arasından arka bahçeye çıktılar. Ahşap çitlerle sarılmış bahçenin kapısını metal bir kilit tutuyordu. Davis kapıyı zorladı ama açılmadı. O sırada çöp kamyonunun homurtusunu duydular. Kamyon ön kapıda olmalıydı. Davis Selin'i yukarı doğru iterek "Hadi hemen atla" diye bağırdı. Selin metal kapının koluna bastı ve kendini diğer tarafa attı. Davis de arkasından atladı. Burası bir çıkmaz sokaktı ve sokağın başına doğru ikisi de koşmaya başladılar. Köşeyi döndüklerinde çöp kamyonunun büyük bir hızla onlara doğru ilerlediğini gördüler.

Bu kez geriye doğru koştular. Bir evin bahçe kapısı açıktı. İçeriye daldılar ve kapıyı kilitlediler. Davis eve koşup kapıyı yumruklamaya başladı. Genç bir kadın camlı kapının önünde belirdi ve "Gidin buradan yoksa polis çağıracağım" diye bağırdı.

Davis kadına yardıma ihtiyacı olduklarını söyledi ama korkan kadın elindeki telefondan polisin numarasını çevirmişti bile. Davis ve Selin bahçe kapısına yeniden yöneldi. Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Davis çitlerin arasındaki delikten sokağa baktı. Kamyon yok olmuştu. Yavaşça kapıyı açtılar ve koşmaya başladılar. Ana caddeye varınca kamyonun ortalarda olmadığını gördüler. Hızlarını yavaşlattılar. Meydandaki küçük parka doğru yürüdüler.

"Biraz oturalım" dedi Davis. Bir bank buldular ve sabah gezintisine çıkmış gibi oturdular. Bir sokak ötede polis arabalarının sirenleri duyuluyordu. İkisi de bozuntuya vermemeye çalıştı. Davis bankta duran eski bir gazeteyi aldı ve okumaya başladı. Selin onun soğukkanlılığına hayran kalmıştı. Polis sirenleri durunca oturdukları banktan kalktılar ve acele etmeden eve doğru yürümeye başladılar. Binanın kapısına geldiklerinde ikisi de dikkatle etrafa bakındı. Görünürde ne bir çöp kamyonu ne de polis arabası vardı.

Davis eve girer girmez ikisine de birer bardak votka doldurdu. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim" dedi sonra.

Selin kulaklarına inanamıyordu. Ölümle burun buruna gelmişlerdi ama Davis bunu bir eğlence olarak görüyordu.

"İnan bana Sovyetler Birliği döneminde Rusya'da muhabirlik yaptıysan bu tür şeyler sana bir süre sonra eğlence olarak görünmeye başlar" dedi Davis.

"Bizi öldürebilirlerdi Davis. Bu ne saçma bir eğlence anlayışı!" diye çıkıştı Selin.

"Hayır bizi öldürmek isteselerdi o bardan sağ çıkamazdık" dedi Davis, "yalnızca uyarmak istediler. Bize kolay kolay dokunamayacaklarını biliyorlar. Dike'ın seninle iletişimde olduğunu belli ki biliyorlar. Bundan sonra onunla buluşmamalısın."

"Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun Davis. Bu ipin ucunu bulabilmek için ona ihtiyacım var."

"Telefondaki adam sana tam olarak ne dedi?" diye sordu Davis tartışmayı uzatmamak için.

"Hemen görüşmemiz gerek. Silahlarla bağlantılı şirketi biliyorum dedi."

"İşte bu çok ilginç. Neden bu işin arkasında ne olduğunu, kim olduğunu biliyorum değil de şirket ifadesini kullandı?" diye sordu Davis.

Selin'in gözleri parladı. "Tabii ya. Silahları üreten özel bir şirket olmalı. Savunma Bakanlığı'yla çalışmış tüm silah şirketlerini araştırmalıyız" dedi.

"Sence Dike yardım edebilir mi?" diye sordu Davis.

"Dike'tan daha iyi biri var" dedi Selin heyecanla, "Tyler Gordon'u arayacağız."

Selin, Tyler'ın son durumunu Davis'e kısaca anlattı. Davis ikna olmamış gibiydi. "Eğer bu kadar korkuyorsa sana yardım etmek istemeyebilir" dedi.

"Belki ama denemek zorundayım" dedi Selin, gerçekten de fazla seçenekleri olmadığını düşünüyordu.

Selin Tyler'ın iş ve cep numaralarını arka arkaya çaldırmasına karşın bir yanıt alamadı. Sonunda evinden aradı. Defalarca çaldıktan sonra boğuk bir kadın sesi duyuldu. Selin bir şeylerin feci bir şekilde yanlış gittiğini anlamıştı.

"Ben Selin, Tyler'la görüşebilir miyim?" diye sordu alacağı yanıttan korkarak.

Kadın, "Tyler öldü" dedi kısaca.

Selin donmuştu. "Öldü mü? Nasıl? Siz kimsiniz?"

"Ben Tyler'ın komşusuyum. Eşi telefona çıkamayacak durum-

da. Polis intihar ettiğini söylüyor. İçkiyle bir kutu uyku hapı almış ve bir daha kalkamamış" diye durumu özetledi kadın, aynı sükûnetle.

Selin kadına yanıt veremeden telefon elinden düştü.

Tyler'ın evinin önündeki polis arabaları ve ambulans meraklı komşuların oraya üşüşmesine neden olmuştu. Selin doğal davranmaya çalışarak evin bahçesine doğru ilerledi. Kapıda kadın bir polis memuru onu durdurdu ve içeri giremeyeceğini söyledi. Selin kadına bir aile dostu olduğunu ve Tyler'ın eşini bir an önce görmesi gerektiğini söyledi. Polis isteksizce kapının önünden çekilerek Selin'e yol verdi.

Mutfak masasında bir polisin sorularını yanıtlamaya çalışan, gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş kadın, Tyler'ın eşi Meredith idi. Selin ruhsuz sorularını tekrar tekrar soran polis memuruna ters bir bakış fırlatarak acılı kadının yanına gitti. Meredith Selin'i görünce ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Neler olduğunu anlayamıyorum Selin. Bize evden gitmemizi söyledi ve birkaç gün sonra onun ölüsünü buldum" dedi ağlayarak.

Selin ise gayet iyi anlıyordu. Tyler'ın intihar edecek kadar korktuğuna kesinlikle inanmıyordu. Onu ortadan kaldırdıklarına göre mutlaka önemli bilgilere ulaşmış olmalıydı.

"Çocuklar nerede Meredith?" diye sordu.

"Onları anneme bıraktım" dedi ve olan biteni bir çırpıda anlattı. "Dün gece defalarca aradım. Tyler açmayınca bu sabah hemen buraya geldim. Ev çok sessizdi. İşe gitmiş olabileceğini düşündüm. Sonra yukarı çıktım. Yatakta gözleri açık tavana bakarken buldum onu. Bedeni buz gibiydi." Meredith bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. Selin kadına daha sıkı sarıldı. O sırada polis araya girdi.

"Bayan Gordon eşinin intihar etmiş olamayacağını söylüyor. Yatağın yanında içki şişeleri ve ağır uyku hapları bulduk. Elbette otopsi sonucunu beklemek gerekiyor ama bize göre intihar" dedi.

Selin, "Peki bir intihar notu var mıydı?" diye sordu.

"Hayır ama eve zorla girildiğine ilişkin bir kanıt ya da boğuş-

ma izi de yok. Her şey bilinçli bir şekilde yapılmış gibi görünüyor" dedi memur.

Selin dişlerinin arasından "Ona şüphe yok" dedi.

Meredith Selin'e dönerek "Niye intihar etmek istesin hiç anlayamıyorum. Sana bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Selin, "Hayır hiçbir şey söylemedi" demekle yetindi, yalanından utanarak.

Polis ambulansta bekleyen sağlık yetkililerine ölüyü alabileceklerini söyledi. İki adam yukarı çıktılar. Selin'in gözüne evin bir köşesinde bekleyen uzun ve zayıf bir adam çarptı. Adamı daha önce hiç görmemişti. Bir komşu olabileceğini düşündü. Meredith'e adamın kim olduğunu sorduğunda "Ben de tanımıyorum. Tyler'ın bakanlıktan iş arkadaşı olduğunu söyledi" dedi.

Selin salonda şöminenin yanından ayakta duran adama yaklaştı ve selam verdi. Adam Selin'in varlığından rahatsız olmuşa benziyordu.

"Benim adım Selin. Tyler'ın iş arkadaşı olmalısınız" dedi.

Adam ondan ürkmüş gibi bir adım geriledi.

"E-evet" dedi hafifçe kekeleyerek. Adamın uzun boynu ve sarımsı gözleri bir insanınkinden çok hayvanınkini andırıyordu. Yüzünün en çarpıcı yeri olan gözleri her an sokmaya hazır bir yılan gibi düşmanca bakıyordu.

Selin adamın konuşmak istemediğini anlamıştı. "Ben Tyler'ın çok eski bir dostuyum. Sizden hiç söz etmemişti bana. Siz de siyasi planlama dairesinde mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Adam sohbete pek gönüllü olmadığını belli ederek, "Ben daha yeni geldim" dedi. Bir süre sustular.

Selin adamı kışkırtma isteği duydu içinde. "Size de Tyler'ın intihar etmiş olabileceği gerçek dışı gelmiyor mu?" dedi birdenbire.

Adam dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı. Sonra kendini toparladı ve "Ö-ööyle görünüyor. Yani polis öyle dedi" diye sürdürdü lafını. Selin adamdan gözünü alamıyordu. Bu yarı yaratık yarı insanın Tyler'ın yakın arkadaşı olabileceğine inanmıyordu. O sırada merdivenden sedye üstünde Tyler'ı indirdiklerini gördüler. Siyah bir torba içine konulmuştu. Bu dünyadan siyah bir poşet

içinde ayrılmanın büyük bir acı olduğunu düşündü Selin. Dünyaya gelirken pamuklara sarılan insanoğlu ölürken siyah torbaya giriyordu. Meredith'in çığlıklarla karışık ağlaması insanın içini parçalıyordu. Selin yılan adamı arkasında bırakarak kadına koştu ve sarıldı. İki kadın kapının önünde Tyler'a son kez baktılar.

Polis, Meredith'ten kendini daha iyi hissettiğinde merkeze gelmesini rica ederek evden ayrıldı. Komşulardan biri yaslı kadına biraz uzanmasını söyledi. Bitkin düşmüş Meredith kafasını sallayarak onayladı.

Tekrar eve girdiklerinde yılan gözlü adamın orada olmadığını fark etti Selin. Hızla yukarı tırmandı. Koridorda duraksadı ve hızlıca etrafa baktı. Yılan adamı Tyler'ın yatak odasında yerde bir şeyler ararken gördü. Kapıdan "Bir şey mi kaybettiniz?" diye sordu.

Adam yerinden sıçradı ve Selin'e şeytani bir bakış fırlattı. Yanıt vermeden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Selin adamın tam bir ucube olduğunu düşündü. Arkasından aşağı inip evden çıkışını izledi. Adam kimsenin yüzüne bakmadan arabasına bindi ve hızla oradan uzaklaştı.

Selin mutfağa gitti, lavaboda kendine bir bardak su doldurdu. Bir süre bahçede duran oyuncaklara baktı. Tyler'ın ölümü en çok çocukları için yıkım olacaktı. Bunda kendisinin de payı vardı. Eğer Tyler'a o lanet haberi sormasaydı adam bugün yaşıyor olabilirdi. Onu ortadan kaldırmalarının ardındaki nedeni bulmalıydı. Tyler'ın eline bazı önemli bilgiler geçmiş olmalıydı. Ama bilgileri nerede saklıyordu? Bilgisayarında, ofisinde, evde ya da kimsenin bulamayacağını düşündüğü bir yerde?

Selin yavaşça arkasına döndü. Buzdolabının üstünde ailece çekilmiş fotoğraflara göz gezdirdi. Bir karede küçük Celine, Tyler'ın omuzlarına binmiş, babasının siyah kıvırcık saçlarını çekiyor ve kahkaha atıyordu. Meredith başını kaldırmış küçük kızına gülümsüyordu. Bir fotoğraf karesine sıkışmış üç kişilik bir mutluluk anıydı. Selin buzdolabının üstündeki diğer fotoğraflara, süslere, çocukların yaptığı resimlere baktı. Haberinin dostunun hayatına mal olduğunu düşünerek derin bir suçluluk duygusuna kapıldı. Boğulacak gibi hissedip önce mutfaktan, daha sonra da evden dışarı attı kendini.

Davis'ten ödünç aldığı arabanın motoru nazlanarak çalıştı. Tyler'ın yaşadığı sokaktan sağa, sonra sola saptı. Birkaç kilometre anacaddede ilerledi. Önündeki araba sağ sinyalini verip durunca o da yavaşladı ve beklemeye başladı. Saçları ıslak bir kız çocuğu alçak bir binadan dışarı çıktı ve öndeki arabanın arka koltuğa yerleşti. Çocuğun çıktığı alçak binaya baktı Selin. Burası kapalı bir yüzme havuzuydu. Tyler'ın yıllar önce ona bu havuzdan söz ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. "Burası benim gizli mekânım, herkesten kaçmak için geldiğim yer. Bir tek sana söylüyorum, değerini bil" gibi bir şeyler söylediğini anımsadı. Tyler bedeninden utandığı için spor salonlarına gitmez, sakin saatlerde burada yüzerek kilo vermeye çalışırdı.

O anda kafasına dank etti. Arabayı geri vitese taktı ve ilk aradan sağa saptı. Caddede deli gibi sürüyordu. Yılan adamın eve gelmesinin tek bir nedeni olabilirdi. Tyler ulaştığı bilgileri ofisinde ya da bilgisayarında saklamamıştı. Çok daha güvenli bir yere koymuştu onları. Selin gaza bastıkça sabırsızlanıyor, heyecandan direksiyonu sıkıyordu. Sonunda Tyler'ın evine ulaştı. Kapının ziline bastı. Kapıyı komşulardan biri açtı. Selin sakin olmaya çalışarak "Meredith'le görüşebilir miyim?" diye sordu.

Komşu kadın "Doktor sakinleştirici verdi. Birkaç saat uyanacağını sanmam. İsterseniz geçin bekleyin" dedi.

Meredith'in uyuyor olması onu rahatlattı. Ona olan biteni anlatamayacağını biliyordu, bu onun hayatını da tehlikeye atmak demekti. Ama istediği şey evin içindeydi ve onu almalıydı.

"Şey..." diye kıvrandı Selin. "Sanırım anahtarlarımı burada unutmuşum, mümkünse bir bakmak istiyorum" dedi.

Önce girişteki masanın gözüne baktı. Salondaki sehpalara göz gezdirdi. Mutfaktaki masa ve tezgâhı da kontrol etti ama aradığı şeyi bulamamıştı. Tam yukarı kata çıkacaktı ki merdiven altındaki boşlukta parlayan bir şey çarptı gözüne. Duvardaki askıya yaklaştı. İşte oradaydı. Ev, ofis, araba ve diğer pek çok şeyi açabilen anahtar kümesi.

* * *

On dakika sonra alçak binanın önüne varmıştı. Binanın boş avlusunu geçti ve cam kapılardan içeri girdi. Kadın soyunma odaları solda, erkek soyunma odaları ise sağdaydı. Kapıdaki görevliden günlük bir bilet aldı ve kadın soyunma odalarına doğru ilerledi.

Burada bir süre oturdu. Yaşlı bir kadın yağlarını sallandırarak önünden geçti ve duşa girdi. Selin, erkeklerin soyunma odasına girmek için bir yol bulmaya çalışıyordu. Ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı. Altında mayosu yoktu ama gömleği külotunu kapatacak kadar uzundu. Soyunma odalarının sonundaki çıkıştan havuza ulaşılıyordu ve erkeklerin soyunma odasına gitmenin tek yolu havuzun kenarından geçmekti. Selin havuza açılan kapıdan çıktı ve yüzmeye hazırlanır gibi suya ayağını soktu. Havuzda yüzen üç kişi vardı. Yüksek sandalyede oturan cankurtaran uyukluyordu. Havuzun kenarından yürüdü ve erkeklerin soyunma odasına daldı. İçeride kimsecikler yoktu. Dolapların olduğu bölüme ilerledi. Anahtarlıktaki küçük anahtarın üstünde numara yoktu ve karşısında kırk kadar dolap vardı. Cesareti kırılmıştı. Dolapların hepsini denemesi imkânsızdı. Burada daha fazla kalamayacağını da biliyordu. Tam çıkmak üzereyken kapıda beliren yüzü görüp dondu kaldı.

Yılan adam sarı gözlerini ona dikmiş nefretle bakıyordu. Selin havuz çıkışına doğru bir hamle yaptı ama geç kalmıştı. Adam Selin'i bileğinden yakaladı. Çelimsiz biri için fazlasıyla güçlüydü. Selin acı içinde bağırdı. Sesi boş duvarlarda yankılandı. Adam Selin'i sarsıyor "Anahtarı çabuk bana ver" diye tıslıyordu.

Selin anahtarları sıkı sıkı tutuyor var gücüyle savaşıyordu adamla. Bir taraftan da "İmdat, yardım edin!" diye bağırıyordu. O sırada içeri havuzdan çıkan biri girdi. "Neler oluyor burada?" diye seslendi ikisine.

Selin yılan adamın şaşkınlığından faydalanıp elinden kurtuldu ve havuza doğru koştu. Yılan adam da öteki çıkıştan koşarak kaçtı. Selin kadınlar bölümüne giderek hızla giysilerini giydi. Yılan adam gizlenip onu takip etmiş olmalıydı. Dışarı çıktığında sokakta kimsenin olmadığını fark etti. Aceleyle binanın önündeki arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Anahtarlık hâlâ elindeydi.

Davis'in evine geldiğinde bina kapısının açık olduğunu gördü. Korkuyla yukarı çıktı. Davis'e bir şey olursa kendini asla affetmezdi. Zili çaldı ve bekledi. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Sonra bir tıkırtıyla açıldı kapı. Davis bir havluyla kafasını kuruluyordu. Selin adamın boynuna atıldı.

"Sana bir şey oldu diye çok korktum" dedi heyecanla.

"Daha ölmeye niyetim yok evlat! Bu hikâyenin sonunu mutlaka göreceğim" dedi göbeğini hoplatan bir kahkahayla.

Selin Davis'in bu kadar rahat davranmasına sinir oluyordu. Çevresindeki herkes ölüyor, yakınlarının yaşamları mahvoluyordu ama Davis hâlâ gülebiliyordu. Surat asarak divana oturdu.

"Gülmeyi kes de benimle havuza gel" dedi sertçe.

"Ne havuzu?" dedi Davis. "Bu kadar işimiz arasında bir de yüzmeye mi gideceğiz?"

"Asıl işimiz orada. Şu küçük anahtarı görüyor musun? İşte bu küçük şey bize büyük kapılar açacak" dedi Selin.

Tyler'ın evinde olanları ve yılan adamla boğuşmasını anlattı sonra. Selin sözünü bitirmeden Davis ceketini giymişti bile.

"Tamam o halde gidip biraz yüzelim" dedi.

Arabayı havuzun bulunduğu binanın önüne park ettiler.

Davis Selin'e arabada kalmasını söyledi. Selin takip edilmiş olabileceklerini biliyordu ama umursamadı. Eğer birini görürse deliler gibi kornaya basacak ve sokağı ayağa kaldıracaktı. Davis otuz saniye içinde kapıdan kaybolmuştu. Selin aynalardan arkayı kontrol etti. Uzaktan siyah bir arabanın geldiğini gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Araba hızını yavaşlatmadan yanından geçti gitti. Dakikalar ona saatler gibi geliyordu. Davis'in onlarca dolabın kilidini denemesi bir saati bulabilirdi. Yılan adamın yakınlarda bir yerde onları gözetlediğini düşündü. Yüzündeki nefret ifadesini unutamıyordu. Adam, öldürmeye programlanmış gibi bakıyordu. Belki de Tyler'ın katili oydu. Onu belgeleri araması için göndermişlerdi ama Tyler'ın karısı beklenmedik bir biçimde eve gelince planları suya düşmüş olmalıydı. Saatine baktı. Davis gideli on beş dakika kadar olmuştu.

O sırada beyaz bir çöp kamyonunun sokağa girdiğini gördü. Yerinde doğruldu ve kornaya var gücüyle basmaya başladı. Sokakta köpeğini gezdiren bir kadın dönüp Selin'e kızgın bir bakış fırlattı. Kamyon ona doğru ilerlerken Selin uzun uzun kornaya basmayı sürdürüyordu. O sırada Davis elinde bir çantayla kapıdan dışarı çıktı. Yaşlı adam arabaya atlar atlamaz Selin gaza bastı ve arabayı yolun kenarında duran çöp bidonlarına doğru sürdü. Bidonları devirerek yolun ortasına kadar sürükledi ve geri vitese takıp hızla arkaya doğru gitmeye başladı. Çöp kamyonu yolun ortasındaki bidonlar yüzünden fren yapmak zorunda kalmıştı. Selin ilk sağdan geri geri gitti. Arabanın burnunu çevirdikten sonra hırsla gaza bastı.

Davis kucağındaki siyah çantaya bir hazineymiş gibi sarılmıştı.

Eve vardıklarında hava kararıyordu. Selin kentin merkezinde arabayı acelesi olmayan biri gibi sürdü. İzlendiklerini biliyor ama artık umursamıyordu. Sonun yaklaştığı duygusu yayılmıştı içine. "İçeriden bu kadar çabuk nasıl çıkabildin?" diye sordu Selin.

Davis muzip bir gülümsemeyle "Yaşlı bir adam olmanın avantajını kullandım" dedi. "Havuzdaki görevliye dolabımın yerini unuttuğumu ve içinde çok değerli eşyalarım olduğunu söyledim. Dolaplar meğer renklerine göre ayrılıyormuş. Ucunda mavi benek olan anahtarlar mavi dolapları açıyormuş. Görevli mavi dolapların hepsini denedi ve sonunda Tyler'ın dolabını bulduk" dedi.

"Hadi şu çantanın içine bir bakalım" dedi Selin, Davis'in dört ayak üstüne düşmesine içten içe bozulmuş gibiydi.

Bez çantayı çalışma masasının üzerine koydular ve fermuarını dikkatle açtılar. İçinden kirli bir havlu, bir erkek mayosu ve terlikler çıktı. Çantada başka bir şey yoktu.

Selin sandalyeye çöktü ve "Lanet olsun hiçbir şey yok burada. Yanılmışım" dedi sinirle.

Davis çantayı ters çevirdi ve havada salladı. Çanta boştu. O da başka bir sandalyeye oturdu.

"Tyler'ın geride bir şeyler bırakacağını sanmıştım. Belki de gerçekten intihar etti" dedi Selin.

Davis düşünüyordu. "Hemen umutsuzluğa kapılma belki de bize çantayla bir mesaj falan vermek istiyor. Bir havlu, mayo ve terlikler. Bunların bir anlamı olabilir" dedi Davis. Ama o da pek inandırıcı bulmadı bu söylediğini.

Selin ayağa kalktı ve çantayı eline aldı. İki eliyle havada salladı. Çantanın önündeki ve içindeki gözleri bir kez daha kontrol etti. Hiçbir şey bulamadı. Elinde çantayla sandalyeye oturdu yeniden. Çantaya bütün sırları saklayan bir bilgeymiş gibi dikkatle bakıyordu. Saplarını bir kez daha tuttu. Omuz sapının kenarlarını inceledi. Kıvrım yerlerine bir şey sokulmuş mu diye kontrol etti. İçindeki astarın dikişleriyle oynanmış mı diye dikkatle inceledi. Sonra gözleri parladı. Yerinden kalktı ve "İşte burada Davis! Aradığımız şey burada!" diye haykırdı.

Davis ne olduğunu anlamamıştı. Selin boş çantayı adamın gözüne sokuyordu ama Davis bir şey göremiyordu. Selin çantayı masaya bıraktı ve ön gözün fermuarının ucundaki plastiği dikkatle çıkardı. Elinde tuttuğu plastik taşınabilir bir bellekten başka bir şey değildi. Davis Selin'e hayranlıkla bakıyordu. Belleği dikkatlice bilgisayara yerleştirdiler. Makineden bir çınlama sesi geldi ve karşılarına dosyaların listesi sıralandı. Tyler Selin'in tahmin ettiğinden çok daha fazla çalışmıştı. Bunlar Savunma Bakanlığı'nın bütçe planlama bölümüne aitti. İkisi de nefeslerini tutmuş, belgeleri tarıyorlardı.

Bütçe bölümündeki belgeler teknik muhasebe kâğıtları gibi göründü onlara. Davis "Yavaş ilerle, bu belgelerin ne olduğunu iyice bir anlayalım" dedi. İkisi de bilgisayara bir şifreyi çözer gibi eğilmişlerdi. Sonunda Davis kafasını kaldırdı. "Bunlar Savunma Bakanlığı'nın çalıştığı silah şirketlerinin listesi. Bak bu sayılar tarihler, bu sayılar dosya numaraları, bunlar da isimleri" diye gösterdi parmağıyla.

Selin, "Burada en az yirmi silah şirketi var. Hepsini araştıracak zamanımız yok. Buradaki şirketlerden birinin bir özelliği olmalı" diye yakındı.

"Şuna bak sen!" diye haykırdı Davis, "Savunma Bakanlığı'nın bu şirketlerle yaptığı silah satış sözleşmelerinin tutarları da var."

Selin, Davis'in gösterdiği yeri okudu. Savunma Bakanlığı bir şirketten yüz milyar dolar tutarında silah satın almıştı.

"Aman Tanrım" dedi Davis, "bu adamlar neyin peşinde? Bu kadar silahla ne yapmaya çalışıyorlar?"

Şirketin kod numarasını aldılar önceki sayfalardaki listeyle karşılaştırdılar. "Blackhawk Defense Corporation" yazıyordu. Davis kafasını kaşıdı ve "Ben böyle bir şirket hiç duymadım. Savunma Bakanlığı'ndan yüz milyarlık bir ihale alıyorsa arkasında çok güçlü birileri var demektir" dedi.

"Sence de tam askeri harcamaları kısma kararı alınmışken bu silah alımı garip değil mi?" diye sordu Selin.

"Hem de nasıl! Asıl soru da bu zaten. Kongre'nin bundan haberi olmadığına bahse girerim" dedi Davis, "peki ya Başkan'ın, onun haberi var mı böylesi bir harcamadan?"

Tarihi bir anı yaşadıklarını hissederek nefeslerini tuttu ikisi de. Sessizliği ilk bozan Selin oldu. "Sence *New York Times* bunu basar mı?"

"Umarım basar. Bu kadar büyük bir haberi kaçırmak isteyeceklerini sanmam" dedi Davis, "ama bize düşen Blackhawk'ın arkasında kim olduğunu bulmak. İçimden bir ses bizi çok daha büyük sürprizlerin beklediğini söylüyor."

Selin, Dike'ın bazı bilgilerin ölümcül olabileceği lafını anımsadı. Ilık sonbahar havasına karşın üstüne bir titreme geldi.

Cuma

Gün ışıkları Davis'in apartmanını aydınlatmaya başladığında Selin uykuya dalalı yirmi dakika olmuştu. İkisi de bütün gece Tyler'ın bulduğu dosyalar üzerinde çalışmışlardı. Davis ABD hükümeti içindeki kaynaklarıyla iletişime geçmiş, Selin ise Blackhawk silah şirketini araştırmaya başlamıştı. Blackhawk'ın internet sitesi "Uzay Çağı Savunma Sistemleri" sloganıyla açılıyor, sonra site ziyaretçilerini çok mutlu görünen güzel çocuklu ailelerin fotoğrafları karşılıyordu. Selin şirketin yönetim yapısına ilişkin hiçbir şey bulamadı.

Blackhawk on yıl önce üç kişi tarafından kurulmuştu. Jonathan Roth, Seth Cole ve Charles Russell. Bu isimler dışında yönetim kurulu üyeleriyle ilgili bilgi bulunmuyordu. Selin Seth Cole'un ismini zenginlerin bağış gecelerine ilişkin haberlerde okumuştu. Cole, Princeton Üniversitesi'nde nükleer fizik bölümünden mezun olduktan kısa bir süre sonra savunma ve silah endüstrisinde çalışmıştı. Yıllar içinde yükselmiş ve köşeyi dönmüştü. Sitede diğer kurucuların yalnızca maddi destek verdiği şirketin asıl fikir babasının Cole olduğu yazıyordu.

Şirketin mali belgelerini incelemek için ABD'nin bilgi özgürlüğü yasasından faydalanmaları gerekecekti. Ama bu, hem şirketi alarma geçirebilir hem de aylar sürebilirdi. Daha hızlı ve etkili bir yol bulmaları gerekiyordu.

Belgelerdeki diğer şirketlerle ilgili yeterince bilgi vardı. Ayrıca bu şirketlerin satış rakamları oldukça küçük miktarlarda gerçekleşmişti. Blackhawk Tyler'ın da ilgisini çekmiş olmalıydı. Son bir yılda birdenbire en büyük satışı, bu adı hiç duyulmamış şirket yapıyordu ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Selin, Davis'in mutfakta çıkardığı sesleri duydu. Uyku ile uyanıklık arasındaki gri bölgedeydi. Sabaha karşı biraz dinlenmek için giysileriyle divana uzanmış, orada da uyuyakalmıştı. Davis onu mutfağın kapısında görünce gülümsedi.

"Sarı saçlarına hâlâ alışamadım" dedi, "evimde bir punkçı yaşıyormuş izlenimine kapılıyorum."

Selin ellerini saçlarına götürdü. O da görüntüsüne alışamamıştı. Aynaya her baktığında irkiliyordu.

"Eski saç rengime dönmem için önümde bir engel yok aslında. Nasıl olsa benim nerede kaldığımı biliyorlar. Bu palyaçoluğa artık son verebilirim" dedi.

"Gel otur bir şeyler ye" dedi Davis, "bütün gece çalıştın. Acıkmışsındır."

Selin söz dinleyen uslu bir çocuk gibi masaya oturdu. Bir süre sessizlik içinde kahvaltı ettiler.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Selin, "bence Blackhawk'a gidip birileriyle konuşmaya çalışmalıyım."

"Onlara ne diyeceksin peki?" diye sordu Davis alayla. "Ben sizin hükümete neden bu kadar çok silah sattığınızı merak ediyorum, lütfen bana mali dosyalarınızı gösterin mi?"

"Bilemiyorum. Ne diyeceğimi henüz düşünmedim. Ama bu adamlarla ilgili dışarıdan herhangi bir bilgiye ulaşabileceğimizi sanmıyorum" diye açıkladı Selin, "ayrıca ikimiz de artık bu şirketin önemli bir kilit noktası olduğundan neredeyse eminiz."

"Şirketin merkezi Teksas'ta değil mi?" diye sordu Davis. "Evet ama Washington ve New York'ta da ofisleri var. Buradan başlarım ve nasıl gelişeceğine bakarım. Sen de buradaki kaynaklarından Seth Cole'la ilgili bilgi almaya çalışırsın" dedi Selin.

Davis düşünüyordu. Genç kadının yalnız gitmesini istemediği belliydi ama ikisi birlikte daha fazla dikkat çekerlerdi. Sonuçta hiçbir sonuç da çıkmayabilirdi bu araştırmadan.

"Dike'tan haber aldın mı? Belki o sana şirketle ilgili bilgi verebilir" dedi bu kez.

"Hayır dünden beri ses çıkmadı. Düşündüğüm gibi bir süre temasa geçmek istemeyebilir. En azından hükümet içinde yarattığımız karmaşadan sonra" diye yanıtladı Selin.

Davis güldü. "Evet sanırım herkesin paçası tutuşmuştur şimdi. Biz de bir süre sessiz kalalım bence."

"Bu şirketin ne olduğunu iyice öğrenene kadar elbette" dedi Selin.

Davis Selin'in yüzünde aniden beliren hüznü gördü. "İyi misin evlat?"

Selin'in gözleri buğulanmıştı. Ölen arkadaşlarını ve Ali'yi düşünüyordu. "Bu tehlikeli oyun benden üç kişiyi aldı" dedi, "ödüm kopuyor ama bu işin arkasında kimler olduğunu öğreneceğim. Ali'ye ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. MİT'i arayıp Ali isimli ajanınızı arıyorum nerede acaba diyemem ya!"

"Ne yazık ki bunu asla öğrenemeyiz" dedi Davis üzüntüyle, "eğer o herifler almadılarsa Türk istihbaratı bir şekilde onu gizlice oradan götürmüştür. Bizim ajanımız öldü, ona cenaze yaptık diye ilan edecek değiller."

Selin gözyaşlarını geri göndermek istercesine başını yukarı kaldırdı. Davis'in önünde bir kez daha ağlamak istemiyordu. "Evet haklısın. Yelkenleri suya indirmemem lazım ama onun yanımda olmasını o kadar çok istiyorum ki..."

Davis Selin'in elini tuttu ve babacan bir tavırla okşadı ve "Hadi ne yapacağımıza karar verelim. Pek fazla vaktimiz yok" dedi.

Selin Blackhawk'ın santralinden satıştan sorumlu bölümü istedi. Karşısına sözcükleri uzatarak konuşan bir kadın çıktı. Kadına Türkiye'de bir güvenlik şirketi için çalıştığını ve mümkünse ürünleriyle ilgili bilgi almak istediğini anlattı. Selin kadına "Şirketimiz kuruluş aşamasında. Bazı araştırmalar yapmam için beni buraya gönderdiler. Birkaç gün sonra dönmem gerekiyor. Bütçemiz yüz milyon doların üstünde" dedi Selin.

Kadın paranın miktarını duyunca resmi bir tavırla "Elbette. Size geri dönebileceğim bir telefon numarası var mı acaba?" diye sordu. Selin Davis'in az kullandığı ikinci cep numarasını verdi ve kapattı telefonu. Beş dakika geçmeden telefon çaldı. Karşısında aynı kadın vardı. "Satış sorumlumuz Bay Sedgwick'in bugün saat ikide bir boşluğu var. Size de uygun mu Bayan...?"

Selin "Ayşe Selçuk" diyerek, uydurduğu ismi verdi kadına. Kadın ondan ismini hecelemesini istedi. Selin söyleneni yaptı. Güvenlik şirketinin ismini sordu bu kez kadın. Selin Amerika'nın Türkiye algısına uygun olduğunu düşündüğü "Orient Security" isminde karar kılmıştı.

Kadın onu da not etti. Selin "Tamam ikide görüşmek üzere o halde" diyerek kapattı telefonu. Tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu randevu almak ama şimdi hazırlanması gerekiyordu.

Davis hayranlıkla karışık bir endişeyle bakıyordu Selin'e. "Umarım o şirketin kapısından sağ salim çıkabilirsin" dedi. Selin de aynı şeyi umuyordu.

Önce bu uydurma güvenlik şirketinin içini doldurması gerekiyordu. Birkaç saat içinde güvenlik şirketinin internet sitesini kurması imkânsızdı. Sitenin de kurulum aşamasında olduğunu söyleyecekti. Ancak bir logo ayarlaması şarttı. Denizin üstünden doğan bir güneş resmi buldu ve bir dosyaya kopyaladı. Logoyu kullanarak Ayşe Selçuk ismine sade bir kartvizit düzenledi.

Davis'in mahallesinde bir fotokopi mağazası olduğunu anımsıyordu. Üstünü başını düzeltti ve aceleyle dışarı çıktı. Mağazada logoyu beyaz kâğıtlara ve kartvizitlere bastırmak istediğini söyledi. Mağazada çalışan genç adam yarım saat içinde alabilirsiniz dedi. Oradan çıktı. Biraz ileride kadın giysileri satan bir mağazaya daldı. Kendine gri bir etek ceket takım aldı ve parasını ödedi. Tüm bu harcadığı parayı Davis'e en kısa zamanda geri ödemesi gerektiğini biliyordu. Davis'in umurunda değildi ama ona yük olmak istemiyordu. Mağazadan çıktı ve geçen defa gittiği kuaföre girdi. Saçlarını kendi rengine boyattı ve daha farklı bir model kestirdi.

Üç saat sonra tamamıyla hazırdı. Davis Selin'deki değişikliğe inanamadı. Gri takım elbisesi ve kısa koyu renk saçlarıyla tam bir iş kadını görüntüsündeydi. Logoyu kullanarak yapılan antetli kâğıtlara şirketi kısaca tanıtan bir yazı yazdı ve bastı. Eninde sonunda şirketin var olmadığı anlaşılacaktı ama bu önlemler Selin'e az da olsa zaman kazandırırdı.

Davis'in eski iş çantalarından birini ödünç aldı ve içine kâğıtları yerleştirdi.

"Orada ne bulacağını umuyorsun?" dedi Davis.

"Bilemiyorum. Belki bir ipucu. Eğer tahmin ettiğimiz şirket Blackhawk ise bir şekilde anlarım diye ümit ediyorum" dedi Selin, düşünceli ve kaygılı görünüyordu.

"Ben de bundan korkuyorum ya" dedi Davis. "Eğer olayların ardında gerçekten bu şirket varsa senin oradan sağ çıkma şansın çok az."

"Endişelenmeyi bırak Davis. Bunu yapmam gerektiğini ikimiz de biliyoruz. Sen Seth Cole'la ilgili bir şeyler bulursan lütfen bana hemen haber ver. O adamın kim olduğunu öğrenmeliyiz" dedi Selin.

Davis onu kucakladı ve "Çok dikkatli ol evlat" diye fısıldadı. Selin yaşlı adamı bir daha göremeyeceği duygusuna kapıldı.

Onu hafifçe itti ve "Artık çıkmalıyım" dedi. Davis ona arabanın anahtarlarını verdi.

Selin Virginia yolu üzerindeki Blackhawk binasına yaklaşık bir saatte ulaştı. Trafik tahmin ettiğinden daha yoğundu. Görüşmesine yarım saat vardı, binanın yakınında bir yere park etti. Arabada oturup söyleyeceklerini kafasından bir kez daha geçirdi.

Ayşe Selçuk, Orient Security şirketinin stratejik ilişkiler koordinatörüydü. İki ortak tarafından kurulan şirketin silah alımı yapması gerekiyordu ve o da bu nedenle ABD'ye gönderilmişti. Diğer şirketlerle görüşürken şans eseri Blackhawk'ın ismine rastlamış ve buradayken bir şansını denemek istemişti. Onunla görüşmeyi kabul ettikleri için minnettardı.

Makyajını tazeledi, üstünü başını düzeltti. Arabadan indi ve binaya doğru yürümeye başladı. Ofis binalarıyla dolu olan sokakta gri, siyah ve lacivert tonlarında takımlar giyen kadın ve erkeklerin arasında kaybolmuştu. Bundan hoşnuttu. En son istediği şey dikkat çekmekti. Binanın girişindeki panoda Blackhawk'ın onuncu katta olduğunu okudu. Kapıdaki güvenlik görevlisi ona kim için geldiğini sordu. Selin'in yanıtı üzerine yukarıya telefon etti ve onay aldıktan sonra önündeki ziyaretçi defterini imzalamasını istedi. Selin, yeni kimliğine uygun bir imza uydurdu ve kendisine uzatılan ziyaretçi kartını aldı.

Asansör öğle yemeğinden dönen insanlarla dolmuştu. Onuncu katın düğmesine bastı. Bir iki dakika sonra telefonu çalmaya başladı. Onu arayabilecek tek kişi Davis'ti.

"Davis her an kesilebilir asansördeyim. Ne oldu?" diye sordu.

Davis'in sesi kesik kesik geliyordu. "Oradan hemen çık. Çok önemli bilgiler edindim. Seth..."

"Alo, alo... Davis seni duyamıyorum. Neymiş o bilgiler?"

"Seth'in kimin dostu olduğunu öğrenince inanamayacaksın. Seth ile aynı okula gitmiş" dediğini duyabildi.

"Kimmiş? Anlayamıyorum" dedi Selin, yanıtı duymaya boşuna çabalayarak...

Hat kopmuştu. Asansördeki kalabalık Selin'in heyecanlı konuşmasından rahatsız olduklarını homurdanarak belli etti. Selin Davis'i yeniden aradı. Ama telefonun kapsama alanı dışında olduğu mesajını duydu.

Onuncu kata gelince asansör çınlayarak durdu. Kapı açıldı ve Selin kendini bir uzay filmi setinde buldu. Her yer bembeyazdı. Tüm mobilyalar camdan yapılmıştı. Şeffaf resepsiyonda duran genç kadın beyaz bir elbise giymiş, meditasyon yapar gibi gözleri yarı kapalı, gülümseyen bir ifadeyle oturuyordu. Çalışanların hemen hepsi beyaz giysiler içindeydi. Selin cam kapılara doğru yürürken telefonu bir kez daha çaldı. Davis'in heyecan içindeki sesini duydu.

"Selin hemen oradan çıkmalısın. Seth'in okuldan en yakın arkadaşlarından biri..."

Selin şirketin kapısından içeri girer girmez yanında bir güvenlik görevlisi belirdi ve kulağındaki telefonu hışımla aldı. "İçeriye cep telefonuyla giremezsiniz bayan. Görüşmeniz bittikten sonra size bunu geri vereceğiz" dedi. "Randevunuz var mıydı?"

Selin şaşkınlık içinde "Evet" diye kekeledi. Telefonunu alan goril kılıklı adama içinden küfretti. Davis sözünü bitirememişti. Seth'in okuldan en yakın arkadaşının bu işle ne ilgisi olabilirdi? Resepsiyona doğru ilerledi. Meditasyon yapan kadın uykulu bir sesle kim için geldiğini sordu. Selin ona Sedgwick'in ismini verdi. Kadın beklemesi için sağında duran cam koltukları gösterdi. Selin buza oturur gibi dikkatle koltuklara ilişti.

Gözüne resepsiyonun arkasındaki simsiyah şahin heykelciği çarptı. Şirketin beyazlığı ve şeffaflığıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Duvarlardaki ekranlarda sarışın ve mutlu çocuklar yeşil tarlalarda koşuyor, beyazlar giymiş bir kadın "Blackhawk olduğu için çocuklarınız şimdi daha güvende" diyordu. Selin huzursuz olmuştu. Davis'in tavsiyesine uyup oradan çıkması gerektiğini düşündü. Tam ayağa kalkıp kapıdan çıkacakken "Bayan Selçuk. Ben Alan Sedgwick. Sizinle tanışmak bir zevk" diyen bir ses duydu.

Karşısında beyaz takım elbise giymiş kel kafalı bir adam vardı. Elini uzattığında adamın tırnaklarının manikürlü olduğunu fark etti Selin.

"Memnun oldum" dedi.

"Lütfen bu taraftan buyurun" diye yol gösterdi adam. Camlı bölmelerin arasından yürümeye başladılar. Çalışanların hepsini bu şeffaf bölmelerden görmek mümkündü. Koridorun sonundan sağa dönerek başka bir koridora girdiler. Burası açık alan gibi duruyordu ancak camlı bölmelerden bir labirent yapılmıştı. Bölmelerin ardındakiler görülebiliyordu ama onlara ulaşmak için labirentin içinden geçmek gerekiyordu.

Selin bu garip yerden bir an önce çıkmak istedi. Çaresiz, adamı toplantı odasına benzeyen beyaz bir salona kadar takip etti. Salonun cam duvarları ekranlarla kaplanmıştı, onların üstünde de kameralar vardı.

Sedgwick şeffaf masanın çevresindeki beyaz koltuklardan birini gösterdi Selin'e. Karşısına da kendisi oturdu.

"Evet sizi dinliyorum" dedi gülümseyerek.

Selin hazırlık yapmasına karşın başta ne diyeceğini bilemedi. "Daha önce hiç böyle bir ofis görmemiştim" dedi safça.

"Evet misafirlerimiz başta çok şaşırırlar" dedi adam, "ama bu bizim şirketimizin temel sloganı aslında. Her zaman şeffaf ve temiz olmak. Sonuçta bizim işimiz barış getirmek."

Selin bir silah şirketinin barış için çalıştığını söylemesini absürt bularak gülümsedi. Selin'in yüzündeki alaycı ifade adamın gözünden kaçmadı.

"Caydırıcılık kaba kuvvetten daha güçlüdür. Siz de bu yüzden bizimle çalışma yolları arıyorsunuz değil mi?" dedi adam. Selin'in alaycılığı ona geçmişti.

Selin orada adama savaş karşıtı bir ders veremeyeceğini biliyordu. Çantasından güvenlik şirketiyle ilgili belgeleri çıkardı ve adama uzattı.

"Haklısınız. Bizim yapmak istediğimiz tam da bu. Çok yeni bir şirketiz biz. Hatta sitemiz bile kuruluş aşamasında. Beni ön bir araştırma yapmam için buraya gönderdiler. Eğer anlaşırsak ileride birlikte çalışabileceğimizi umuyorum."

Adam kâğıtlara bakarak gülümsüyordu. Acaba sahte olduklarını anlamış mıydı? O sırada bir düdük sesi duyuldu. Adam özür dileyerek yerinden kalktı ve duvardaki bir düğmeye bastı. Bir kadın sesi "Bay Sedgwick sizi önemli bir telefon bekliyor. Acil olmasa rahatsız etmezdim efendim" dedi.

Adam "Tamam" diyerek düğmeden elini çekti. "Çok özür dilerim Bayan Selçuk. Sizi bir iki dakika yalnız bırakmak durumundayım. Bu arada ne içerdiniz?"

"Su lütfen" dedi Selin. Adam çıkarken ona dikkatle baktı ve koridorun sonunda kayboldu. Selin yanında telefonu olmamasına lanet okuyordu. Oturduğu koltuktan kalktı ve dışarıya baktı. Washington tüm sonbahar renkleriyle önünde yayılıyordu. Kimseye görünmeden ofisten çıkmanın imkânı yoktu. Her yer camdan duvarlarla örülmüştü.

O sırada koridorda bir adamın ona baktığını fark etti. Selin gözlerine inanamıyordu. Bu Tyler'ın evinde gördüğü yılan gözlü adamdan başkası değildi. Adam hızla arkasını döndü ve uzaklaştı. Selin beyaz salondan dışarıya fırladı. Sedgwick'in onu getirdiği yolu bulmaya çalışıyordu. Koridorun sonundan sola döndü ama karşısına cam bir duvar çıktı. Tekrar geriye döndü, hızla ilerledi. Beyaz salonu geçti ve kapı gibi duran bir cama doğru koştu. Kapı kilitliydi. Kapana kısılmıştı. Camları yumruklamaya başladı. O sırada arkasında Sedgwick'in sesini duydu:

"Bayan Selin Uygar burası camdan bir kaledir. Gidecek hiçbir yeriniz yok anlamıyor musunuz?" Sedgwick yanında yılan adamla ona doğru yürüyordu.

Yılan adamın elindeki şırıngayı fark ettiğinde nefesini tuttu. Çığlık atmak için bile geç kalmıştı.

Gözlerini açtığında başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Yattığı yerden kalkmaya gücü yoktu. Başını sağa çevirdi. Küçük bir masa ve sandalye gördü. Tavandaki yavan ışık gözlerini acıtmıştı. Saatin kaç olduğunu tahmin etmek güçtü. Tek kişilik basit bir yatağın üstünde yattığını fark etti. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Bir hastane miydi? Yoksa bir hapishane ya da bir işkence odası mı?

Büyük bir enerji harcayarak yatakta doğruldu. Pencere olduğunu tahmin ettiği yer iki kanatlı demirden bir panjurla kapanmıştı. Odanın ucunda başka demir bir kapı vardı. Rengi yeşildi. Mobilyalar da yeşil metalden yapılmıştı. Dışarıdan belli belirsiz bir motor sesi geliyordu. Selin yavaşça ayağa kalktı. Başı dönünce tekrar yatağa oturdu. Ona verdikleri çok güçlü bir uyuşturucu olmalıydı. Bir süre öyle kaldı. Kapının yanındaki lavaboya gitmeyi planlıyordu ama her şey bulanık görünüyordu. Yatağa tutunarak yeniden ayaklandı. Yavaşça yürüdü. Nihayet lavaboya ulaştı, çeşmeyi açtı. Suyun sesi onu rahatlattı. Bolca su içti, sonra ensesini ve yüzünü ıslattı. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Aynı yavaşlıkla yatağa döndü.

Gündüz mü gece mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Kaç saattir uyuyordu ve neredeydi? Blackhawk'a giderek aptallık ettiğini düşündü. Ucuz bir kahramanlık yapmış ve tuzağa düşmüştü. Buradan kaçma şansının ne kadar az olduğunun farkındaydı. Bu soğuk odada ölümü beklemek dışında yapacak bir işi yoktu.

O sırada kapıda bir tıkırtı duydu. Yeşil demir kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri uzun boylu bir asker girdi. Selin nerede olduğunu anlamıştı. Burası askeri bir üstü.

"Bayan bizimle gelmeniz gerekiyor." dedi asker mekanik bir sesle. Selin rütbelerden pek anlamazdı ama bu bir teğmen olmalıydı. Oldukça genç görünüyordu. Yerinden kalkıp yavaşça kapıya doğru ilerledi. Başı hâlâ dönüyordu. Teğmenin önüne gelince "Nerede olduğumu lütfen söyler misiniz?" dedi.

"Buna yanıt vermeye yetkim yok bayan" dedi asker aynı mekaniklikle. Selin yanında teğmen, arkasında iki askerle birlikte ko-

ridora çıktı. Kaldığı bölüm hapishaneden çok yatakhaneye benziyordu. Yan odaların sessizliğinden boş olduklarını ya da çok geç bir saat olduğunu düşündü.

"En azından bana saati ve bugünün tarihini söyler misiniz?" dedi kibarca.

Teğmen onunla iletişim kurmamak için emir almış gibiydi. Mesafeli tutumunu sürdürerek önüne bakıp yürüdü. Duvarları sarımtırak koridorun sonunda büyük bir kapıya ulaştılar. Teğmen elektronik panoya bir şifre girdi ve kapı ağır ağır açıldı. O an şaşırtıcı şekilde Selin'in burnuna deniz kokusu çarptı. ABD'de yüzlerce askeri üs vardı. Hangisinde olduğunu tahmin etmesi imkânsızdı.

Çıktıkları alan bir çeşit avluydu. Beyaza boyanmış beton duvarlarla çevriliydi. Ne ağaç ne de bitki vardı. Duvarların üstündeki tel örgüler dikkatini çekti. Daha ötede, kuleden gelen ışık, gökyüzünü özgür bir kuş gibi geziyordu. Selin tepelerindeki geceye bir daha göremeyecekmiş gibi hasretle baktı. Teğmen yürümesini söyledi. Sağda başka bir kapı vardı. Oradan geçtiler. Önlerinde bir koridor uzanıyordu. Ardında ofislerin bulunduğunu tahmin ettiği kapalı kapıların önünden sessizce yürüdüler. Karşılarına kimse çıkmıyor, hiçbir ses duyulmuyordu. Sonunda iki kanatlı geniş ahşap bir kapının önünde durdular. Kapının önünde silahlı bir asker bekliyordu. Teğmen kafasıyla bir işaret yaptı ve nöbetçi asker kapıyı açtı.

Büyük bir çalışma odasıydı burası. Meşe bir masanın sol tarafında büyük bir kitaplık, masanın önünde deri koltuklar, sağda bir şömine ve yerde İran halıları vardı. Bir askeri üs için beklenmedik bir zevke ve zarafete işaret ediyordu.

Selin'in içeri girmesini bekledikten sonra askerler kapının ardında kayboldular. Selin odanın ortasında dikildi. Blackhawk'tan kimseyi görmemiş olması garipti. Burada karşısına çıkarılacağı kişi belli ki önemli biriydi. Pencereye gitti. Büyük bir uçak alanına bakıyordu. Askeri jetler sıra sıra dizilmiş, uyuyor gibiydi. İlerideki bir hangarda ışıklar yanıyor, bir grup asker bir uçağın karnını kurcalıyordu. Selin pencerelerin ses geçirmez ve metal kilitlerle kapalı olduğunu fark etti. Bu odadan tek çıkış yolu kapıydı ve oradaki askeri aşmasına da imkân yoktu.

O sırada kapı açıldı ve içeri iri cüsseli bir adam girdi. Selin odadaki az ışıktan adamın yüzünü iyi seçemedi. Bir iki adım ilerledi ve olduğu yerde dondu kaldı. Karşısındaki ABD Başkan Yardımcısı Dick Redford'un ta kendisiydi.

"Görüyorum ki beni görmek sizi çok şaşırttı Selin Uygar. Yoksa gazetecilik yeteneklerinizden kuşku mu duymalıyım?" dedi adam.

Selin Davis'in telefonunu anımsadı. Seth Cole'un yakın arkadaşından söz etmişti. O anda kafasına dank etti.

"Seth Cole'un okul arkadaşı Dick Redford" deyiverdi.

"Doğru. Burada olduğunuza göre bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısınız diye düşünmüştüm" dedi Başkan Yardımcısı, "başımıza büyük dertler açtığınızı söylemeliyim. Bizi bu kadar uğraştıran kişiyi bizzat kendim görmek istedim."

Adam büyük göbeğini kaşıyarak masanın arkasındaki koltuğa geçip yerleşti. Selin'e yok edilmesi gereken pis bir hamamböceğiymiş gibi bakıyordu. "Lütfen oturun" dedi tiksinti dolu bir ifadeyle.

Selin ne diyeceğini bilemiyordu. Adam onun sessizliğini fırsat bilip söze girdi. "Bakın sizinle bir anlaşma yapalım. Size yaşamınız boyunca elde edemeyeceğiniz bir fırsat sunacağım ve bir devlet adamıyla yapabileceğiniz en dürüst röportajı vereceğim. İstediğiniz her şeyi sorabilirsiniz. Bilirsiniz biz politikacılar farklı bir gerçeklik boyutundayızdır. Bu seferlik sizin yavan gerçekliğinize girebilirim."

Selin bu sözlerle Redford'un ne demek istediğini düşündü. Politikanın ve bunu iş edinmiş insanların sıklıkla yalana başvurduğunu iyi bilirdi. Yine de adamın onunla konuları ve olayları saptırmadan konuşacağını anladı.

"Bunu neden yapacağınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Bana elinize geçen bilgileri kimden aldığınızı söylemenizi istiyorum" dedi Redford.

Selin adamın aklından geçenleri anlamıştı. "Ve bu röportajı yayımlamam mümkün olmayacak değil mi?" dedi.

Adam dudakları arasından alaycı bir gülüş çıktı. "Siz gazeteciler bazen ne kadar da saf oluyorsunuz" dedi, "elbette olmayacak. Size söyleyeceklerimden sonra buradan sağ çıkabileceğinizi dü-

şünmeniz bile komik. Bunu genç bir insanın son arzusunu yerine getirmek olarak görün. Hani bir laf var ya kediyi merak öldürdü."

Selin artık kaybedecek bir şeyi olmadığını biliyordu, bunun verdiği cesaretle sordu: "Peki ya kabul etmezsem?"

"O zaman bütün bunların arkasındaki nedeni öğrenmeden ölmüş olacaksınız. Karar sizin, benim için hava hoş" dedi adam.

Selin'e daha önce ABD Başkan Yardımcısı'yla röportaj yapacağını söyleseler sevinçten havaya uçardı. Şimdi ise bunun bedeli kendi yaşamıydı. Ama her politikacı gibi Redford'un da spot ışıklarını sevdiğini, kendi egosunu tatmin etmekten hoşlandığını biliyordu. Onu ne kadar çok konuşturursa o kadar çok yaşayacaktı.

"Pekâlâ" dedi, "kusura bakmayın bu iyi hazırlanmış bir röportaj olmayacak. Umarım doğaçlama yapmamızın sizin için bir sakıncası yoktur."

"Hayır elbette yok" dedi adam, "buyurun sizi dinliyorum."

"Vedat'ı neden öldürttünüz?" diye bir anda sordu Selin.

"Selin Hanım beni düş kırıklığına uğratıyorsunuz. Bu kadar küçük ve önemsiz bir adamın yok olması bizim röportajımızın ilk sorusu mu olacak? Bu çok basit. Planlarımızı açığa çıkaracak bazı bilgilere ulaştı ve engel oluşturma riski doğdu. Bu kadar hayati bir amaç için çok küçük bir bedel bu" diye yanıtladı Başkan Yardımcısı.

Selin adamın soğukkanlılığı ve ruhsuzluğu karşısında yutkundu. Önüne çıkan tüm engelleri acımadan yok etmeye programlanmış bir makine gibiydi. Biraz durduktan sonra "Planlarınız tam olarak nedir peki?" diye sordu.

"En büyük plan ve misyonumuz ABD'nin dünyanın her bölgesinde en baskın ve en etkili güç olmasını sürdürmek elbette. Eğer Amerika bazı bölgelerde gerilemek zorunda bırakılırsa bunu engellemek de bizim işimiz" dedi Redford.

"Daha net konuşalım. Yani ABD Ortadoğu ve Asya'daki savaşlarını bitirmek istemiyor, öyle mi?" diye sordu Selin.

"Şimdiki hükümet bunu istiyor olabilir ama bu bizim çıkarlarımıza bütünüyle ters" dedi adam.

Selin, "Halk iradesiyle seçilmiş bir başkan ve onun yönetimi var. O halde tam olarak kimin çıkarlarından söz ediyoruz?" diyerek Redford'u köşeye sıkıştırmayı denedi.

Redford'un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ne kadar da safsın" der gibi bakıyordu.

"Başkan dediğimiz zayıf mahluk demokratik, barışçıl ve insan haklarına saygılı bir dünya isteyen bir hayalperest. Onu bu projeye ikna etmemiz mümkün olmayacaktı. Biz de onu baypas etmeye karar verdik."

"Biz derken kimi kastediyorsunuz?" dedi bu kez Selin.

"Benim gibi gerçek vatanseverleri elbette ki" dedi Redford, "tüm yeteneklerini ve imkânlarını bu yolda kullanmaya hazır yurttaşlar."

"Bu bir çeşit derin devlet mi?"

"Derin değil, öz devlet diyelim. Sistemin işleyişi saf ve idealist bir Başkan'a bırakılamayacak kadar önemli" dedi Redford. Selin adamın sol görüşlü Başkan'a duyduğu nefret ve küçümsemeyi saklayamadığını düşündü.

"Yani Başkan'ın haberi olmadan gizli bir savaş operasyonu emri mi verdiniz?"

"Hayır, savaşı biz yapmayacağız. Sadece onu besleyecek silah, araç ve malzemeleri sağlayacağız. Savaşı yapacak onlarca ülke var bölgede" diye açıkladı Başkan Yardımcısı.

Selin için her şey açıklığa kavuşmuş gibiydi. "Örneğin Türkiye gibi?" dedi.

"Evet Türkiye de bu ülkelerden biri. Artık yüz binlerce asker gönderip can ve mal kaybımızı artırmak gibi bir niyetimiz yok. Biz perdenin gerisinde olmak istiyoruz. Bu hem daha kârlı hem de daha güvenli."

"Son dönemde Türkiye'yle ilişkilerinizi basın önünde kötü göstermeye çalıştınız. Ama aslında aranızda büyük bir işbirliği vardı" dedi Selin.

"Öyle. Türkiye aslında bize çok benzeyen bir ülke. Şimdiki iktidarın özellikle Ortadoğu'da büyük bir güç olma hayali var. Onlar bu bölgenin efendisi olmak istediklerini açıkça söylüyorlar. Bizimle aynı çizgide oldukları sürece bu bize de uyar. İlişkileri kötü gösterme meselesine gelince sizinki gibi komplo teorilerine inanan ülkelerde Amerikan karşıtlığı iç politikada siyasi bir ser-

maye olabilir. Biz hükümetin bunu kullanmasına ses çıkarmadık. İçerde ne yaparlarsa yapsınlar yeter ki dış politikada bizimle olsunlar."

"Başbakanla aranızda çok yakın özel ilişkileriniz de var" diyerek konuyu deşmeye çalıştı Selin.

"Başbakan pragmatik biri" dedi Redford, "Ortadoğu'da ve kendi ülkesinde hedeflerine ulaşabilmek için bizimle çalışması gerektiğini biliyor."

Selin iyice röportaj havasına girmişti, gerçekten açık bir teyp varmış da konuşulanları kaydediyormuş gibi sordu: "Son görüşmelerinizde özel eğitilmiş askeri bir ekip yollayacağınızı söylemiştiniz ona. Bu ekibin görevi ve yapısı nedir?"

"Bu ekip üst düzey istihbarat görevlilerinden ve çok yetenekli askerlerden oluşuyor" dedi Redford, "bizim bölgeye silah nakliyatımızı yönetmeleri ve Ortadoğu ülkelerinde siyasi ve sosyal ortamı hazırlamaları emredildi."

Selin, adamı kışkırtmak ister gibi sordu: "Yani savaş çıkaracak provokasyonları hazırlamak gibi?"

"Bir tür savaşa hazırlık senaryosu yazmak diyebiliriz" dedi Redford sakince.

"Savaş çıkacağından yüzde yüz emin görünüyorsunuz" dedi Selin.

"Evet" derken rahattı adam, bunda şaşılacak bir şey yoktu ona göre, "Ortadoğu halkları onlarca yıldır baskı, yoksulluk, yolsuzluk ve ümitsizlik içinde yaşıyor. Bundan daha güzel bir savaş ortamı olabilir mi?"

O an için kulağa oldukça safça gelen bir tepki verdi Selin: "Peki Amerika'nın bu ülkelere demokrasi ve özgürlük getirme söylemi?"

"Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki bu halkların demokrasiyle tanışmaları yüzyıllar alabilir" dedi Başkan Yardımcısı, "hatta belki de hiç gerçekleşmeyebilir. Bunu yapacak ne birikimleri ne de eğitimleri var. Bu ülkelerdeki köktendinci faktörleri saymıyorum bile."

Selin artık duygu ve düşüncelerine hâkim olamıyordu: "Bu tür bir kaosun dünyaya yayılacak nükleer bir savaşa neden olacağının farkındasınız değil mi?"

"Neden olmasın? Dünyada gereğinden çok insan yaşıyor. Gezegenin bu kadar çok nüfusu taşıması imkânsız. Ekonomi derseniz çöküşün eşiğinde. Bir savaş bizi gerçek bir dünya barışına götürebilir" dedi Redford.

"Tabii sizin çocuklarınız ölmediği sürece" diye mırıldandı Selin.

Adamın yanıtı aynı şekilde pervasızdı: "Bu dünya için biz yeterince öldük. Başkalarının ölmesinde bir sakınca yok bana kalırsa."

Selin mide bulantısıyla yüzünü buruşturdu. Karşısında katil ruhlu bir savaş suçlusu vardı. Bunları yazamayacak olması öfkesini daha da bilemesine neden oluyordu. Bu korkunç yaratığın aklından geçenleri tüm dünyanın duyması için neler vermezdi.

"Sizin bu savaştan elde edeceğiniz kişisel bir fayda da var" dedi sonunda.

"Seth Cole benim üniversiteden çok yakın arkadaşım. Blackhawk'ı kurarken ben de gölge kurucu olarak önemli miktarlarda yatırım yaptım" derken aynı pervasız tutumu sürdürüyordu adam, "sonra hükümete girdiğimde Blackhawk'ın tüm silah ihalelerini almasını sağladım. Bu savaşta tarafların kullanacağı silahları Blackhawk üretiyor olacak."

"Yani yüzlerce milyar dolardan söz ediyoruz... Savaş ekonomisinin dünya ekonomisini kurtaracağını düşünmek aptalca değil mi? Savaşın tahmin edilmeyen pek çok sonucu vardır. Kıtlık ve yok oluş gibi" dedi Selin ümitsizce.

Redford bir katile yaraşır şekilde soğukkanlıydı: "Bu riski almak zorundayız. Şimdi de iyi bir dünyada yaşadığımız söylenemez."

"Sizin gibi kötüler olmasa daha iyi bir dünya olacağı kesin" dedi Selin sesindeki duygusallığa engel olamayarak.

Redford fırsatı kaçırmadı, "Bakıyorum röportaj yaptığınız öznelerin karşısında duygularınızı ele veriyorsunuz Selin Hanım" dedi, "devam edemeyecekseniz buna bir son verelim."

"Hayır" dedi Selin, "son bir sorum var. Milyonlarca insanın yaşamı yok etmeyi planlamak ve bunu uygulamak size ne hissettiriyor?"

Adamın yanıtı gerçekten de şaşırttı onu: "Ben kötü biri olduğumu düşünmüyorum. Bunlar dünya ve Amerika için yapılması gereken şeyler ve ben bu iş için seçildim. Beni durdurmak isteye-

cek aptallar her zaman vardı ve olacak. Örneğin planlarımızı yayarak engellemeye çalışan ve sizi bulan köstebek gibi. Ya da saflıkla demokrasiden söz edebilen Başkan gibi. Bunları aşmak ve hedefe ulaşmak için çalışmak da benim görevim."

Adamın gözlerindeki hırs Selin'i korkutmuştu. Kendisini dünyanın kaderini belirleyecek bir mesih olarak görüyordu. Selin söyleyecek bir şey bulamıyordu ama zaman kazanması gerektiğini biliyordu.

"Başkan savaşı engellemek için uğraşacaktır" dedi.

"Belki. Ama çok geç kalmış olacak. Her belgenin altında onun damgası var" dedi Redford, "kimse ben bu emirleri verirken Başkan'ın haberi olmadığından kuşkulanmadı. Gizli savaş operasyonu tıkır tıkır işliyor Selin Hanım ve siz çok geç kaldınız."

Adam yerinden kalktı ve Selin'e doğru yürüdü. Kulağına eğilip "Şimdi bana aramızdaki hainin ismini söylemenizi istiyorum" dedi.

Selin duraksadı. Aralarındaki anlaşmaya uyması için bir neden yoktu. Zaten Dike'ı tanımıyordu. "Gerçek adını ben de bilmiyorum. Hatta yüzünü bile tam olarak görmedim. Hep şapka ve pardösüyle buluştu benimle" dedi.

"Çok yazık. Hâlâ kaynaklarını koruyan idealist bir gazeteciyi oynuyorsunuz. Sizden bu bilgileri işkenceyle almamız gerekecek" derken sesinde tehdit savuran birinden çok, yalın bir gerçeği açıklayan kişilere özgü o sükûnet vardı. "Elbette bunun için uygun mekânlarımız ve uzmanlarımız var. Artık size veda etmeliyim Selin Hanım. Sizinle tanışmak bir zevkti. Umarım uçak yolculuğunuz iyi geçer."

"Nereye gönderiyorsunuz beni?" diye bağırdı Selin.

"Elbette ki tüm köktendinci teröristleri tuttuğumuz yere. Haberiniz yok elbette. Evinizde El-Kaide'ye yardım ve yataklık ettiğinize ilişkin kanıtlar bulundu. Bunun cezası ölümdür. Ama bu topraklarda değil" dedi Başkan Yardımcısı, "eminim Guantanamo esir kampımızı çok beğeneceksiniz. Şimdiye kadar hiçbir gazeteci bu kadar yakından görmedi orayı."

Selin buz kesmişti. Adam kapıyı iki kere tıklattıktan sonra arkasına bakmadan odadan çıktı. Az sonra onu buraya getiren as-

kerler kapıda göründü. Selin yaşadığı şok yüzünden ayağa kalkmakta zorlanıyordu. İki asker onu kolundan tutup çekiştirerek dışarı çıkardı.

Birkaç dakika sonra Selin uyandığı odaya getirilmişti. Dick Redford'un şeytani zekâsının sınırları yoktu. Onu köktendinci bir terörist olarak damgalayarak işkence görmesinin ya da öldürülmesinin yasal yollarını da açmış oluyordu. Oradan kurtulma şansı neredeyse sıfırdı.

Selin bunları düşünürken kapının önünde birilerinin konuştuğunu duydu. Yaklaşıp kulak kabarttı. Bir ses tutukluyu kendilerinin alıp uçağa götüreceğini nöbetçi askerin görevinin bittiğini söylüyordu. Askerin "Ama bana emri veren..." diye başladığı cümlesi "Tamam asker şimdi de emri ben veriyorum. Görevin bitmiştir" cümlesiyle kesildi. Selin nöbetçi askerin uzaklaşan ayak seslerini duydu. Kapının kilidi açılırken yatağa geri döndü ve oturdu. İçeriye üniformalı iki asker girdi. Biri genç öteki orta yaşlıydı. Genç olanın elinde büyük siyah bir torba vardı.

Orta yaşlı olanı "Selin Hanım bunları giymeniz gerekiyor" dedi. Selin torbadakilerin cezaevine gönderilen mahkûmların giysileri olduğunu düşündü. İsteksizce kafasını çevirdi.

Orta yaşlı adam ona doğru yaklaştı ve kısık sesle "Eğer buradan kurtulmak istiyorsan bir an önce dediklerimizi yap" dedi.

Selin hayretle adama baktı. Karşısındaki John Dike'tı. Sağ elindeki mavi taşlı yüzüğü gördü. Sevinçle yerinden kalktı.

Adam "Benim için yaptıklarınızı biliyorum ve bunun için minnettarım" dedi.

"Ben bir şey yapmadım" dedi Selin, "sizi asla gerçekten tanımadım ki."

"Aslında daha önce tanışmıştık" dedi Dike. "Hatırlarsanız Dışişleri Bakanlığı'nın kafesinde ortak bir dostumuzla oturuyorduk o sırada siz yanımıza gelmiştiniz."

Selin'in gözleri parladı. "Greg Sweis. Beyaz Saray'ın en kulağı delik adamı!"

"Lütfen acele edin" dedi Dike, "çok az vaktimiz var."

Adam çıkınca Selin torbayı açtı ve içindeki giysileri çıkardı.

Bunlar asker üniforması ve botlarıydı. Hızla üstüne giydi ve dışarıda bekleyen iki adama haber verdi. Üçü birlikte koridorda seri bir biçimde yürümeye başladılar.

Selin fısıltıyla Dike'a nereye gittiklerini sordu. Dike

"Sizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Ancak dışarı çıktıktan sonra yalnızsınız. Biliyorsunuz siz artık bu ülke sınırları içinde aranan bir teröristsiniz" dedi.

Selin acı bir ifadeyle başını salladı. Redford onu her anlamda kapana kıstırmayı başarmıştı. Koridorun sonundaki kapıya ulaştıklarında genç olan asker kilit kodunu girdi ve kapı açıldı. Burası tanklar, jipler ve askeri malzemelerle dolu büyük bir hangardı. Biraz ileride bir uçak bekliyordu.

"Bu sizi Guantanamo'ya götürecek uçak. Henüz teknik bakımı sona ermedi. Acele edersek sizi askeri üsten çıkarabiliriz" diye açıkladı Dike.

"Tam olarak hangi üsteyiz?" diye sordu Selin.

"Virginia Norfolk askeri üssü. Hah işte sizi götürecek askeri araç da geldi" dedi adam ve Selin'in eline bir kart sıkıştırdı. "Hadi artık gidin bu, üsse giriş ve çıkış kartı. Sahte olduğunu anlamaları çok uzun sürmez. İyi şanslar!"

"Çok teşekkür ederim Dike. Size hayatımı borçluyum" dedi ve askeri jipe bindi Selin. Genç şoför aracı hemen hareket ettirdi. Selin arkasına baktığında Dike ve yanındaki askerin ortadan kaybolmuş olduklarını gördü. Üssün kapısına kadar sorun çıkmadan ilerlediler. Selin'in yanındaki asker ağzını açmıyordu. Üssün ana kapısına geldiklerinde ikisi de kartlarını nöbetçi askere gösterdi. Selin kafasındaki kasketin yüzünü kapattığını umuyordu.

Nöbetçi asker Selin'e dikkatle baktı. "Bir dakika" diyerek camdan kulübeye girdi ve arkadaşına bir şeyler sordu. Uykusuzluktan gözleri kızarmış arkadaşı kafasıyla "Tamam" anlamına gelen bir işaret yaptı. Nöbetçi asker dışarı çıktı ve kartı ona geri uzattı.

"İyi geceler efendim" diyerek metal kapının açılması için işaret verdi. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Gecenin içinde boş yola dörtnala atıldılar. Selin her an bir grup askerin peşlerine düşeceği ve onları yakalayacağı tedirginliğiyle arkasına bakıyordu. Nereye gittiklerini bile bilmediğini fark etti. Askere döndü.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Bana sizi Annapolis rıhtımına bırakmam söylendi" dedi asker, "orada bir tekne sizi bekleyecekmiş."

"Peki sonra nereye gideceğim?" diye sordu Selin, sesinden epey tedirgin olduğu anlaşılıyordu.

"Bunu ben bilemem bayan" dedi asker soğukça.

Selin gideceği bir yeri olmadığını dehşetle fark etti. Yurtdışında çıkması imkânsızdı. Davis'i araması mümkün değildi. Şimdi bütün gazeteler ve televizyon kanalları "terörist gazeteci"yle birlikte çalışan Davis'in tepesine üşüşmüş olmalılardı. Davis bunun büyük bir komplo olduğunu biliyordu ancak elinde sağlam kanıt olmadan onu savunamazdı. Güvende olursa bir mesaj gönderebilirdi ona.

Gece rengini griye çeviriyor, büyük bir güçle gelen güne karşı koyamıyordu. Az sonra Selin'in yokluğu askeri üssü alarma geçirirdi. Kendisi için vahşi bir av başlatılacağını biliyordu. Askeri araç otobanda hızla ilerledi. On dakika sonra Annapolis'e varacaklarını tahmin ediyordu. Selin çok kısa bir sürede ne kadar çok şey yitirdiğini düşündü. Elinde son kalan şey canıydı. Ayrıca büyük bir savaşın gölgesi milyonlarca can almak için tepelerinde dolaşıyordu.

Jip yavaşladı ve Annapolis çıkışından sağa saptı. Sokaklara yeni değen sabah aydınlığı kenti beyaza boyamıştı. Yazlık evlerin arasından limana doğru kayıp gittiler. Birkaç meraklı martı onlara baktı, sonra denize doğru uçtular.

Jip yolun sonuna vardığında durdu ve genç asker "İleride demirlemiş mavi tekne sizi götürecek" dedi.

Selin adama teşekkür ettikten sonra araçtan indi. Askeri araç büyük bir hızla sokağa daldı ve gözden kayboldu. Selin içindeki korkuyu bastırmaya çalışarak tekneye doğru yürüdü. Limanda yaşlı bir adamın gazete okuduğunu fark etti. Adam onu görmemişti bile. Görse askeri üniforma içindeki bir kadının bu kadar erken bir saatte limanda dolaşması dikkatini çekerdi.

Tekne sakin denizin üstünde hafifçe sallanıyordu. İçinde yaşam belirtisi yok gibiydi. Selin yavaşça tekneye bindi. Alt katta bir

kamara olduğunu gördü. Güvertede biraz bekledi ama içeriden hiçbir ses duyamadı. "Merhaba" diye usulca seslendi. Yine bir hareket olmadı. Yanlış tekneye binmiş olabileceğini düşünüp arkasını döndü ve diğer teknelere bakmaya başladı.

O sırada bir elin omuzuna dokunduğunu hissetti. Arkasını döndü. Ali'nin yakışıklı yüzü ona gülümsüyordu.

Cumartesi

Onu ne kadar süre kollarında tuttu kestiremedi. Ama sıcaklığından ayrılmak hiç istemiyordu. Ali'nin "Canım acele etmeliyiz. Yoksa birazdan seni bulacaklar" diyen sesiyle doğruldu. Kafasında binlerce soru vardı ama Ali'nin yaşadığı gerçeği tüm merakını bastırıyordu. Ali tekneyi çalıştırdı ve bulutsuz maviliğe doğru yol almaya başladılar. İkisi de arada birbirlerine bakıp gülümsüyordu. Selin'in üstüne yine o liseli kız halleri gelmişti. Bu adamda ne vardı da onu böylesine değiştiriyordu?

"Bakıyorum nasıl hayatta kaldığımı sormuyorsun?" dedi Ali önündeki denize bakarak.

"Öyle mutluyum ki başım dönüyor. Sorarsam büyü bozulacak sen de puf diye yok olacaksın gibi geliyor."

Ali ne demek istediğini anlamıştı. Ne zaman ikisi kalsa o büyü hemen doğuyor ve onları sarıyordu. "Kamarada sana göre giysiler var. Üstünü değiştirmen iyi olur. Üniformalı bir kadını arıyorlar unutma" dedi.

Selin alt kata indi ve küçük kamaradaki yatağın üstüne konulmuş giysilere baktı. Bir jean pantolon, beyaz bir gömlek, siyah bir ceket ve düz pabuçlar. Selin giysileri bir tören için hazırlanırmış gibi geçirdi üstüne. Yukarı çıktı ve Ali'nin yaşadığından yeniden emin olmak istercesine boynuna sarıldı. Ali acıyla inledi.

"Kurşun yediğim yer acıyor. Hâlâ tam anlamıyla iyileşmedi" dedi.

"Hadi anlat artık" dedi Selin teknenin kenarındaki minderlere oturarak. "Ama önce beni nereye götürdüğünü söyle."

"New York'a. Bizi Amsterdam'a götürecek uçağa yetişeceğiz" diye yanıtladı Ali.

"Amsterdam'a hep gitmek istemiştim. Seninle olacağı için iki kere şanslıyım" dedi Selin, sanki balayına giden bir çifttiler.

"O uçak havalanana kadar ikimiz de şanstan söz etmeyelim bence" diyerek onu gerçekliğe döndürdü Ali.

"Seni en son gördüğümde patlamak üzere olan bir evde kurşun atıyordun. Nasıl oldu da kurtuldun o cehennemden?" diye sordu sonunda Selin.

Ali uzun bir hikâyeye başlayanların yaptığı gibi derin bir nefes aldı ve başından geçenleri anlattı: "Mehmet'i sorgulamadan önce bizim teşkilatı aradım. Onlar da bana yıllardır orada uykuda olan bir ajandan söz ettiler. Onu uyandırmamızın doğru olacağını düşündüler. Ben bulunduğum yerin koordinatlarını teşkilata gönderdim. O ajan olmasaydı ormanın içinde kurda kuşa yem olmuştum."

"Seni kurtarmaya mı geldi? Nasıl çıktınız oradan?" diye sordu Selin.

"Aslına bakarsan çıkamadık" dedi Ali. "Mehmet adamların silahlarından çıkan kurşunlarla öldü. Zaten onların istedikleri de buydu. Beni de geride olayların tanığı olarak bırakmamak için ateş ettiler. Silahımdaki kurşunlar bitince içeri daldılar ve evi taradılar. Göğsümün hemen üstünden vuruldum. Yere yığıldım. Adamlar ikimizi de öldü sanarak orayı terk ettiler. Bizim ajan eve vardığında benim nabzımınn attığını fark etmiş ve hemen oradan çıkarmış."

Selin yine röportaj havasına girmiş gibiydi. "Peki nerede tedavi ettirmiş seni. Hastaneye gitmek tehlikeli değil mi?" diye sordu.

"Beni hastaneye götürmemiş zaten. Kendisi tedavi etmiş. Uykudaki ajanımızın doktor olması büyük bir şans oldu" dedi Ali.

Selin en çok merak ettiği soruyu sordu bunun üzerine. "Beni nasıl buldun peki?"

Ali güldü. "Washington politikasını darmadağın ettin" dedi, "neler yaptığını öğrenmemek mümkün mü? Ben iyileşmeye çalışırken senin Davis'le kaldığını tahmin ettim. İyice ayağa kalkana kadar orada güvende olacağını düşündüm. Sana haber vermedim çünkü beni görmek isteyeceğini biliyordum. Dün öğleden sonra Davis'in evine gittim ve seni sordum. Davis bana büyük dostluk

gösterdi. Bulduklarınızı anlattı ve Blackhawk şirketine gittiğini söyledi. Tehlikede olduğunu anlar anlamaz harekete geçtim."

"Anlayamıyorum. Peki John Dike'la nasıl iletişim kurdun? Beni nasıl kurtardı o?" diye sordu Selin, merak içindeydi.

Ali anlatmayı sürdürdü: "Çok zor olmadı. Dike'ın sana gönderdiği e-postalardan birine Davis mesaj attı. Durumun ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyince Dike onunla bir buluşma ayarladı. Davis, Dike'ın tam olarak kimin tarafında olduğunu bilmiyordu ama şansını denemek istedi. Gerçekten çok cesur bir adam. Dike dikkatle dinlemiş onu ve yardım etme sözü vermiş. Sonra biz de iletişime geçtik. Gerisini biliyorsun işte."

"Peki biz nasıl çıkacağız buradan? Beni her yerde arıyorlar. Pasaport kontrolüne gelmeden enselerler bizi" dedi Selin umutsuzlukla.

Ali cebinden bir pasaport çıkardı ve Selin'e uzattı. Selin pasaportun ilk sayfasında yıllar önce çekilmiş kendi fotoğrafının altında "Zeynep Durusu" yazdığını gördü. ABD'ye giriş ve çıkış vizelerinin hepsi tamdı. Sevdiği adama hayranlıkla baktı.

"Bizim işimizin inceliklerinden biri de budur" dedi Ali. "Hiç beklemediğin bir anda başka birisi olursun."

Selin güldü. "Evet ben de senin gerçek ismini merak ediyordum. Ama yeni bir tane daha bulduğunu tahmin ediyorum" dedi.

Ali cebinden başka bir pasaport uzattı. Pasaportta "Osman Durusu" yazıyordu.

"ABD'ye balayına gelmiş genç bir çiftin kuşku çekmeyeceğini düşündüm" dedi Ali yüzünde muzip bir ifadeyle.

New Jersey limanına geldiklerinde büyük tanker gemilerinin arasından tekneyi dikkatle yüzdürdü Ali. Bir balıkçı teknesinin o limana yanaşması pek olağan bir durum değildi ama limanda çalışanların hiçbiri onlara dikkat etmedi.

Doğal davranmaya çalışarak limanın az ilerisinde park etmiş bir arabaya yöneldiler. Kiralık arabaya bindiklerinde öğle güneşi gökyüzünü kaplamıştı. Otobana girdiler. Feci bir trafik karşıladı onları. Bir kamyonun devrilmiş olduğunu ve yolu kapattığını

söylüyordu radyo. Uçağın kalkmasına iki saat vardı. Ali endişeyle dudaklarını ısırdı. "Bu trafikte uçağa yetişmemiz imkânsız" dedi. Arabayı acil şeridinde sürerek ilk sağdan çıkış yaptı ve kent merkezine doğru ilerledi. Arabalı vapur iskelesi az ötedeydi. Vapur kalkmak için bir düdük çaldı ve Ali gaza bastı. Kapıdaki adama yüz dolar verip "Uçağa yetişmemiz gerekiyor bizi vapura alırsan bu senin" dedi. Adam kapıyı hemen açtı. Vapurun kapağı yerden yarım metre yükselmişti. "Sıkı tutun" dedi Ali kadına ve büyük bir süratle vapura doğru sürdü. Araba iskelenin ucundaki boşluktan uçtu ve vapurun içine büyük bir gürültüyle kondu. Vapurdaki görevliler arabanın yanına gelip Ali'den dışarı çıkmasını istediler. Ali turist olduğunu ve uçağa yetişmesi gerektiğini aksanlı bir İngilizceyle anlattı. Cebinden çıkardığı birkaç yüz dolar da işe yaramıştı adamların sakinleşmesinde.

Yarım saat sonra New York'a vardılar. Otobanda havaalanı işaretini izleyerek ilerlediler. Selin radyoyu açtı. Bir kadın El Kaide'ye yardım etmekle suçlanan bir Türk gazetecinin kaçtığını ve tüm federal polisin peşinde olduğunu anlatıyordu. Kadın aynı gazetecinin *New York Times*'ta çıkan ve hükümet içinde büyük sarsıntıya neden olan makalesinden de söz etti.

Selin, Dike'ı düşündü. Bu tuhaf adamın güvende olmasını ümit ediyordu.

"Bir şeyi bir türlü anlayamıyorum" dedi, "sence neden Dike bana yardım etti? Yani sonuçta ben onun gözünde manipüle edilecek bir gazeteciyim."

"Doğru" dedi Ali, "bu tür adamların gerçekte hangi tarafta olacağını bilmek zor. Anlaşılan senin şansına bu seferlik doğru tarafta yer almış."

"Yani Dike savaş karşıtı mı?" diye sordu Selin.

"Bence onun gibi adamların bu tür ilkeleri yoktur" dedi Ali, "o günkü siyasi konjonktür çıkarlarını belirleyebilir. Redford'u sevmiyordu ya da gerçekte başka birine çalışıyordu."

"Bu kadar basit olabilir mi?" dedi Selin kendine sorar gibi.

"Bazen bu kadar basit olabilir canım" dedi Ali.

Birbirlerine baktılar ve Selin gülümseyerek Ali'nin elini tuttu.

Havaalanına yaklaştıklarına yönelik işaretler çoğalınca sustular. Az sonra ikisi de karıkoca rolünde büyük bir performans sergileyeceklerdi. Ali arabayı sağa kırdı ve Kennedy Havalimanı'na doğru ilerledi. Arabayı kiralık araçların bulunduğu otoparka bıraktılar ve el ele gidiş katına doğru yürüdüler. Ellerinde tek bir çanta vardı, onu da Ali taşıyordu. Amsterdam Havayolları'nın kontuarının önündeki kuyrukta bir süre beklediler. İkisi de ağzını açmadı. Sıra onlara geldiğinde görevli valizlerini sordu ve hafif yolculuk ettikleri yorumunu getirdi. İkisi de kibarca gülümsediler.

Görevli uçuş kartlarını verdi ve iyi yolculuklar diledi. İlk sınav başarıyla geçilmişti. Şimdi sıra pasaport kontrolündeydi. Kapılara doğru yürürken Selin Ali'yi eliyle durdurdu ve ileride asılı duran ekranı gösterdi. Kendi fotoğrafının altında "Aranıyor" yazıyordu. Bu Selin'in Dışişleri Bakanlığı'ndan aldığı basın kartının üstündeki uzun saçlı haliyle çekilmiş bir fotoğraftı.

Selin "Beni burada bekle" diyerek Ali'nin yanından ayrıldı. En yakın makyaj mağazasına girerek birkaç ürün seçti. Tuvalete gitti ve gözlerini ve dudaklarını ortaya çıkaracak bir makyaj yaptı. Ali, Selin'in abartılı makyajına hayretle bakıp "Düğüne gider gibisin" dedi.

Selin "Umarım kafalarını karıştırmayı başarırım" diye fısıldadı. Pasaport kontrolü sırasında iki çocuklu bir annenin arkasında beklediler. Çocuklardan biri sürekli ağlıyor, çaresiz anne de hem eşyaları hem de çocukları tutmaya çalışıyordu. Pasaport kontrolündeki polisin dikkati çocuklar yüzünden yeterince dağılmıştı. Sıra onlara geldiğinde adam Ali'nin pasaportuna baktı ve sonra Selin'inkini eline aldı. Bir süre durakladı. Kadının yüzüne bir kez daha baktı. Emin olamadığı her halinden belliydi.

"Ne kadar zamandır Amerika'dasınız?" diye sordu.

Ali, "İki hafta" dedi.

Adam "Lütfen bayan yanıt versin" diye tersledi onu. "Ziyaret nedeniniz?" diye sordu.

Selin "Balayındaydık memur bey" dedi.

Adam Selin'e bir kez daha baktı ve pasaporta damgayı vurdu. Selin Ali'nin ayarladığı diplomatik pasaportların işe yaradığını

düşündü. Uçağın kapılarının açıldığı anonsunu duydular. Koşar adım yürümeye başladılar. Kapıya geldiklerinde görevlilerin onlara işaret ettiğini gördüler. Biniş kartlarını verip uçağa bindiler.

Transatlantik uçağın ön kısmında iki kişilik yerlerine oturduklarında ikisi de gerginlikten bitap düşmüşlerdi. Ali, Selin'in elini tuttu ve "Az kaldı" diye fısıldadı. Uçağın içinde telaşlı hazırlık sürüyordu.

Selin Ali'nin elini bıraktı ve tuvalete gitmek için yerinden kalktı. Uçağın arkasına doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Uçağın içi yerini arayan, el çantalarını üst kabinlere yerleştiren insanlarla karmakarışık görünüyordu. Selin dikkat çekmekten kaçınarak kibarca yürüdü. Tam o sırada gördüğü şey karşısında dondu kaldı. Yılan gözlü adam sağ tarafta cam kenarındaki bir koltukta oturmuş, kendisini izliyordu.

"Olamaz!" diye haykırdı Selin. Çığlığına engel olamamıştı. Hızla geri döndü ve Ali'nin yanına geldi. "Hemen inmeliyiz bu uçaktan. Beni takip ediyorlar. O adam orada arkada oturuyor!"

Ali onu sakinleştirmeye çalışarak "Tamam sen merak etme ben gider şimdi bakarım" diyebildi.

"Hayır!" diye bağırdı Selin. Çevresindeki insanlar ona dönüp ters ters baktılar. "Sakın beni yalnız bırakma! Ben de seninle geleceğim."

İkisi de yerlerinden kalktılar ve arkaya doğru yürümeye başladılar. Selin korkudan terliyor, Ali'nin koluna iyice sarılıyordu.

Ali ona dönüp "Nerede?" diye sordu. Selin afallamıştı. Yılan adamın oturduğu koltukta genç bir kadın vardı ve camdan dışarı bakıyordu. "Şimdi buradaydı!" dedi şaşkınlık içinde. Sonra kadına yaklaşıp "Affedersiniz demin burada oturan adam nereye gitti gördünüz mü?" diye sordu.

Kadın "Ben on dakikadır burada oturuyorum. Benden başkası yoktu" dedi tersçe.

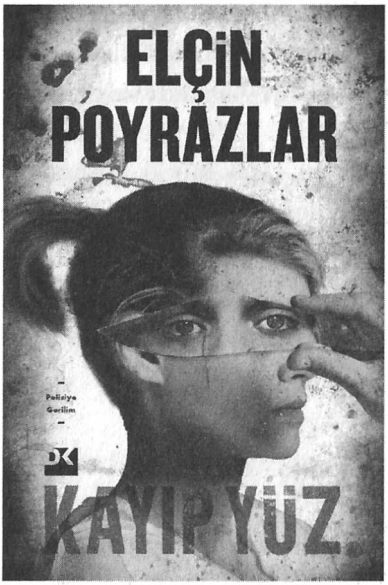
Ali "Hadi gidelim" diyerek Selin'i kolundan çekti.

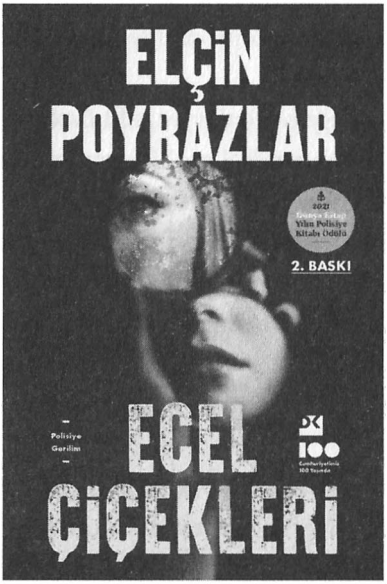
"Ali sana yemin ederim, adam oradaydı ve bana bakıyordu."

"Tamam canım" dedi Ali sakince. "Şu anda çok gerginsin. Ak-

lının böyle oyunlar oynaması normal. O adam burada değil ve seni kimse takip etmiyor."

Hostesin yolculara yerlerine oturmalarını rica eden anonsu duyuluyordu. Uçağın kapısı yavaşça kapandı. Büyük bir kuş gibi sarsılarak kalkış sahasına doğru ilerledi. Güçlü motorların sesi kulakları tırmalıyordu. Selin yılan adamı gerçekten görüp görmediğinden emin değildi artık. Ali'nin gerçek olduğundan emin olmak istercesine ona sokuldu. Uçak büyük bir hızla titreyerek ilerlerken Selin yeni bir kâbusa doğru yol aldığını henüz bilmiyordu.

ELÇİN
POYRAZLAR
Polisiye
Gerilim
KAYIP YÜZ

ELÇİN
POYRAZLAR
2021
Yılın Polisiye
Kitabı Ödülü
2. BASKI
Polisiye
Gerilim
ECEL
ÇİÇEKLERİ

KUSURSUZ CASUS YOKTUR	SEVİL ATASOY
DİRİLİŞ	Tess Gerritsen
TEHLİKELİ ŞARKILAR	Tuna Kiremitçi
SONA KALAN	Tess Gerritsen
TAVŞAN AVCISI	Lars Kepler
ŞİFRE	Camilla Läckberg
KAYIP YÜZ	Elçin Poyrazlar
DİNLE BENİ	Tess Gerritsen
MERMER ADAM	Jean-Christophe Grangé
BENİ SEÇ	Tess Gerritsen
TERAPİST	B.A. Paris
PERİNİN ÖLÜMÜ	Tuna Kiremitçi
İSTENMEYEN KONUK	Shari Lapena
CADI AVCISI	Max Seeck
TACİZCİ	Lars Kepler
GERÇEK BİR HİKÂYEDEN UYARLANMIŞTIR	Delphine De Vigan
KRALLIK	Jo Nesbo
YÖRÜNGE	Tess Gerritsen
KESTANE ADAM	Soren Sveistrup
MELEK KOLEKSİYONCUSU	Camilla Läckberg
MEZUN CİNAYETLERİ	Tuna Kiremitçi
MASUMİYETİN İÇİN SAVAŞ	Tess Gerritsen
GÖLGESİZLERİN TUTKULU DANSI	Tess Gerritsen
KÜLLERİN GÜNÜ	Jean-Christophe Grangé
AŞK ÖLÜMDEN UYANIŞTIR	Tess Gerritsen
PROJE: ÖLÜMCÜL VİRÜS	Tess Gerritsen
ECEL ÇİÇEKLERİ	Elçin Poyrazlar
ÖLÜME EŞ	Bernhard Aichner
OĞUL	Jo Nesbo
CERRAH	Tess Gerritsen
HAYALET ADASI	Camilla Läckberg
BIÇAK SIRTI	Tess Gerritsen
ASLA ARKANA BAKMA	Tess Gerritsen
GECE YARISINDAN SONRA	Tess Gerritsen
KARANLIĞIN AYAK İZLERİ	Tess Gerritsen
1793 KURT VE BEKÇİ	Niklas Natt Och Dag
HATIRLA BİR SAVCININ ANILARI	Su Tunç
SON AV	Jean-Christophe Grangé
BIÇAK	Jo Nesbo
GECE GELEN	Tess Gerritsen
REHİNE	Tess Gerritsen
KUM ADAM	Lars Kepler

ŞÜPHE	B.A. Paris
ŞEYTAN VE MASKE	Fuminori Nakamura
SUSUZLUK	Jo Nesbo
İSİMSİZ CESET	Tess Gerritsen
ÖLÜLER DİYARI	Jean-Christophe Grangé
KIZILGERDAN	Jo Nesbo
KAN GÖLÜ	Tess Gerritsen
İKİZ BEDENLER	Tess Gerritsen
POLİS	Jo Nesbo
GÜNAHKÂR	Tess Gerritsen
MACBETH	Jo Nesbo
BİR SIRRIM VAR	Tess Gerritsen
KAYIP KIZLAR	Tess Gerritsen
HASAT	Tess Gerritsen
BUZ GİBİ SOĞUK	Tess Gerritsen
ÇIRAK	Tess Gerritsen
UCUBELER	Tess Gerritsen
SESSİZ KIZ	Tess Gerritsen
MEFİSTO KULÜBÜ	Tess Gerritsen
KEMİK BAHÇESİ	Tess Gerritsen
RUH KOLEKSİYONCUSU	Tess Gerritsen
DENİZ KIZI	Camilla Läckberg
HAMAMBÖCEKLERİ	Jo Nesbo
HAYALET	Jo Nesbo
KONGO'YA AĞIT	Jean-Christophe Grangé
YARASA	Jo Nesbo
LONTANO	Jean-Christophe Grangé
LEOPAR	Jo Nesbo
KARDAN ADAM	Jo Nesbo
KURTARICI	Jo Nesbo
TAŞ USTASI	Camilla Läckberg
ŞEYTAN YILDIZI	Jo Nesbo
KAIKEN	Jean-Christophe Grangé
VAİZ	Camilla Läckberg
NEMESİS	Jo Nesbo
SİSLE GELEN YOLCU	Jean-Christophe Grangé
BUZ PRENSES	Camilla Läckberg
ÖLÜ RUHLAR ORMANI	Jean-Christophe Grangé
KOLONİ	Jean-Christophe Grangé
KIZIL NEHİRLER	Jean-Christophe Grangé
KURTLAR İMPARATORLUĞU	Jean-Christophe Grangé
ŞEYTAN YEMİNİ	Jean-Christophe Grangé
SİYAH KAN	Jean-Christophe Grangé
TAŞ MECLİSİ	Jean-Christophe Grangé
LEYLEKLERİN UÇUŞU	Jean-Christophe Grangé

"İstasyonun otoparkı karanlık ve ıssızdı. Arabasına ulaşmak için merdivenden yukarı çıktı ve yürümeye başladı. Önünden bir araba geçti. Biraz daha yürüdüğünde yüz metre ileride siyah büyük bir araba çarptı gözüne. Arabanın camları koyu olduğu için içerisini göremiyordu. Plakası ise yoktu. 'Peşimdeler' diye geçirdi içinden."

Ucu Amerikan devleti içindeki iktidar savaşlarına dokunan akıl almaz bir siyasi komplo... Bu komployu ortaya çıkarmaya çalışan Türk gazetecinin ölümü... *Ülke* gazetesinin Washington muhabiri Selin Uygar'ın çözmeye çalıştığı cinayet onu, Amerikan devleti içinde oynanan oyunlarla ABD'nin Ortadoğu siyasetinin karmaşık hesaplarının ortasına düşürecek ve büyük tehlikelerle burun buruna getirecek.

Gazetecinin Ölümü, Elçin Poyrazlar'ın temposu yüksek, soluk soluğa okunan ilk romanı...

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

Elçin Poyrazlar 1975'te Bursa'da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da ekonomi-politika doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de, *Cumhuriyet*, *Huffington Post*, BBC ve Politico gibi pek çok yerli ve yabancı medya kuruluşu için çalıştı. Romanları *Gazetecinin Ölümü* (2014), *Kara Muska* (2016), *Mantolu Kadın* (2018), *Ecel Çiçekleri* (2021-Yılın Polisiye Kitap Ödülü), *Kayıp Yüz*'dür (2022). İngiltere'nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi. Halen Londra'da yaşıyor.

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
THG 0324909 VFY
Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-6570-22-1
9 786256 570221
Doğan Kitap